XXIV. évfolyam, 28. szám
Ára: 1,80 Ft
1968. július 11.

Ludas Matyi

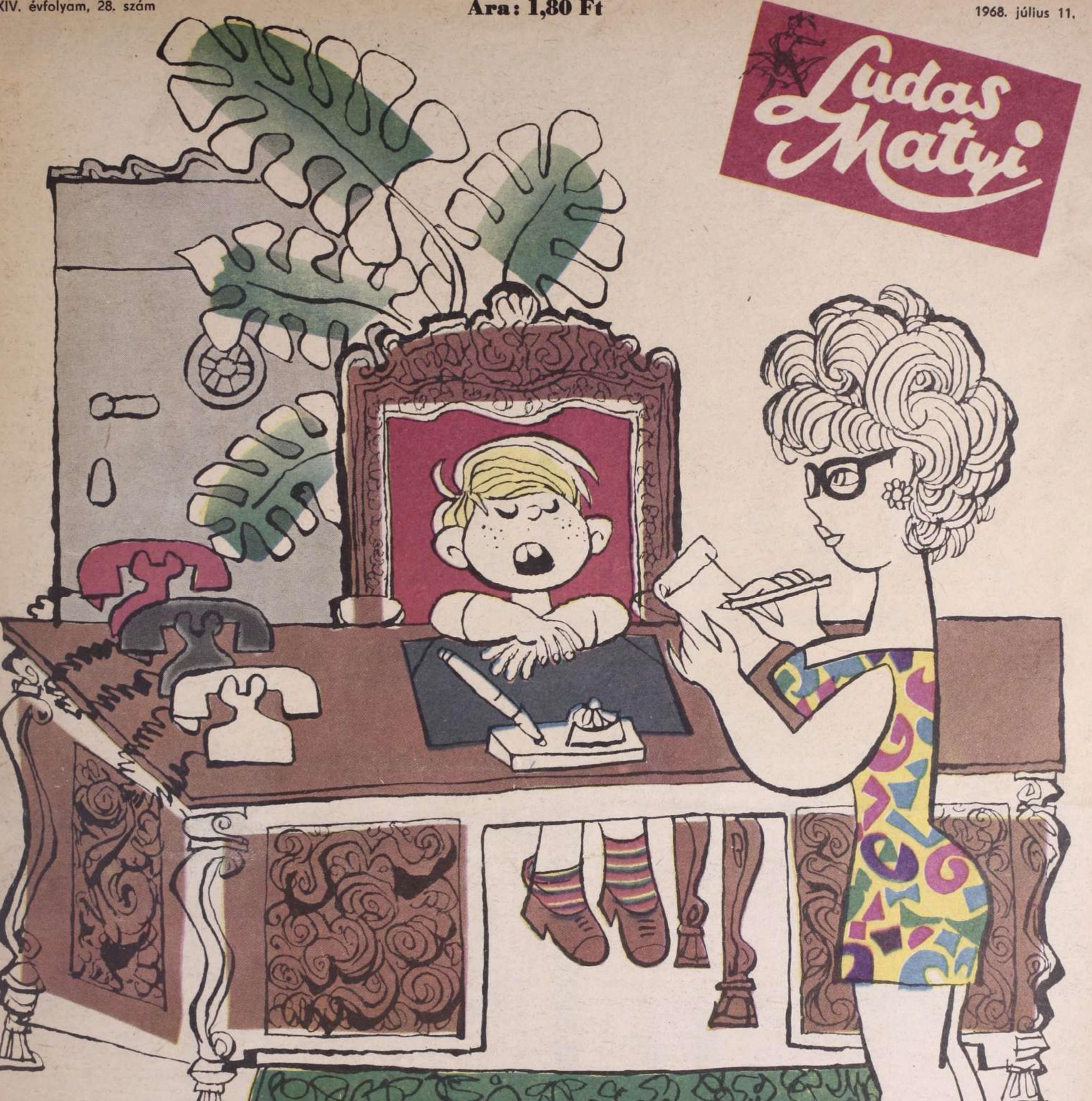

Pusztai Pál rajza

NYÁRI FOGLALKOZTATÁS *— ...és szeptember elsejétől ismét a Hernád utcai általánosban vagyok található...*

UTAZNI SZERETNÉNEK

Szűr-Szabó József rajza

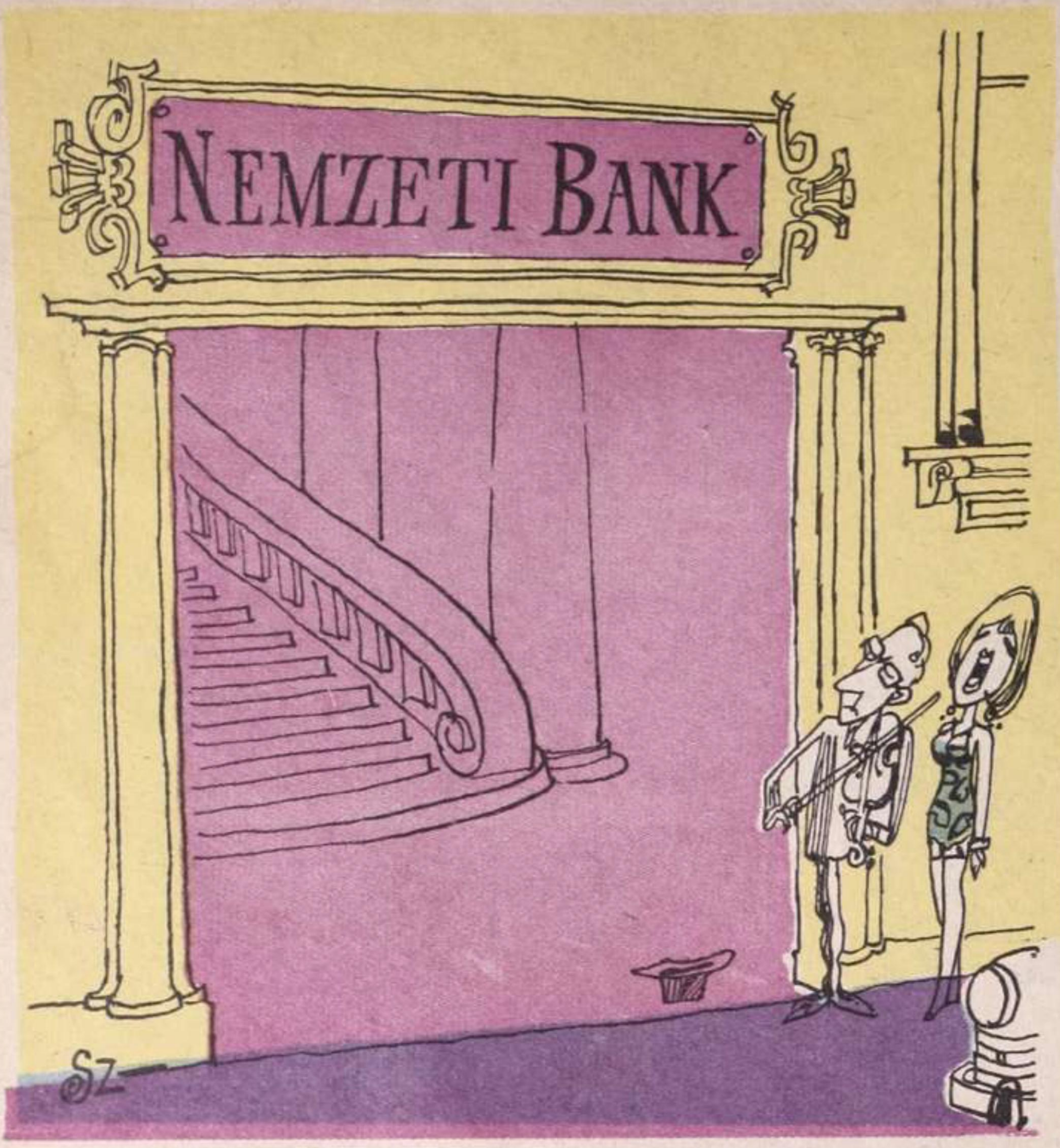

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Társaságban arról beszélgetnek, hogy milyen meleg lehet a pokolban.

— Én tudom — jelenti ki Kelemen.

— Ne mondd!

— Láttad már, hogy a víz a forró vason, hogyan sistereg?

— Igen.

— No látod, hát a pokolban ez a fagylalt.

— Tudja uram, nekem csak rá kell néznem egy emberre és tudom mit gondol rólam.

— És nem kellemetlen ez magának?

Nászutas pár vendéglőben ebédel. A húsnál az asszonyka megszólal:

— Emil, ez a hús rághatatlan.

— Dehogy rághatatlan — mondja a fiatal férj —, csak te elfelejtetted fölemelni a fátyolodat.

A főpróbán a kritikust fölkeresi a páholyban egy régi ismerőse:

— Csak éppen látni akartalak, már megyek, nem zavarlak.

— Maradj, egyáltalán nem zavarsz.

— Nem, nem, megyek.

— Ülj már le, ha mondom.

— Köszönöm, nem ülök le. Szervusz.

A kritikus erővel lehúzza.

— Ülj le, ha mondom. Csak nem akarod elvinni az álmunkat?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KI A GAZDA?

Négy év óta lakom a jelenlegi lakásomban, és senki sem fogad el tőlem lakbért. Ez az épület valamikor vízszivattyúház volt, de a gépeket leszerelték. Én családommal albérlőként kerültem ide, és itt maradtunk a főbérlő halála után is.

A ház tatarozásra szorul, rossz a tetőszerkezet, az ajtók nem zárnak, a villany sincs bevezetve. Hat gyermekem közül öt iskolás, nem tudnak rendesen tanulni.

Jártam a várpalotai Városi Tanácsnál, ott azt mondták, hogy a Veszprémi Vízmű Vállalaté a ház. A Vízmű Vállalat viszont igazolta, hogy az ő tulajdonjoga már 1959-ben megszűnt, amikor a szivattyúkat leszerelte. Ezután a Városi Tanács a Várpalotai Szénbányászati Trószthöz küldött, onnan a Városgazdálkodási Vállalathoz utasítottak, az ismét a Vízműhöz.

És kezdődött az egész elölről.

A tatarozás költségeit ilyen nagy család mellett én nem tudom vállalni, a helyzet bizonytalansága miatt még akkor sem merném belevágni, ha volna rá anyagi fedezetem.

Közeledik az ősz, jön a tél, a javításokat sürgősen meg kellene csináltatni, de már nem tudom, hogy kihez forduljak.

Ki a ház gazdája?

Radnai Viktor
Várpalota
Loncsos, régi vízház

ESŐS IDŐSZAK

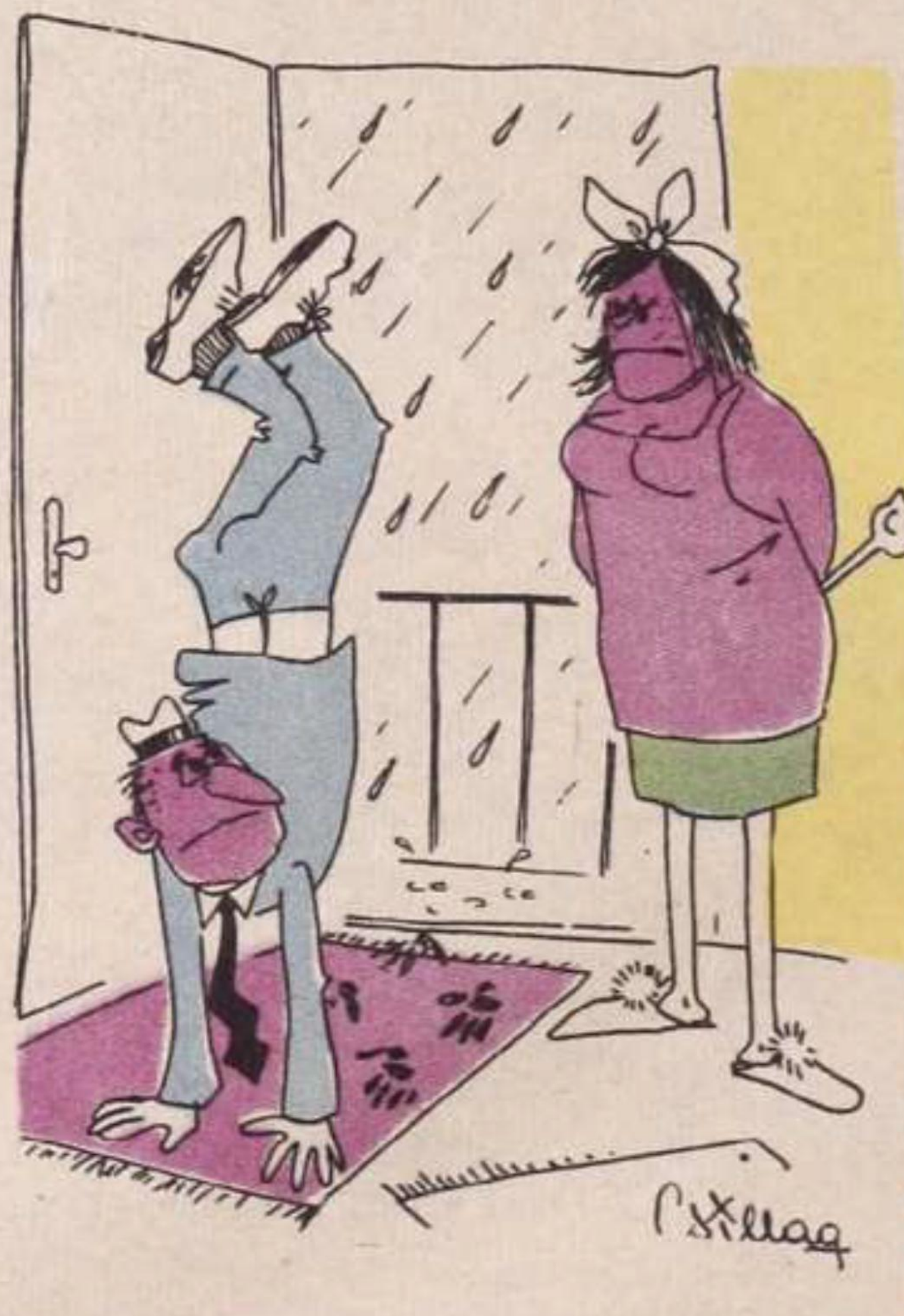

– Letörölted a kezedet, drágám?

A NAGYVÁROS ÁLDOZATA

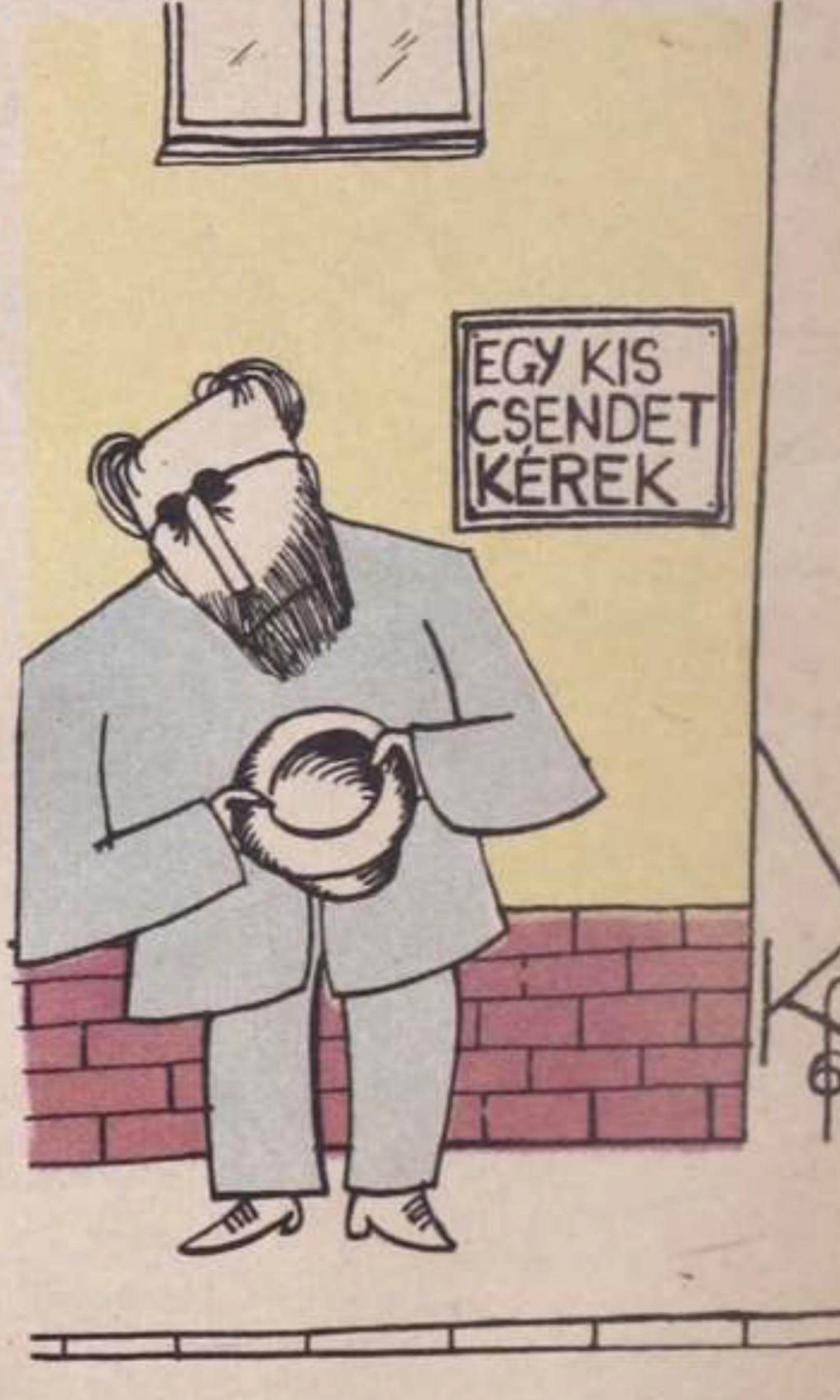

MÉRGEZÉSEK IDEJÉN

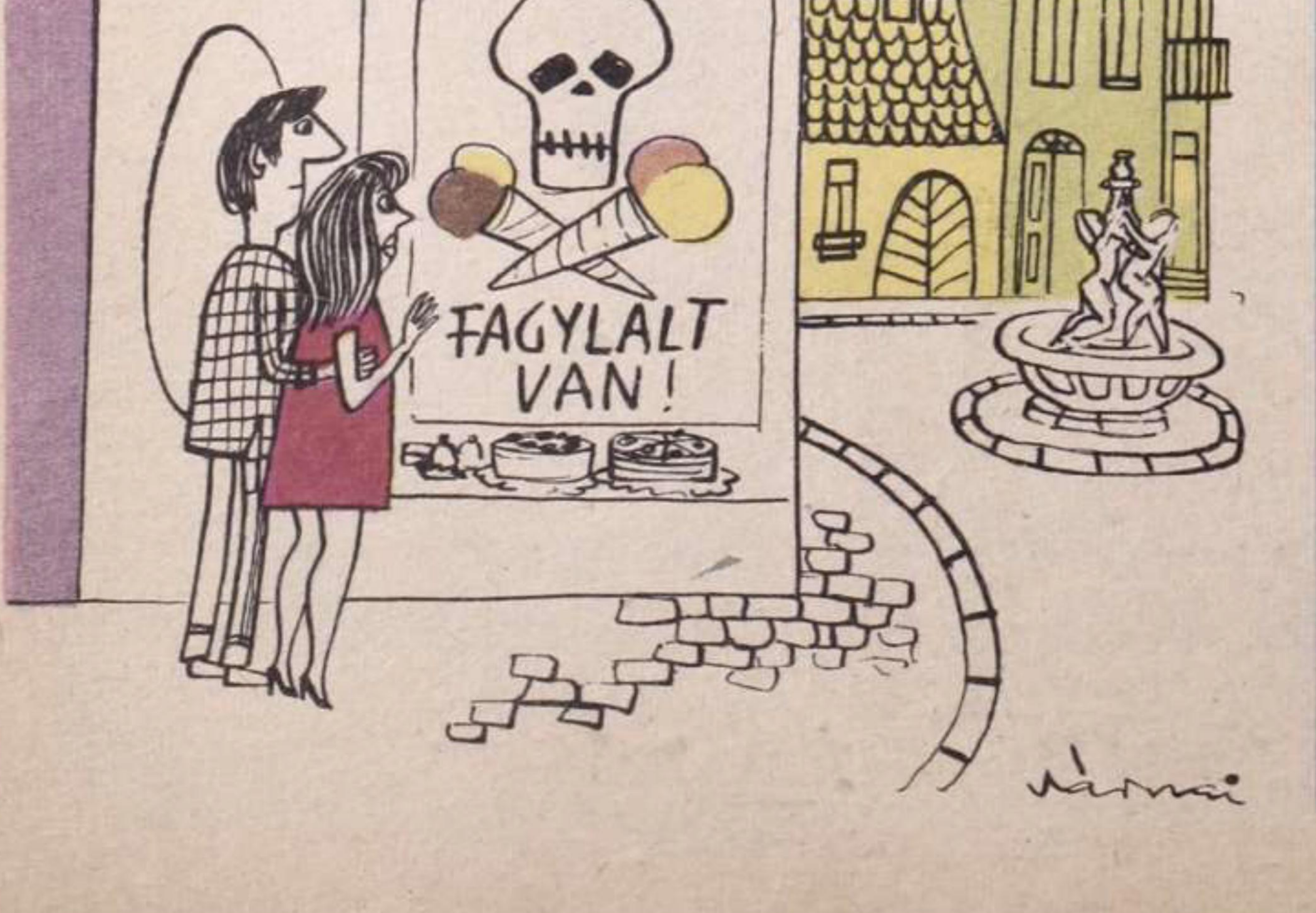

2068-BAN

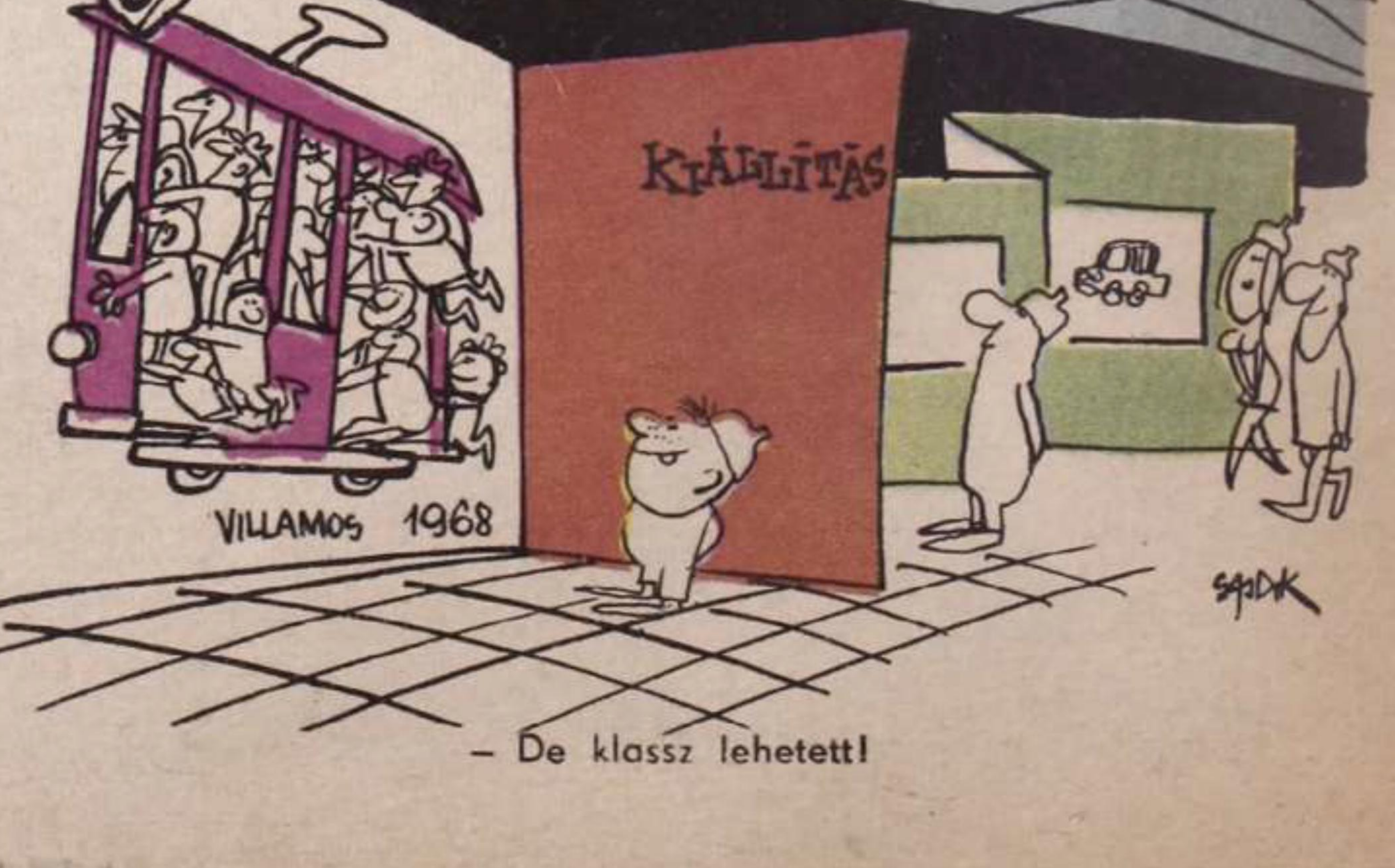

– De klassz lehetett!

IDEGENFORGALOM

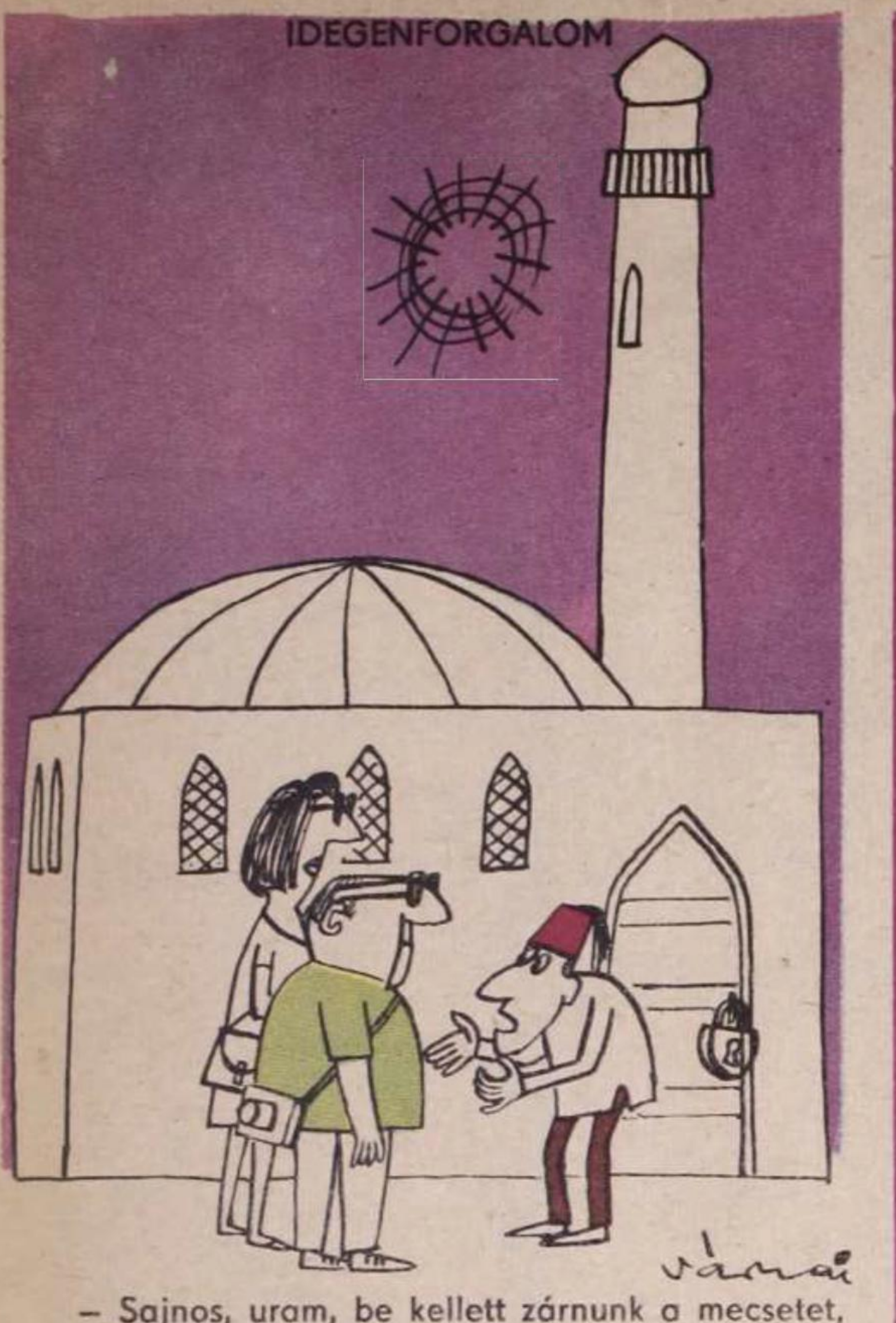

– Sajnos, uram, be kellett zárnunk a mecsetet, mert az üvöltő dervisek elmentek beat-énekesnek...

GYORS FEJLŐDÉS

Hegedűs István rajza

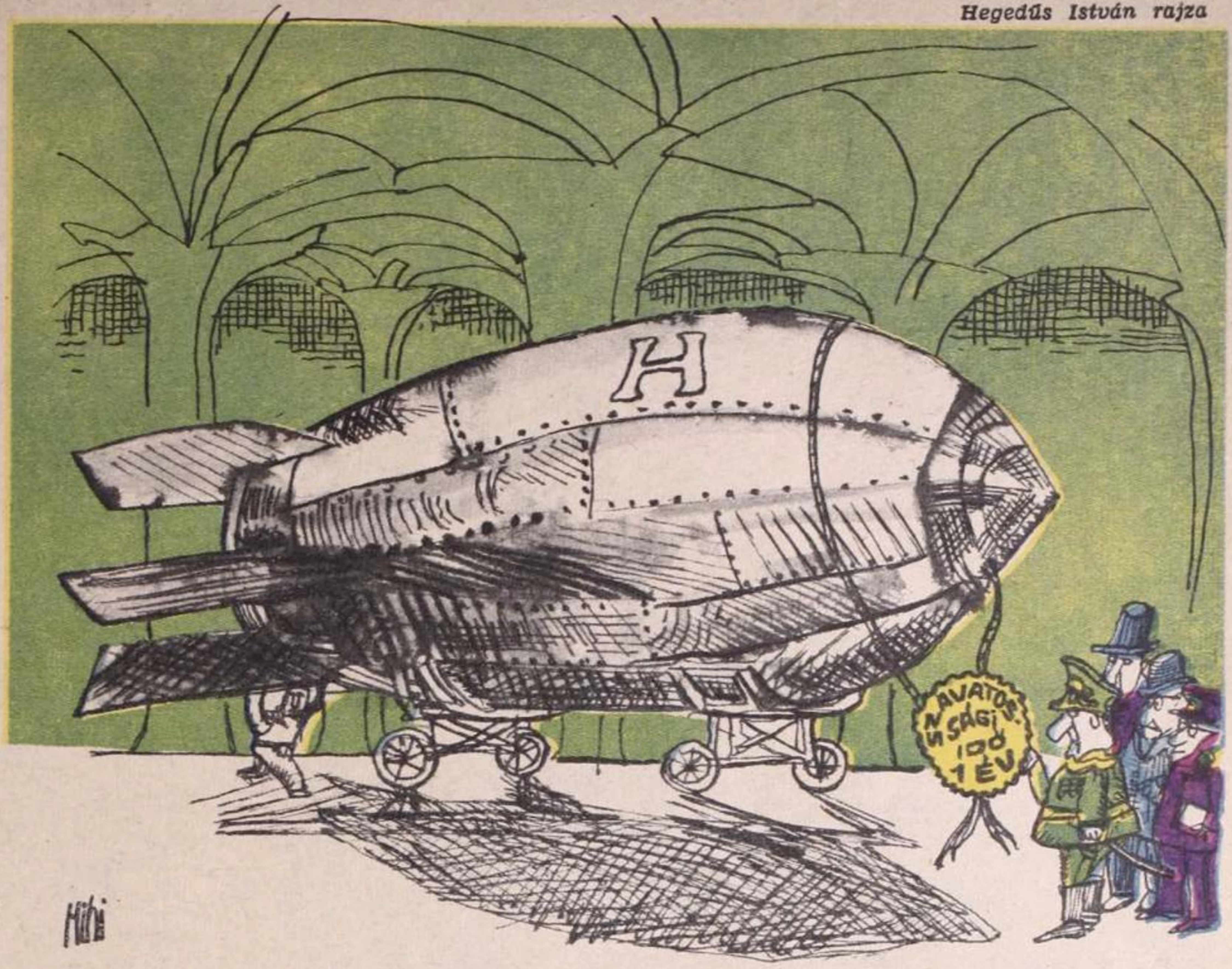

hány emberes ön?

Géza barátommal a kávéházban találkoztam. Már amikor leült mellém, észrevettem, hogy nagyon szomorú és amikor az arcába néztem, valósággal megdöbbentem: zacskós szemek, petyhüdt bőr, ráncok és redők. „Istenkém, mondtam magamban, mennyire megöregedett!" Aztán faggatni kezdtem:

— Mi történt? Mi bajod?

— Már csak hárman vannak — mondta Géza elgondolkodva, majd mint a gyerekek, számolni kezdett a bal kezén. — Egy meg egy, az kettő, meg egy, az három... Igen, hárman vannak...

— Kicsodák? Kikről beszélsz?

— Néhány évvel ezelőtt összeszámoltam, hogy hány emberrel kell összevesznem ahhoz, hogy kész legyek... Hosszas számolás után rájöttem: tíz emberrel kell összerúgnom a port és akkor végem... Mindennek vége... Tíz emberes voltam és azt hittem, hogy nagyon gazdag vagyok... Te hány emberes vagy?

— Nem tudom — dadogtam. — Még nem számoltam...

— Akkor még azt hittem, hogy nyugodtan nézhetek a rossz napok elébe, bőven futja a készletből frontátvonulásra, késhegyig menő vitákra és némi őszinteségre is... Nos, hány emberes vagy?

— Most számolom...

— Csak a fontos embereket számold össze, de precízen. Egy barátom rosszul számolt, azt hitte, hogy hat emberes és mire észbe kapott, hogy csak öt embere van, már az idegszanatóriumban ápolták.

— Tíz embered volt és most már csak három van... Ezek szerint hét emberrel vesztél össze... Nem is tudtam, hogy ilyen veszekedős vagy...

— Én? — tiltakozott Géza. — Én vagyok a legbékésebb ember a földön. A feleségem szerint birkatürelmem van.

— Hét ember az mégiscsak hét ember!

— Az összeszámolás óta évek teltek el. Hosszú-hosszú évek.

— Akkor is.

— A feleségem négy emberes volt és egy év alatt elfogyasztotta őket. Én nem. Én spóroltam. Állandóan azt mondogattam magamnak: „Ne légy könnyelmű, Géza fiam! Gondolj a holnapra! Ha mind a tíz emberrel összevesztél, elintézett ember vagy... Jól oszd be őket és takarékoskodj!"

Szegény fiú nagyon ideges volt. Miközben beszélt, arcán ideges rángások futottak keresztül. A kávéja érintetlenül állt az asztalon.

— Volt egy barátom, az hat emberes volt, hat embertől függött, és egy értekezleten mind a hattal egyszerre veszett össze... Amikor elment, zsebredugott kézzel hetykén fütyörészett. Én azonban nem vagyok lumpolós természetű. Talán csak egyszer, egyetlen egyszer voltam könnyelmű. Születésnapom volt és azon gondolkoztam: mivel szerezhetnék örömet magamnak? S aztán rájöttem: ha jól odamondogathatnék X.-nek. És megtettem. Összevesztünk és azóta se köszönünk egymásnak... De bizonyisten megérte!

Géza cigarettára gyújtott, kortyolt egyet a hideg kávéból, aztán így folytatta:

— Tíz emberes voltam és most már csak három van belőle... Mi lesz, ha ezekkel is összeveszek? Mi lesz? Semmi... Akkor végem... S tudod milyen könnyű három emberrel összeveszni? Hajjaj!...

Közben én is összeszámoltam: hány emberrel kell összevesznem ahhoz, hogy... Gazdag voltam és úgy néztem Gézára mint egy gazdag ember a szegény emberre. Nekem még bőven volt kivel összevesznem.

— Véleményem szerint — mondta Géza — felhívást kellene intézni az emberekhez: számolják össze, hány emberrel veszhetnek össze és aztán éljenek e szerint.

Mondtam, hogy majd gondolkozom a dolgon. Géza megköszönte, majd fáradt, öreges léptekkel kitotyogott a kávéházból. Én pedig leültem megírni ezt a cikket, hogy megkérdezzem a kedves olvasótól:

Hány emberes ön?

Mikes György

AGGÓDÓ SZÜLŐK

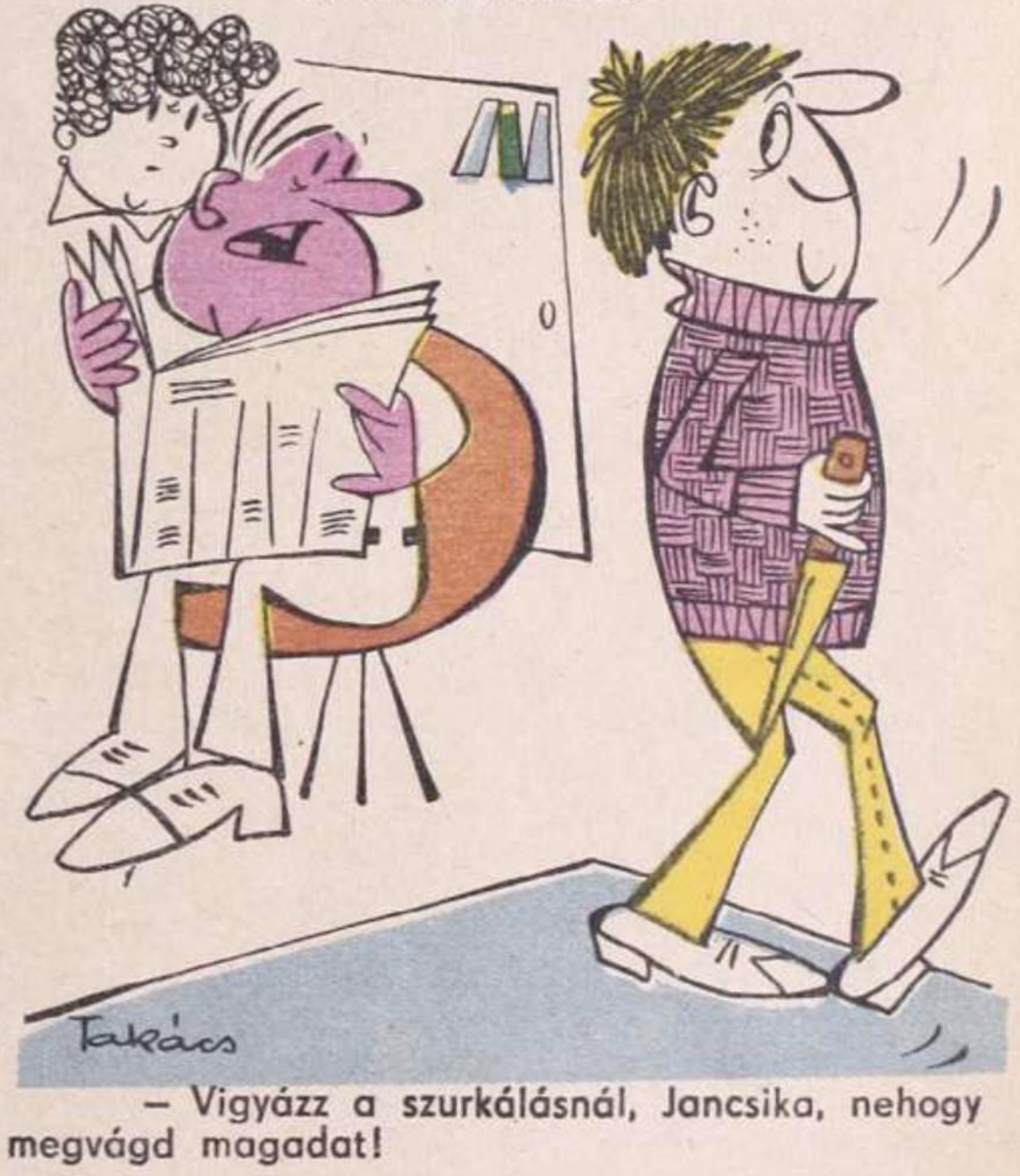

– Vigyázz a szurkálásnál, Jancsika, nehogy megvágd magadat!

EBÉD KÖZBEN

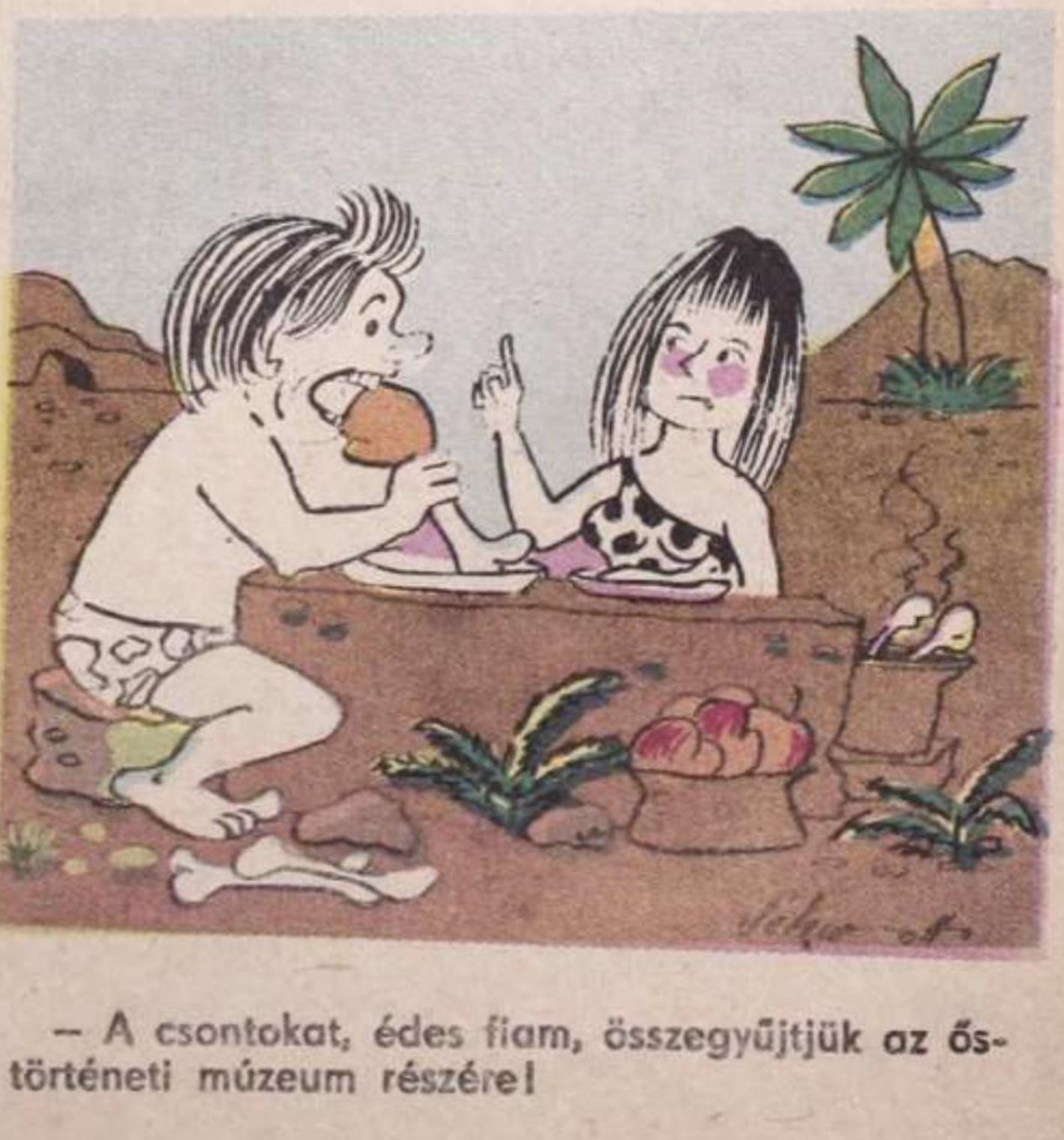

– A csontokat, édes fiam, összegyűjtjük az őstörténeti múzeum részére!

VAN EZ ÚGY...

Várnai György rajza

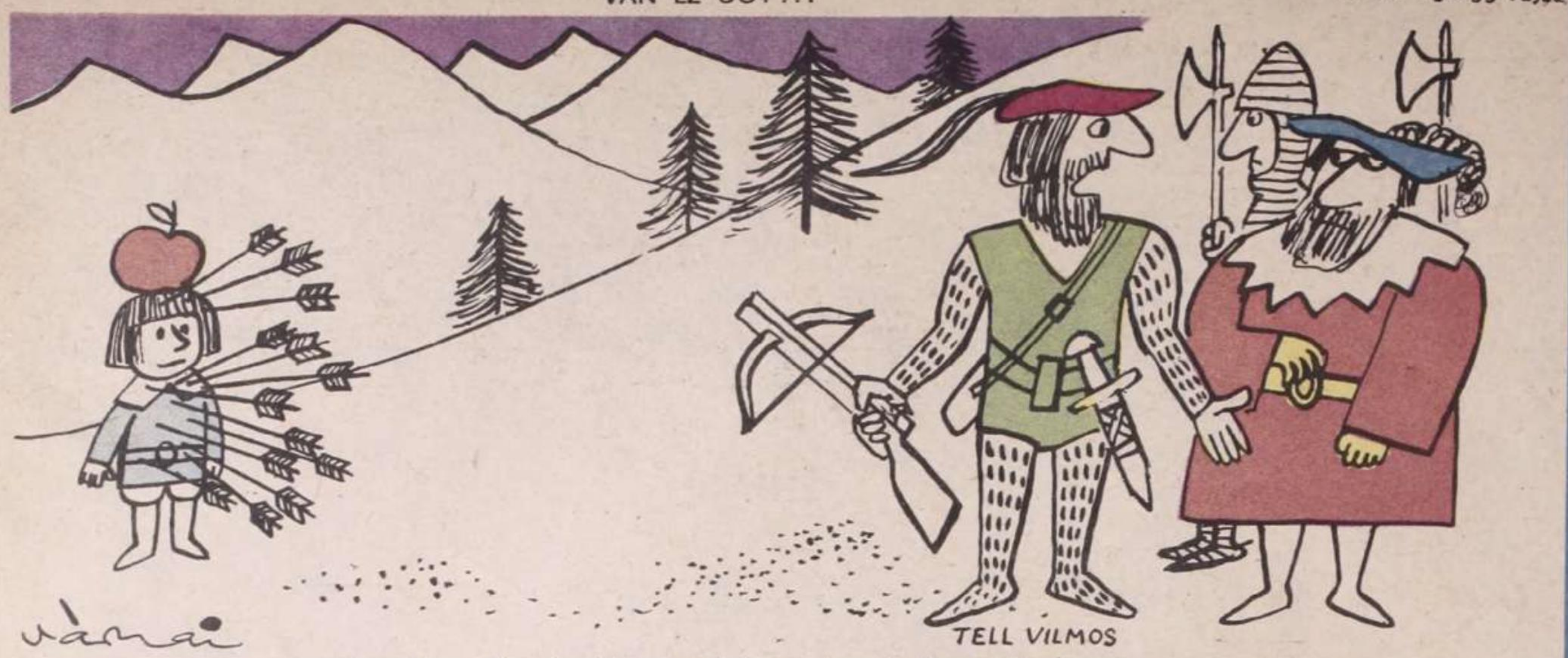

— Nem értem, Gessler úr, ma valahogy olyan indiszponált vagyok...

OLVASHATÓ ALÁÍRÁS

Az író ír — de hogyan? Nem formai, vagy világnézeti kérdésről lesz szó, sokkal komolyabbról.

Telefonáltak egy laptól: küldjek be egy olvasható aláírást. Abban a rovatban jön ugyanis a cikkem, amelyben saját kezű aláírásával jegyzi a szerző a cikkét.

Tehát kérnek egy olvasható aláírást.

Papírt kerestem, s leírtam a nevemet. Aztán megvizsgáltam, olvasható-e. Soha eszembe nem jutott: olvasható-e az aláírásom, vagy sem. Néztem ezt a betűt, azt a betűt... ennek is lehetett nézni, annak is. Az *e* inkább *a*-ra hasonlított, az *n* inkább *u*-ra, az *r* meg valahogy *v*-re. Az egész együtt pedig sehogy se egyezett azzal a szóval, ahogy hívnak. Ennyire mást írok le, mint amit gondolok? A nevemre gondolok és ez lesz belőle? Még a nevemet is elferdítem? Persze, nem szándékosan csinálom, de ki hiszi ezt el nekem? No, azért egy kis jóakarattal mégiscsak annak lehet olvasni, ami a nevem. Hogyan? Már a nevem kisilabizálásához is az emberek jóakaratára számítok? Szép *kilátások*.

Felbukkant bennem az örök optimista. Hátha nincs igazam? És igenis, olvasható az aláírásom? Meg kellene róla győződni. Kimentem a konyhába.

— Erzsike — tettem házvezetőnőnk elé a papírt —, kinek az aláírása ez?

— Ez?... A szerelőé.

— Milyen szerelőé?

— Aki itt volt tegnap. A vizesé.

— Miért írta volna le a nevét a vízvezetékszerelő egy darab papírra?

— Hát hogy tudjuk, kit hívjunk, ha újra csöpög a csap.

— Igaza van, de mégse a vízvezetékszerelő aláírása. Nézze csak meg jobban. Nem az én aláírásom?

— De igen. Gondoltam, hogy a szerkesztő úré, de nem akartam mondani. Miért írná le a nevét egy darab papírra? Az elsős unokám, az Andriska, az írja le mindenhová a nevét. A szerkesztő úr miért gyakorolná? A szerkesztő úr tud írni.

Az embernek tetszik, ha mondják, hogy tud írni, bármilyen szempontból mondják. De nem lettem okosabb. Illetve: biztos, hogy aláírásom olvashatóságához kétség fér. Márpedig olyan aláírás kell a cikk alá, ami az első *blickre* olvasható. Tudja az az olvasó, kinek az írását olvassa. Nem mintha világszenzáció lenne ez a cikk, de nem is rossz. Igen. Nem rossz. Ennyi elfogultságot megengedhetek magamnak. Ha nem tetszenék, nem adtam volna ki a kezemből. Meg vagyok róla győződve, hogy minden író meg van róla győződve, hogy jó, amit írt. Különben nem írná meg, vagy másképp írná. Csak később derül ki, hogy esetleg tévedett. Az idő nemcsak patinát termel, hanem penészt is.

Kerestem egy aláírásomat. Csak a személyazonossági igazolványomban találtam. Nem értek a grafológiához, de az volt róla a benyomásom, hogy fölényes, nyegle. Az *f*-betűket egyszerűen fel kellene pofozni. Mit képzeltem, mikor leírtam a nevemet? Hogy ezerdolláros csekket szignálok? Vagy elismerem, hogy felvettem a Kossuth-díjat? Mit képzeltem?

Találtam aztán még egy aláírást, egy *fél* aláírást. Csak a keresztnevem volt egy gyűrött, sárgás papíron. Anyám kacatosfiókjában bukkantam rá. Nagy, jobbra-balra támolygó betűk voltak. Ferike. Ez volt az első aláírásom. Akkor még elég volt annyi, hogy Ferike. Csak Ferike voltam. Teljesen kifejezett az az egy szó. Most két szó képvisel. Vajon azért, mert *több* lettem?

Milyen őszinte, tiszta betűk. Görbék, de valahogy *belül* egyenesek. Nincs bennük se felvágás, se affektáltság. Amikor leírtam, csak a Ferikére koncentráltam, csak a nevemet akartam leírni.

Méláztam egy kicsit, aztán visszaültem az íróasztalomhoz, és egy blokkra lefirkantottam a nevemet. Nem, ez hisztérikus, és olvashatatlan is. A következő meg olyan nagyképű lett, mint egy ház. Ezek után szép türelmesen elkezdtem néválaírást gyakorolni. Leírtam vagy harmincszor a nevemet. Akkor meg képtelen voltam választani. Szerény legyen, de azért *írói* is. De azért túl gyerekes se legyen, meg túl *mesteri* se.

Végül is behívtam Erzsikét, dönteni.

— Mi tetszik? Odaég a húsom.

— Melyik a legjobb? — kérdeztem.

— Ez — bökött egy aláírásra, s kisietett.

Nem olyan egyszerű dolog az írás. Egy regény, vagy egy novella még csak megy-megy. De egy olvasható aláírás?

Fendrik Ferenc

FELFEDEZŐ ÚTON AZ ÚJ LAKÁSBAN

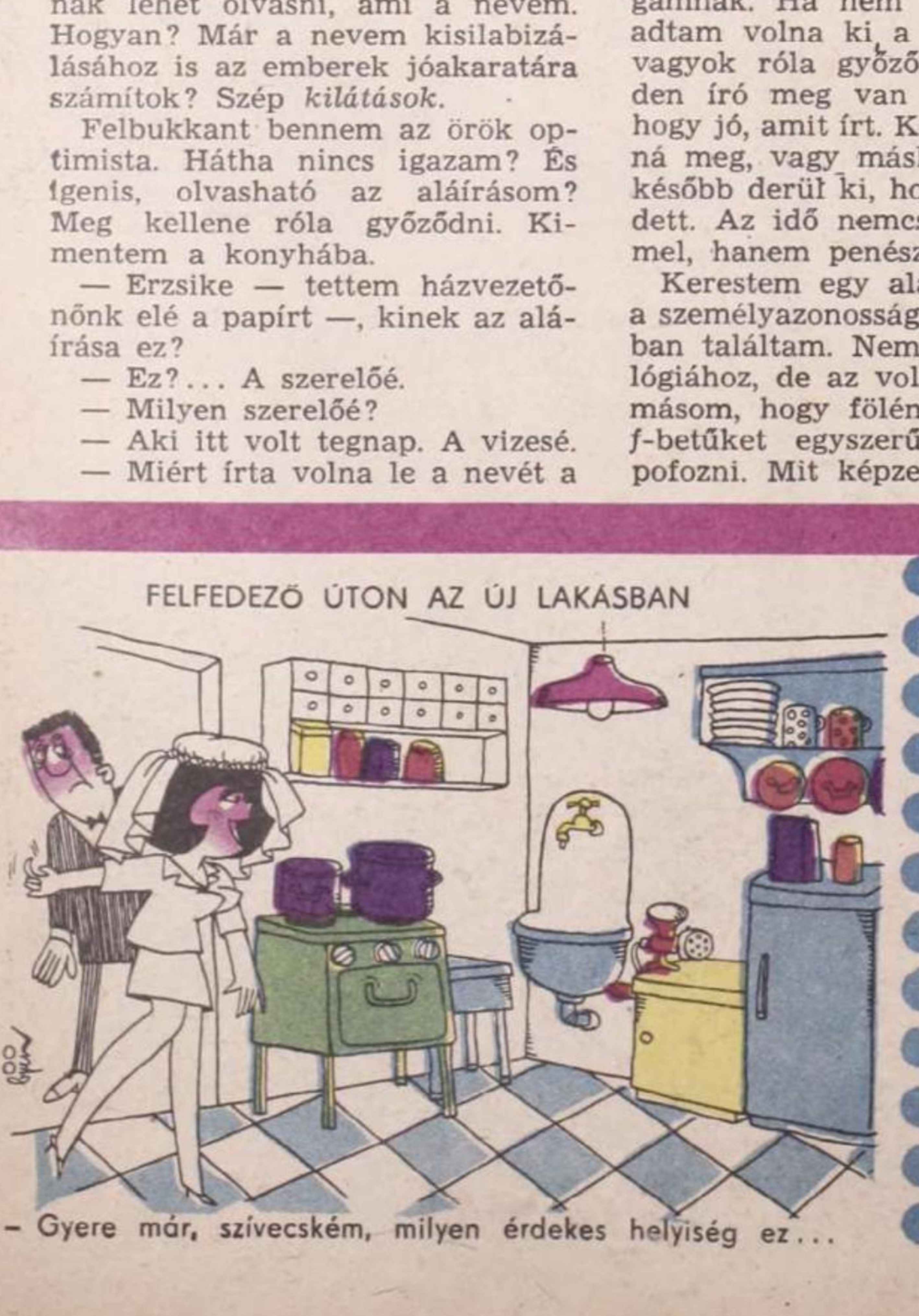

— Gyere már, szívecském, milyen érdekes helyiség ez...

IGÉNYES NÉZŐ

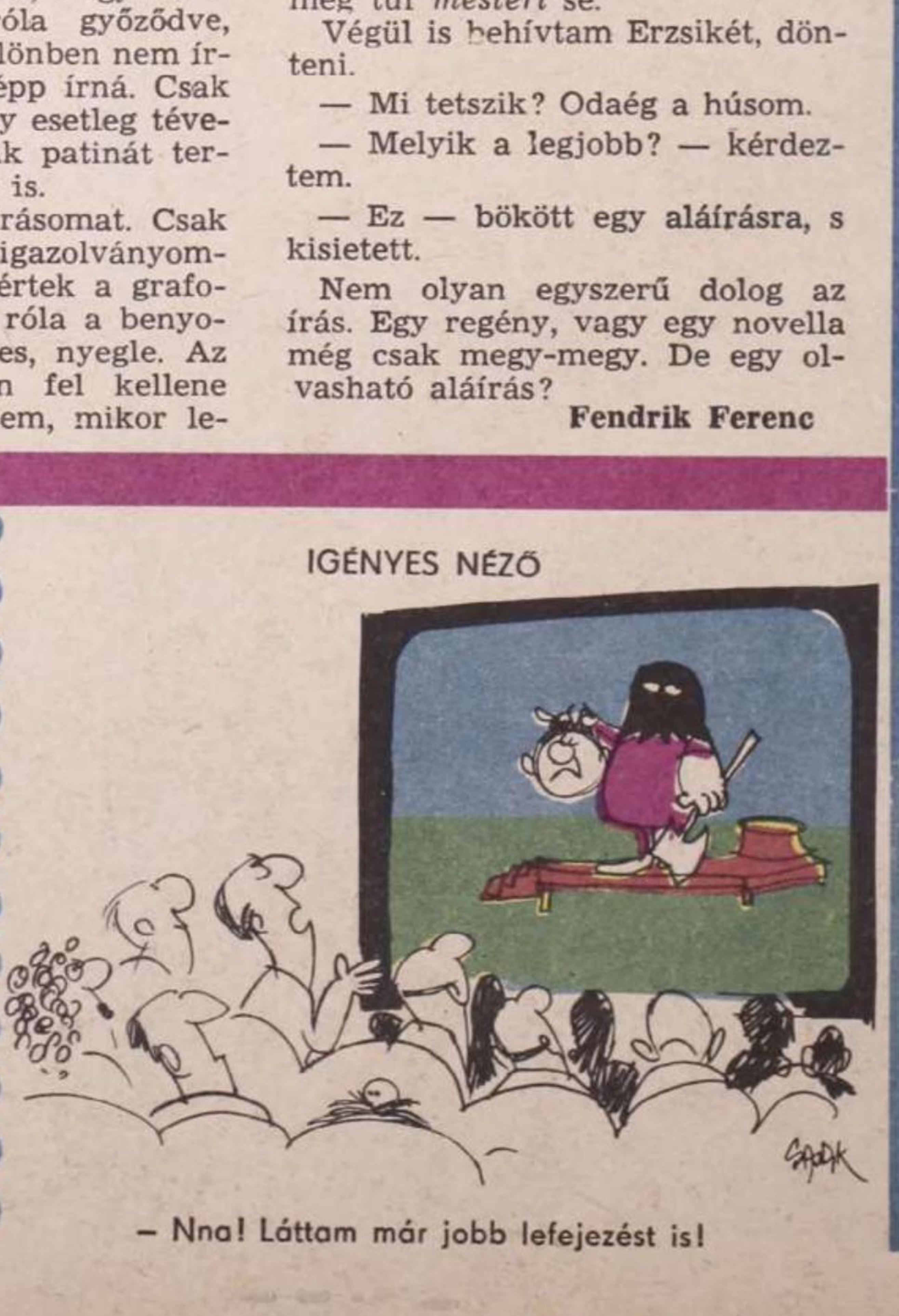

— Nna! Láttam már jobb lefejezést is!

LUDAS MATYI

kereső szolgálata

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy rovatunk a lakosság kisebb-nagyobb rétegeit érintő hiánycikk-problémákkal foglalkozik, és nem tör a vállalati anyagbeszerzők kenyerére. Azért kell ezt hangsúlyoznunk, mert az utóbbi időben több levelet kaptunk, amelyekben hol egy üzem „rendel” nagy tétel különleges huzalt, hol egy termelőszövetkezet néhány tucat hajtókar-csapágyat a munkagépeihez stb. Gondjaikat megértjük, de ezek a problémák nem tartoznak a Kereső Szolgálat hatáskörébe.

*

A Kereső Szolgálathoz a héten érkezett levelek többsége is a külföldi gyártmányú motorkerékpárok tönkrement alkatrészeinek pótolhatatlanságára panaszkodik. Galovicz Pál (Békéscsaba, VI. Árpád sor 26.) négy hónappal ezelőtt vásárolt egy Riga-mopedet, sehol nem kap hozzávaló gyújtó-tekercset. Három hónapja használhatatlan Somogyi László (Győr, Rába u. 20.) Jawa 05 Ideál típusú járműve is, dugattyúgyűrű és dugattyúcsapszeg hiányában. Péter József (Pécs, Hosszúhetény, Fő utca 129.) kerek fél esztendeje várja, hogy Tatran robogójához a szükséges pót-alkatrészekhez hozzájuthasson.

Mi is várunk. Várjuk, hogy az illetékes külkereskedelmi szerv hathatós intézkedéseivel segítsen a motorosok soktízezres táborának régóta tartó gondjain.

*

Mikor beköszönt a kánikula, évek óta megismétlődő problémám és velem együtt még sok ezer nőnek, hogy szellős, vékony bokafixes női zoknit, illetve térdfixes női harisnyát sehol sem lehet beszerezni. Azelőtt volt, most miért nincs?

Koltai Gáborné
Szentes, Ady Endre u. 34.

*

Orion rádióm lemezjátszójához új lemezjátszókarra lenne szükségem. Hosszú ideje járom érte Szekszárd, Pécs, Szeged és Budapest szaküzleteit, sehol sem kapok.

Poór Ferenc
Tengelic, Gyimesi u. 39.

VAKÁCIÓ

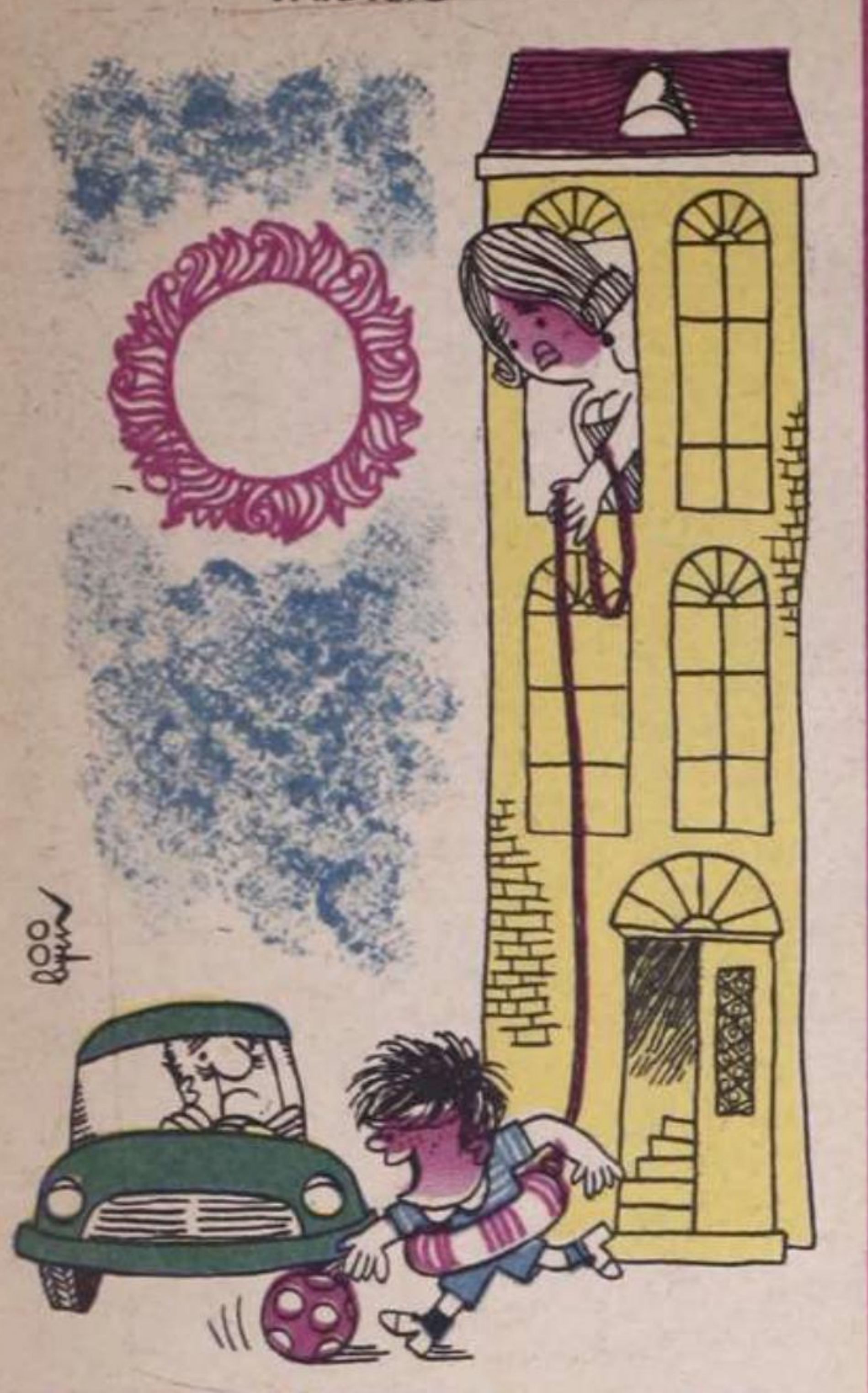

TUDJA, HOGY A LEJTŐN NINCS MEGÁLLÁS

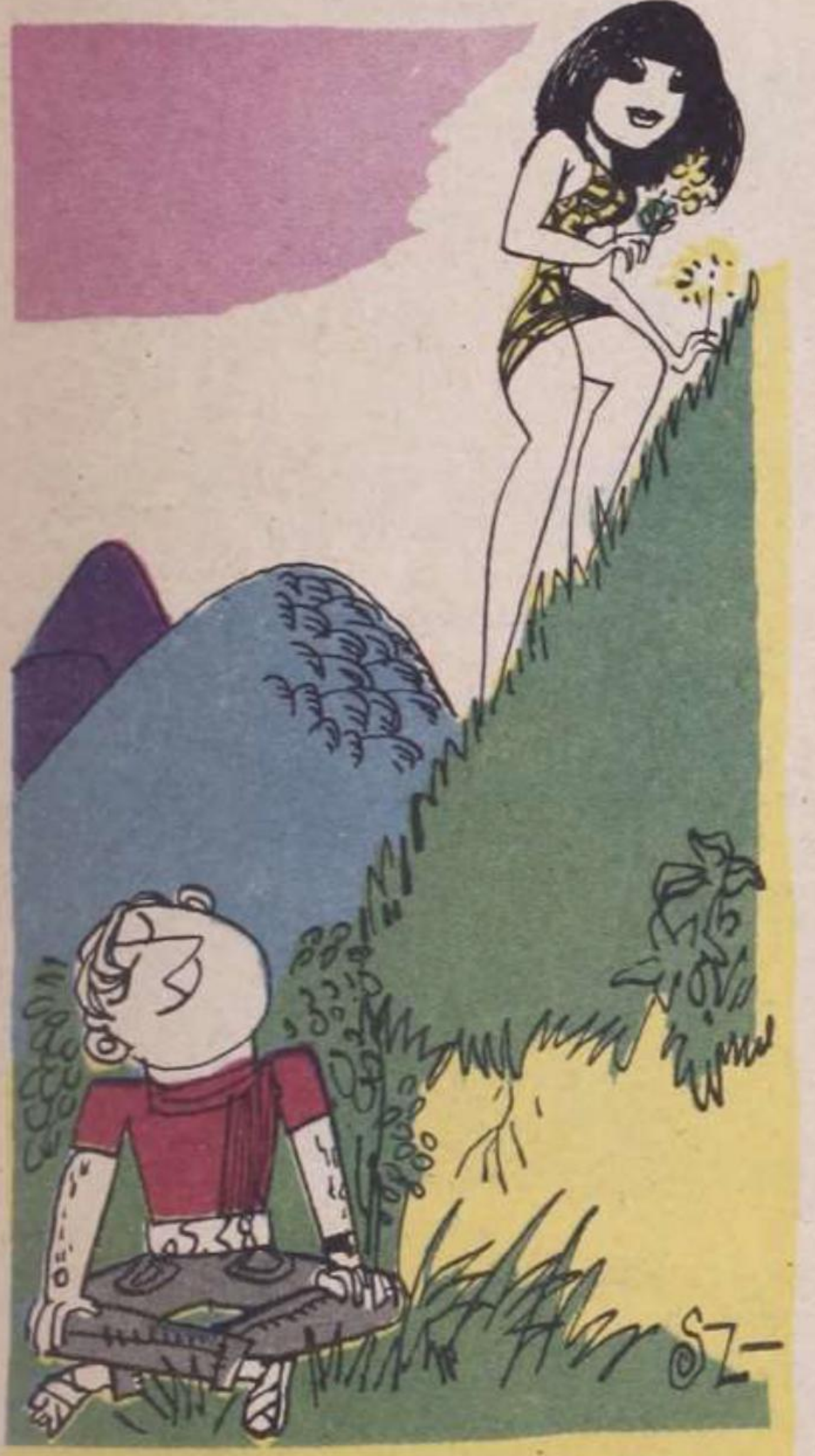

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FÜTTYÖS KEDVEM TÁMADT!

Kitűnő találmány a kettősfalú alumínium fütyülős tejforraló. Kezelése roppant egyszerű. A fazék oldalnyílásán beöntünk egy pohár vizet, megtöltjük a fazekat tejjel, feltesszük a gázra és nyugodtan kezünkbe vehetjük a Ludas Matyit, amíg el nem kezd előbb furulyázva, később fülsiketítően fütyülni. (Mármint a fazék!) Lehetetlen oda nem figyelni. Becsületére legyen mondva, soha nem futott ki belőle a tej.

A konstruktőr jelesre vizsgázott, de a gyár nem.

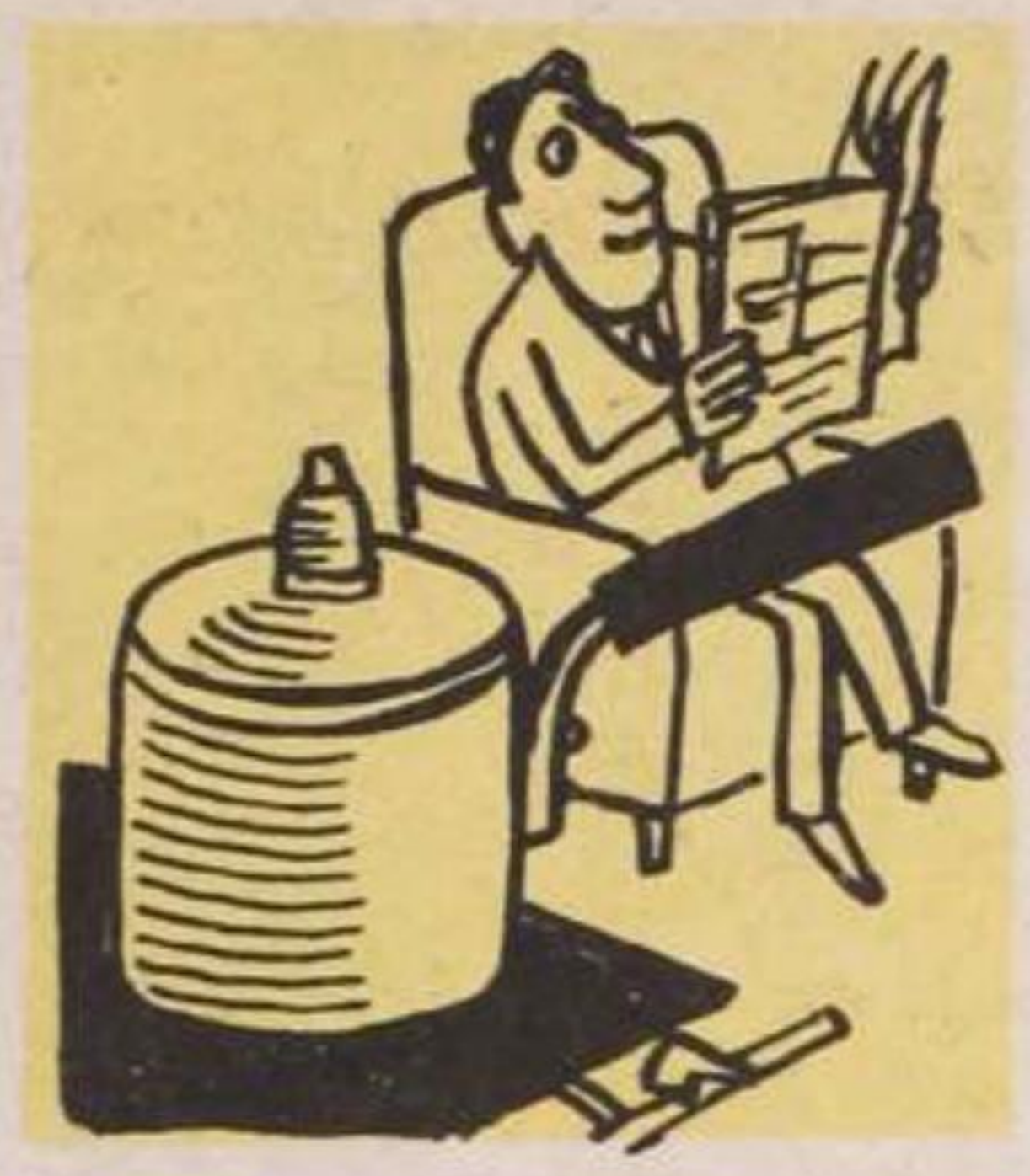

Egyik este gyanakodva tettem le az újságot, a fazék nem fütyült, pontosabban: azon a nyíláson, ahol a vizet kell beönteni, hangtalanul tejet fütyült nekem a konyha kövére. Belső falán apró, tűszúrásnyi lyukak keletkeztek, a tej beszivárgott a két fal közé. Rögtön tudtam, hogy a fazék örökre elnémult.

Azóta beöntöm a tejet egy megbízható zománcozott lábasba, a fazék helyett én iszom meg egy pohár vizet, és lesem a tejet. Amikor elkezd hártyásodni, két percig fülsiketítően fütyülök, aztán leveszem a tűzről.

Magad, uram, ha szolgád nincs!

Karlovits Gyula
Mór,
Jókai u. 2.

FUTÓVERSENY AMERIKÁBAN

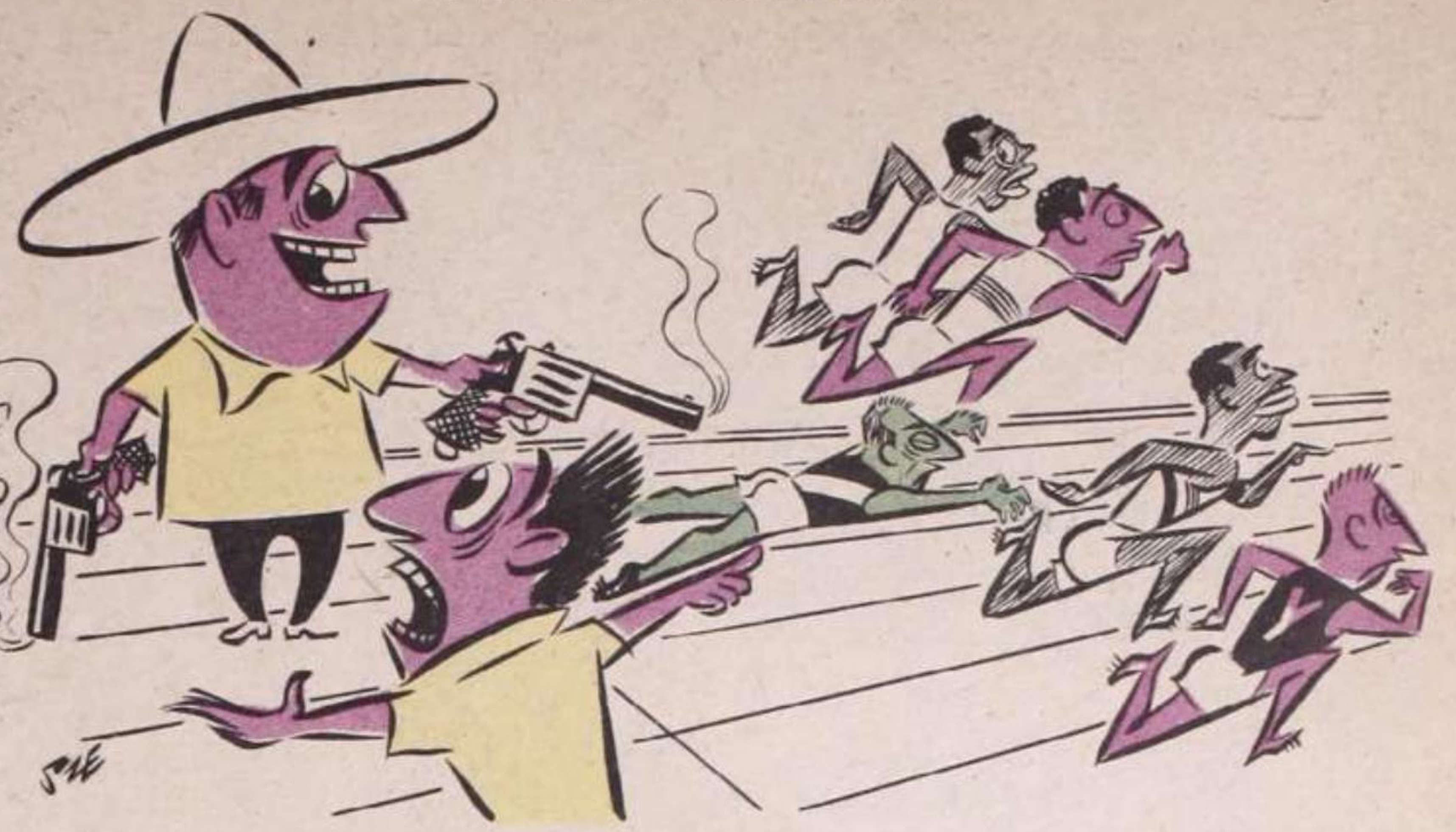

– Én csak visszalőttem, mert kiugrott!

MEXIKÓI EDZÉS

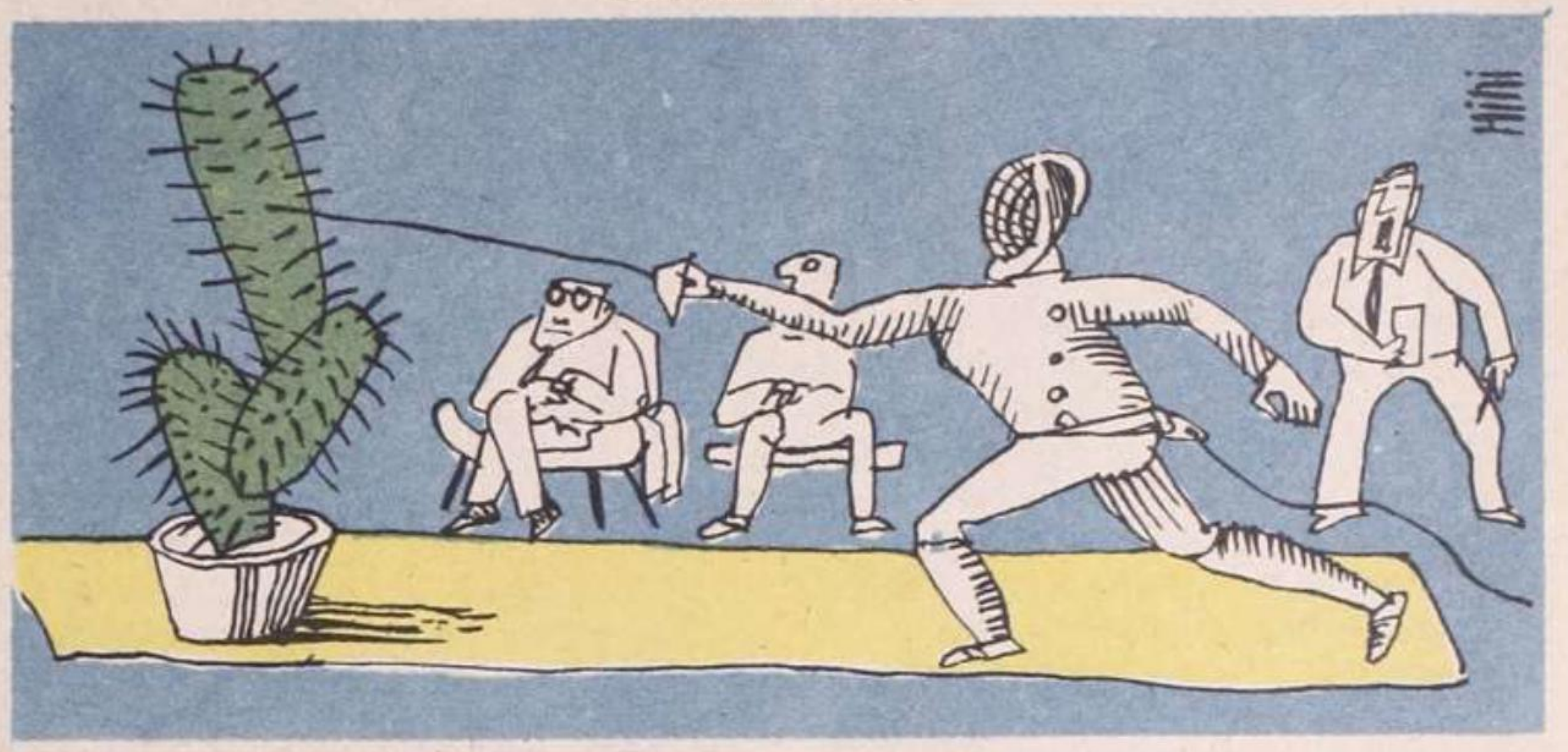

– Ne menj közelebb, mert visszaszúr!...

HARC A NŐÉRT

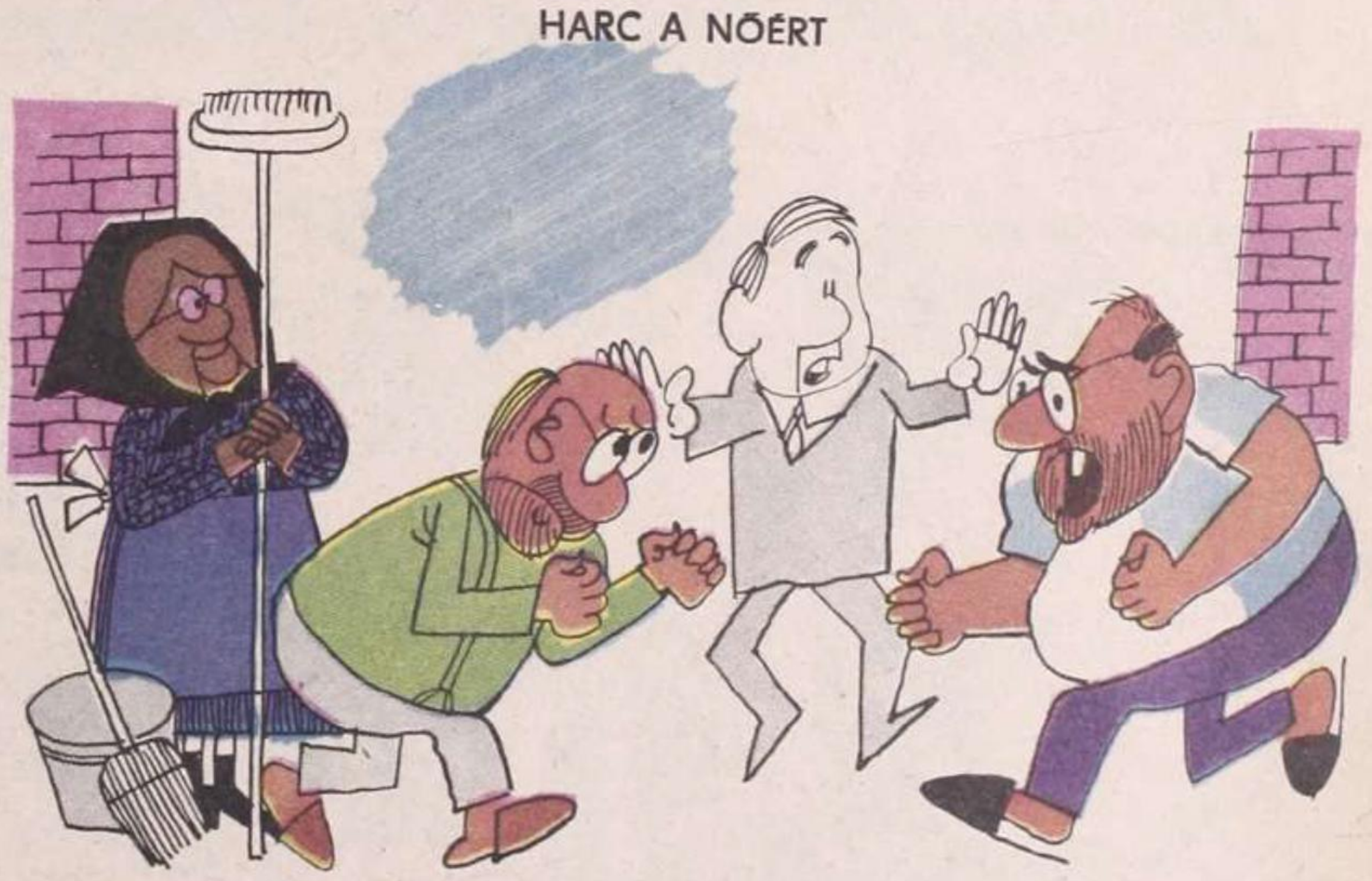

– Megölöm! Elcsábította tőlünk a Julis nénit!

FESTÉKÁRAK

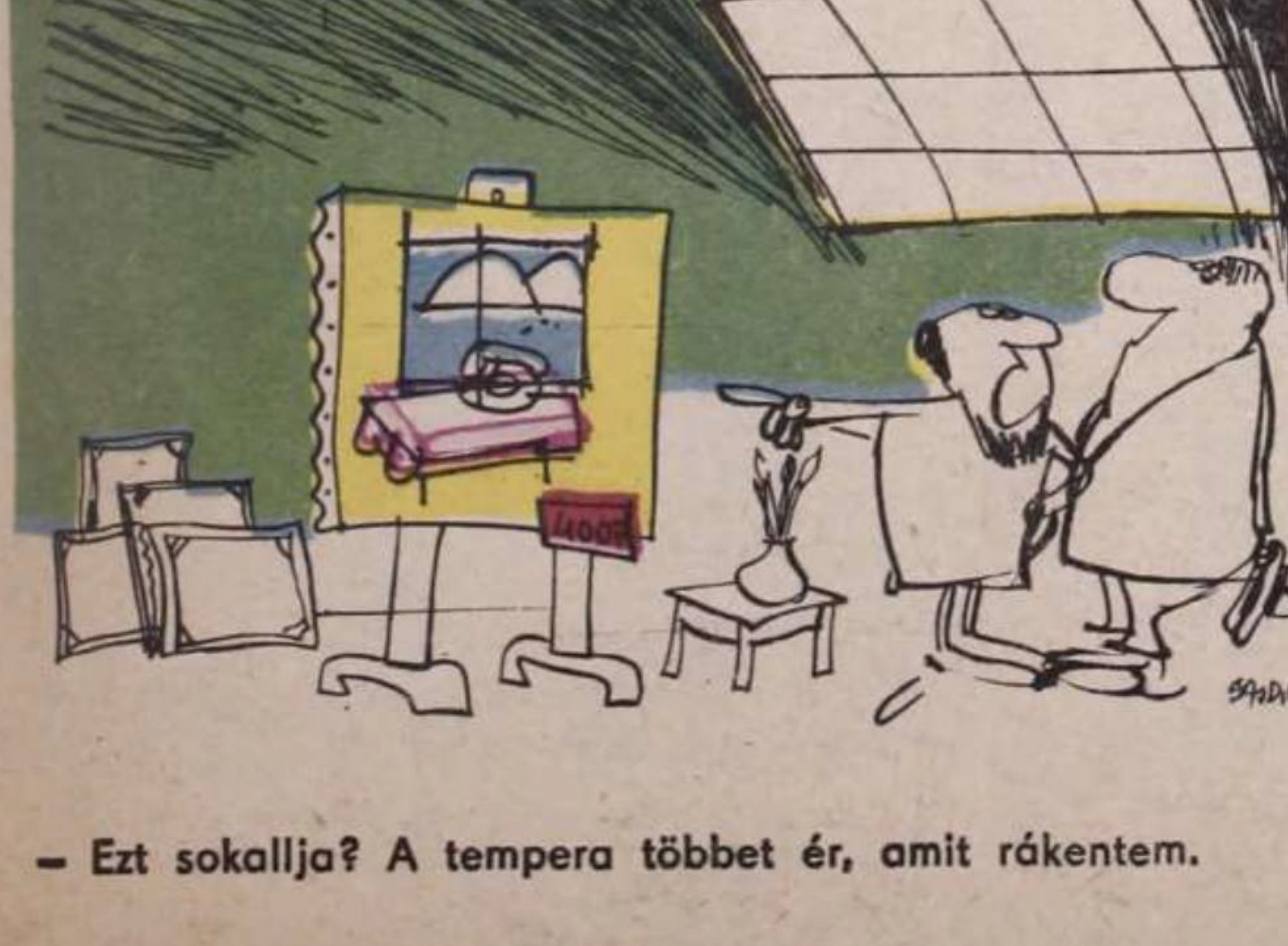

– Ezt sokallja? A tempera többet ér, amit rákentem.

VISSZAPILLANTÓ TÜKÖR

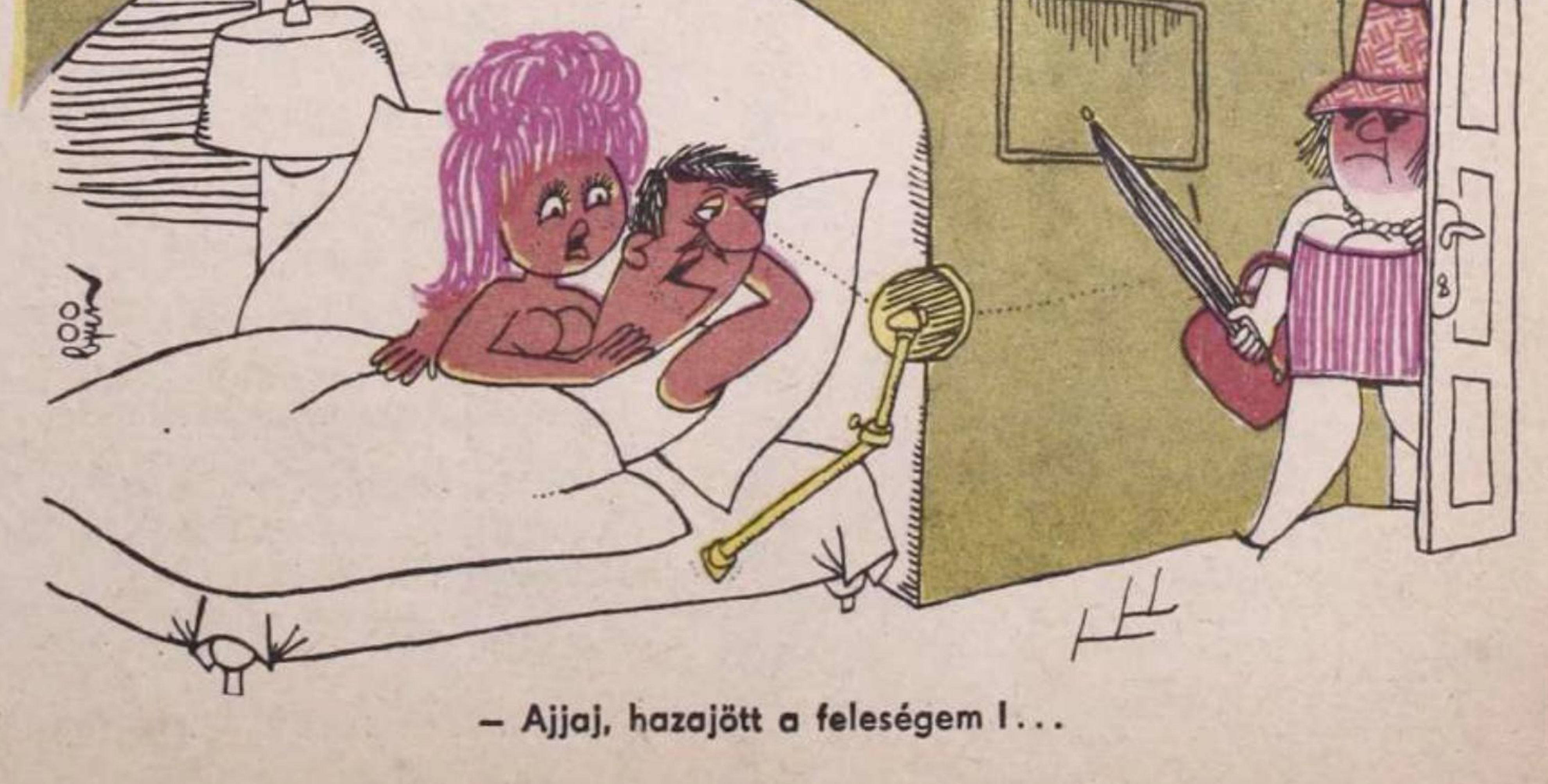

– Ajjaj, hazajött a feleségem!...

ÜZLETI SZELLEM

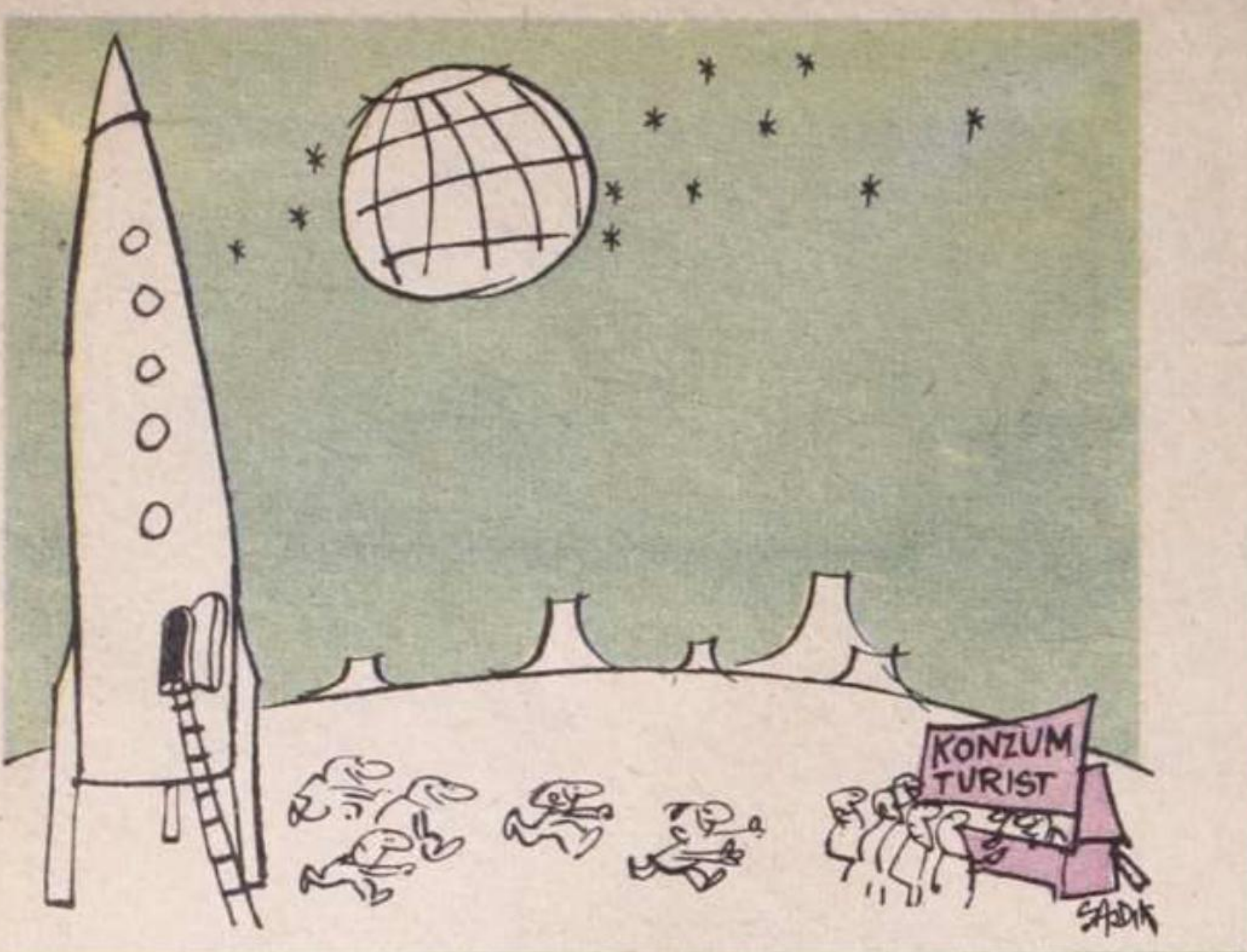

Zippzár-szonett

A pantallóm zippzáras. Új divat.
Szeszélyes, szép, halk, kiszámíthatatlan,
Melyért bevált és biztos gombokat,
Én balga, könnyelműen megtagadtam.
Pedig csalárd vagy, zippzár! Gaz, konok,
Hiszen cserbenhagytál engem nemegyszer,
Köréd átokból szörnyű kört vonok,
Mert ha nem nyílsz, nem nyit varázs, se vegyszer.
De nem packázol már többé velem,
Miközben a barátok bruhaháznak.
Egyetlen szempontom a kényelem.
Meghagylak a Tinédzser Ruhaháznak!
S megtérek, – megtört, hajdan csak hiú,
– A vén gomblyukhoz – tékozló fiú . . .

Dalmáth Ferenc

Pesti tudósítónktól

Sajnálom, de nem tudok Ferenczy Gézának igazat adni a napoleoni hosszú „ó" ügyében. Az 1903-ból származó hosszú „ó" már a maga idejében sem talált követőre, hiszen valamennyi Napoleon-életrajz írója helyesen, „ó" nélkül írta a császár nevét. (Fodor Sándor, Bay Ferenc, Bokor Imre, Seress László stb.). Fő érvként F. G. azt hozza fel, hogy a keresztnevek terén nem tekintjük az írásmódot olyan megváltoztathatatlannak, mint a vezetéknevek terén, lásd Oroszlánszívű Richárd (és nem Richard)! Csak az a baj, hogy a magyarban nincs „Napoleon" keresztnév, senkit sem hívnak Kovács Napoleonnak, tehát nem magyarosíthatjuk Napóleonná, ahogyan a Richardot Richárddá változtatjuk. Napjainkban különben még azokat a külföldi keresztneveket is tiszteljük, amelyek a magyarban is használatosak. Ezért: Peter (és nem Péter) Sellers, David (és nem Dávid) Ojsztrah, Richard (és nem Richárd) Nixon, Gustave (és nem Gusztáv) Flaubert, s hogy a közelmúlt tragikus eseményeinél maradjunk Robert (és nem Róbert) Kennedy. Tehát adjuk meg a császárnak, ami a császáré: nevének helyes írását!

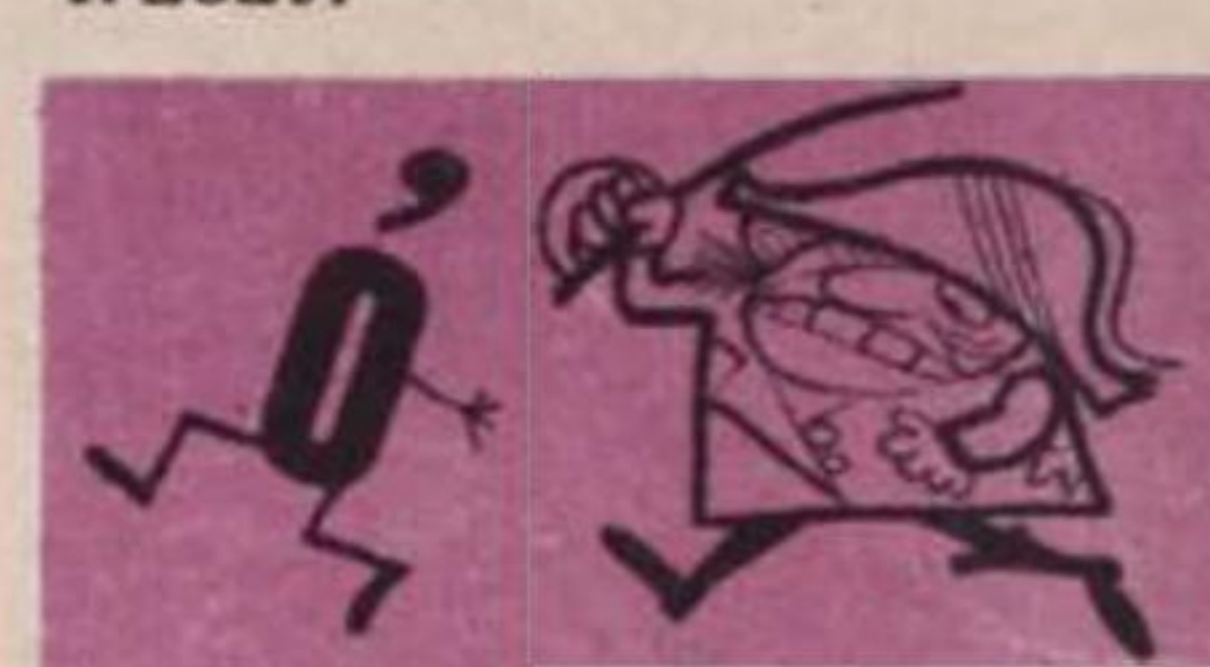

Ezennel feladom a „közbeavatkozik" szó elleni szélmalomharcomat. Eddig azt hittem, ilyen szó nincs, csak „közbelép" és „beavatkozik". Azóta nemcsak Asturias „Az a félvér nőszemély" című regényének magyar fordításában avatkozott valaki közbe, hanem egyik ismert költőnk is átállt a közbeavatkozók táborába, mert leírta, hogy „a közbeavatkozó ifjúnak . . ."

Elég volt! Többet nem avatkozom közbe!

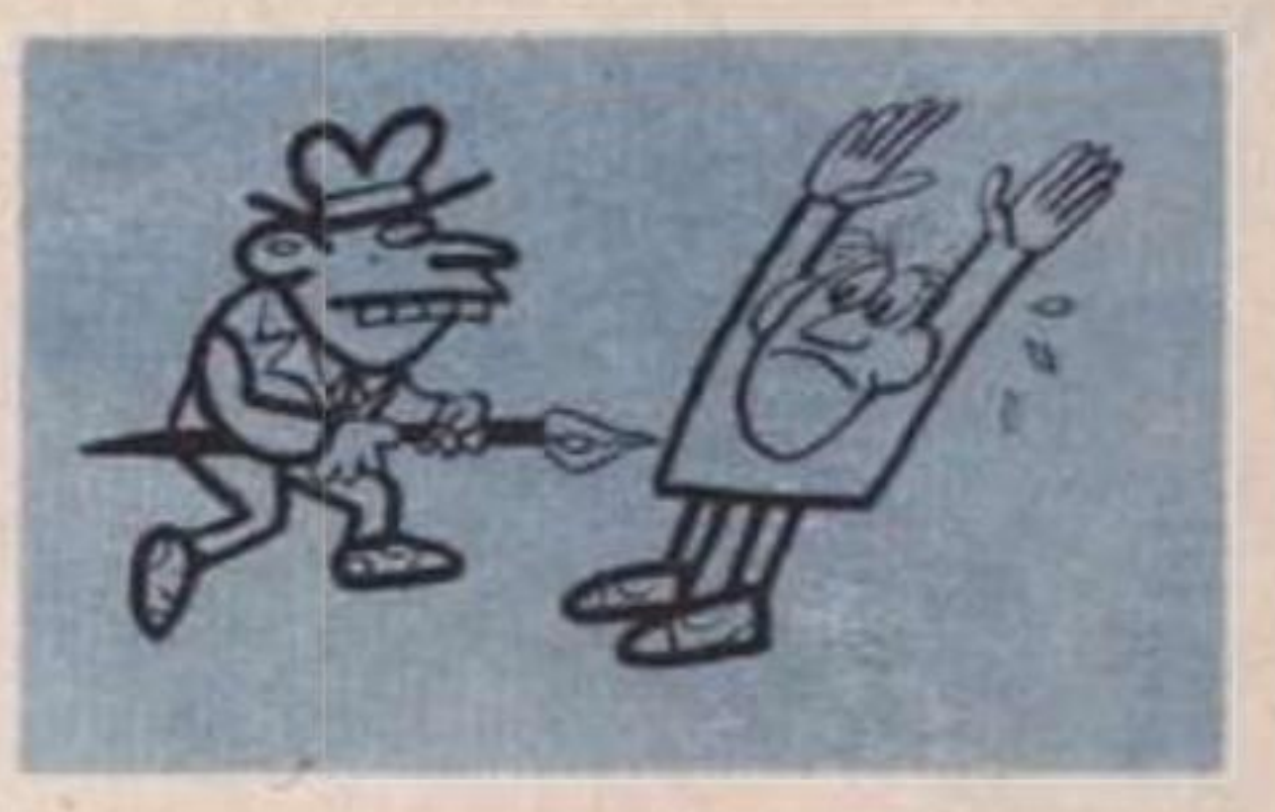

Műbíráló töpreng az írógépe fölött. Megkérdezik tőle:

— Min gondolkozol?

— Keresem a megfelelő idegen szót!

*

Sokszor törtem már a fejemet azon, hogy vajon miért nyelnek, verejtékeznek, dadognak a tévében a megkérdezett riportalanyok, s miért beszélnek fölényesen, nyugodtan, felsőbbséges modorban a riporterek. Néha úgy játszanak a kérdezettel, mint macska az egérrel. Néha a hóhér és áldozata jut eszembe.

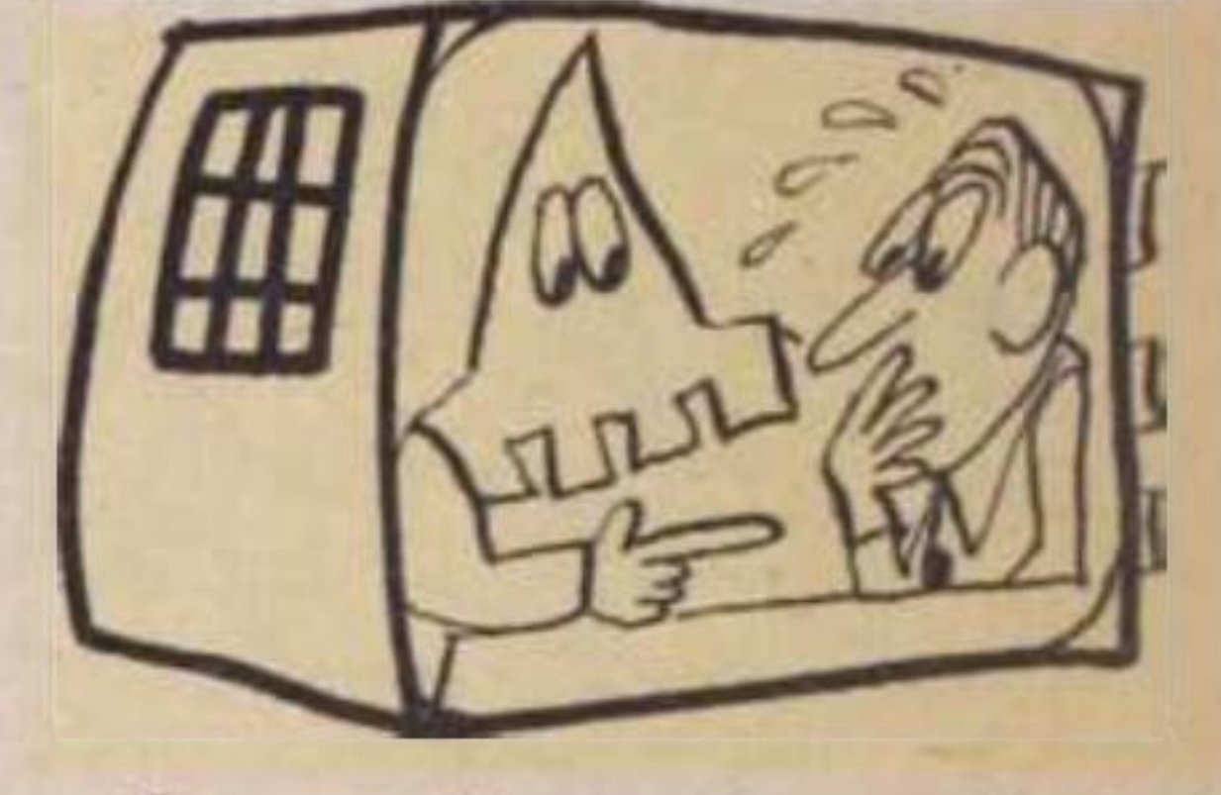

És ezzel a hasonlattal meg is fejtettem a rejtélyt.

A hóhér mesterségbeli gyakorlattal végzi a dolgát, néha már szinte ásítva dolgozik. Az áldozatnak viszont rendszerint ez az első kivégzése, tehát érthetően tapasztalatlan és ideges.

f. l.

VAN ILYEN

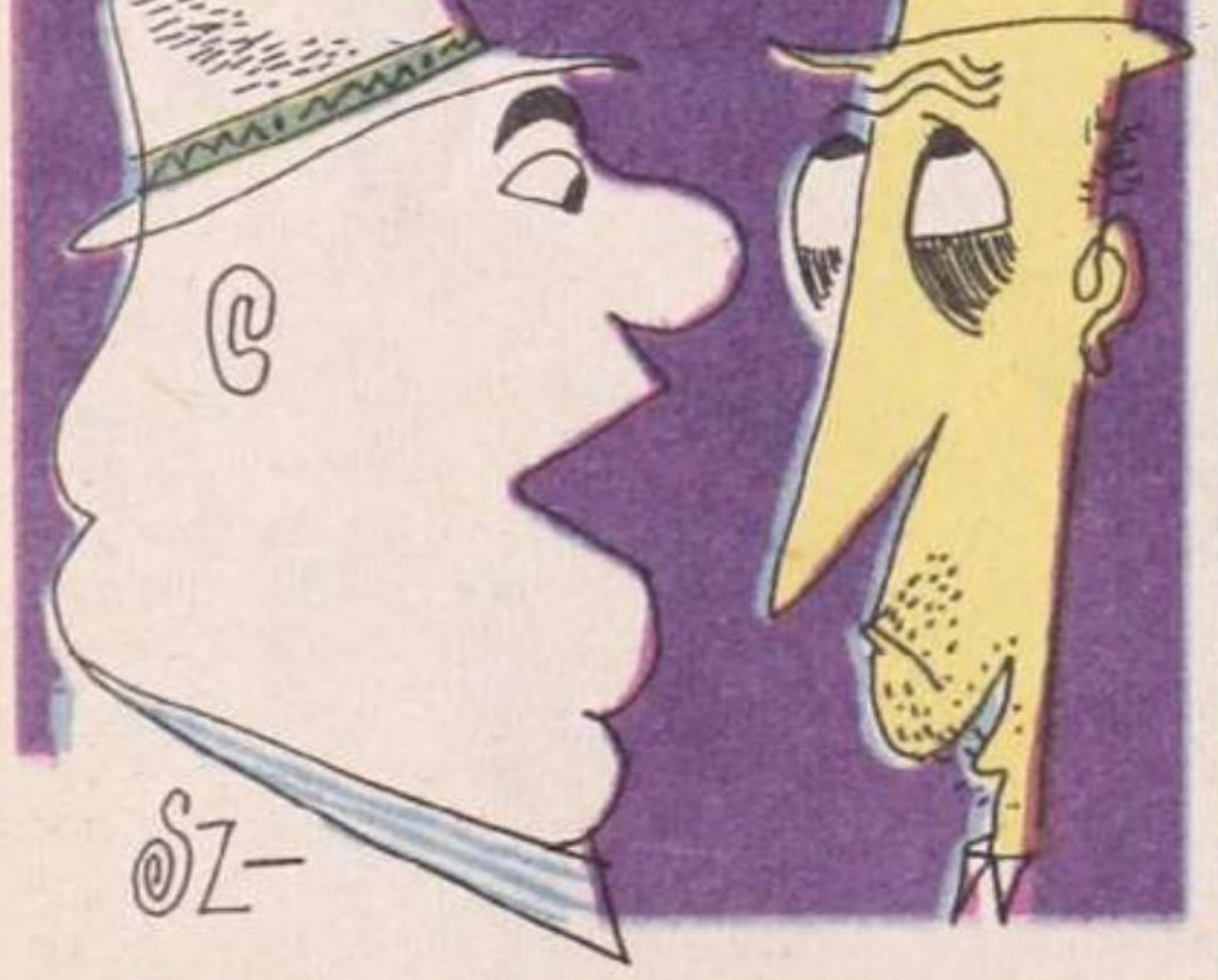

– Mi van veled? Úgy nézel ki, mint az élet!

MILLIOMOS TÉESZ

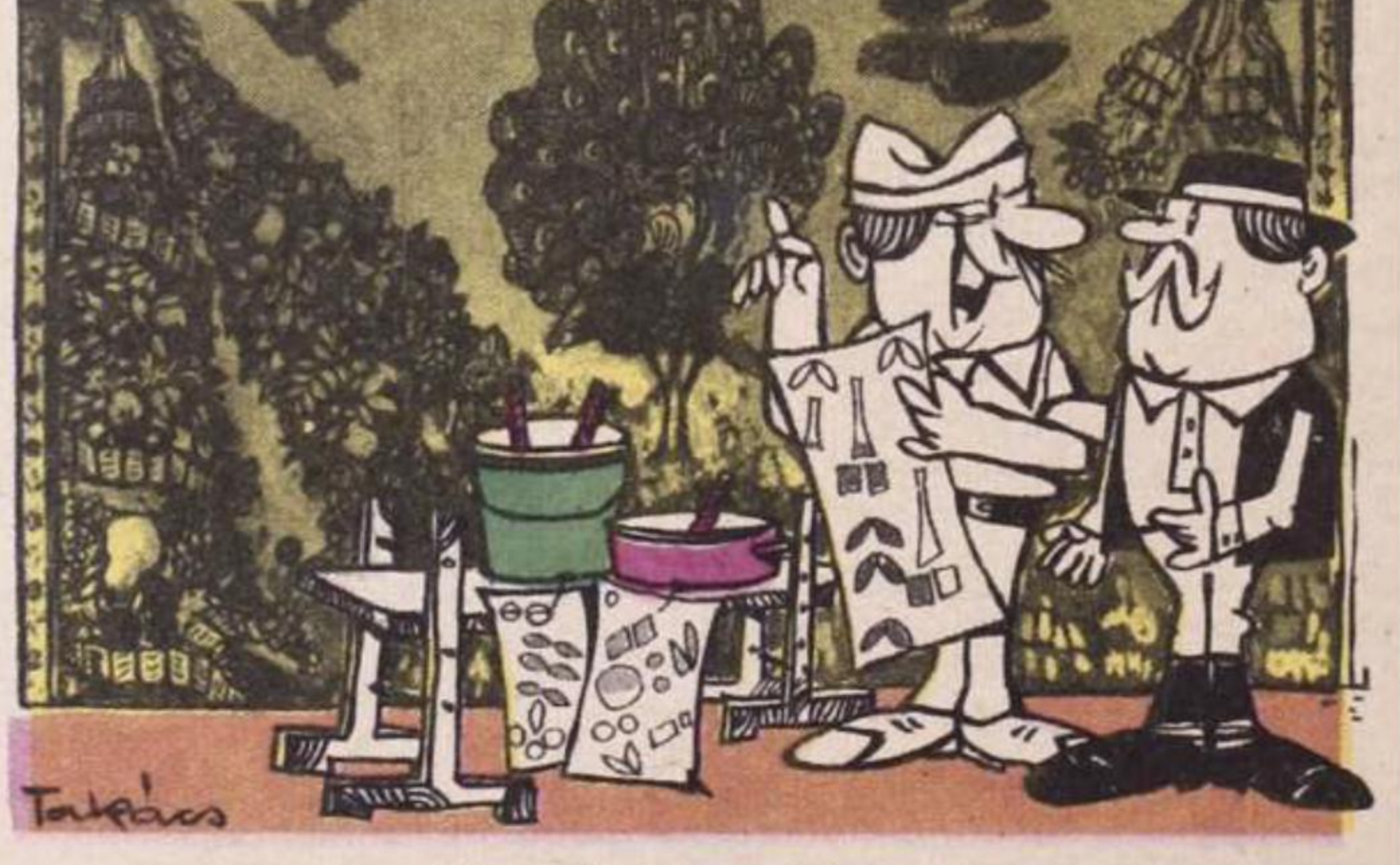

– Megfelel ez a falminta?

GYENGÉDSÉG

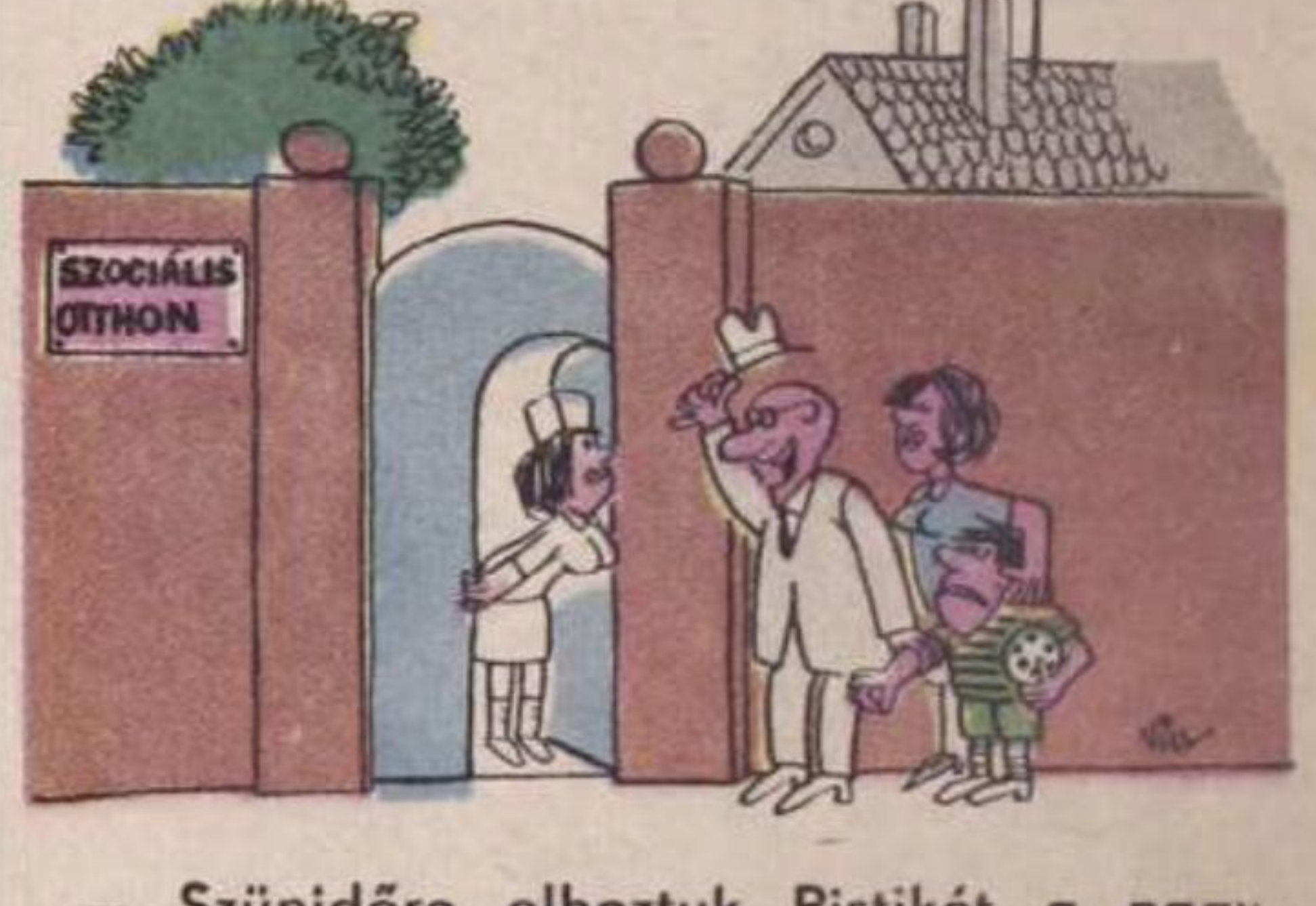

– Szünidőre elhoztuk Pistikét a nagymamához . . .

SÖTÉT JÖVŐ

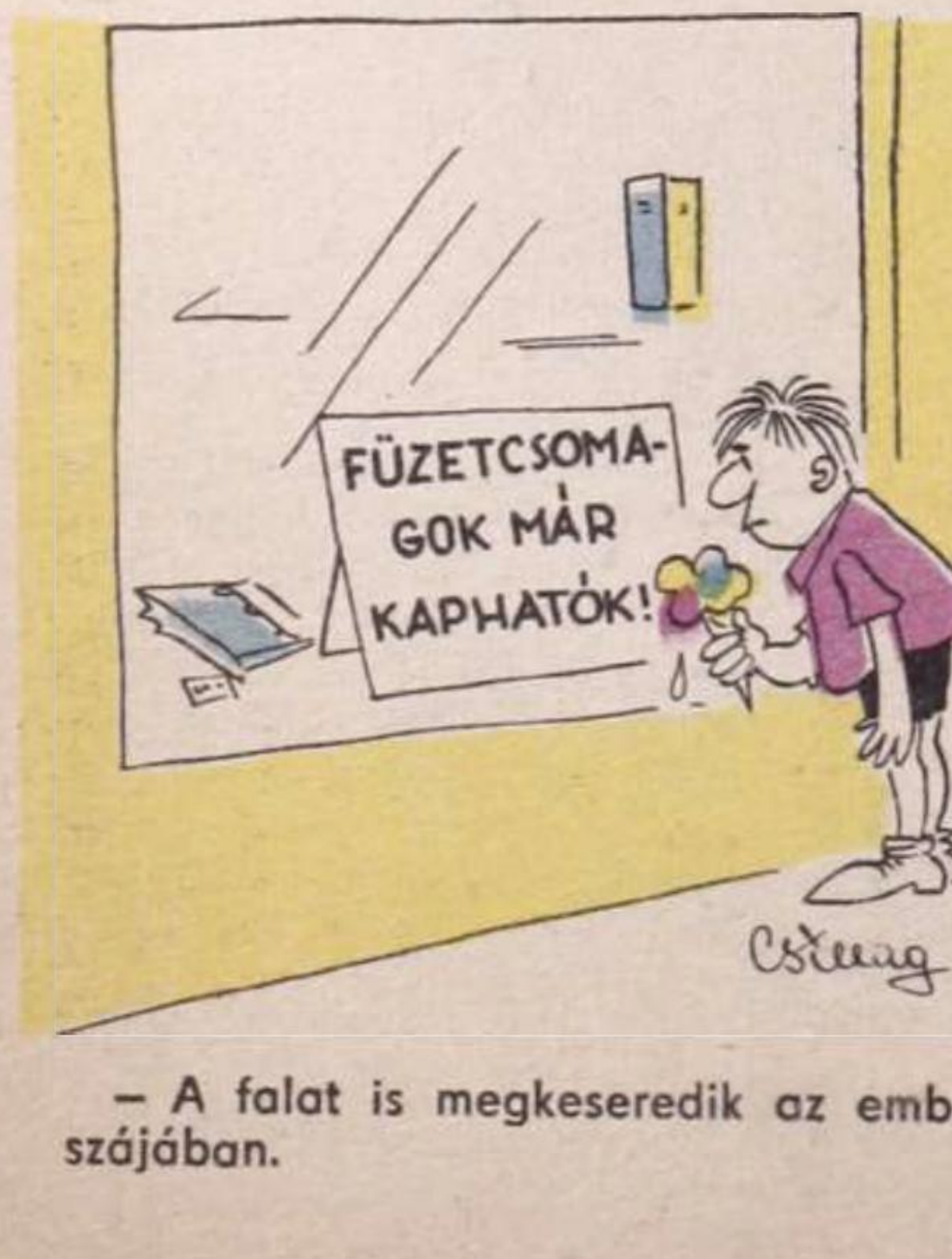
FÜZETCSOMAGOK MÁR KAPHATÓK!

– A falat is megkeseredik az ember szájában.

MINDENFÉLE

Az a tanács jó, amely megerősíti az embert addigi elhatározásában.

Helyesebben tenné az emberkerülő, ha önmagát igyekezne elkerülni.

A közmondások sem mindig igazítják útba az embert. Hallgatni ugyan arany, de szóból ért az ember.

Nem feltétlenül szükséges egy verset megérteni. Meg is lehet szokni.

Minden gyilkos küzd az életéért.

Rossz jel, ha az emberrel okosan akarnak beszélni.

Ne szidjuk a meleget vagy a hideget! Jól néznénk ki időjárás nélkül!

A sznob szégyenkezve röhög egy könnyed vígjátékon.

F. L.

NAGYRATÖRŐ ÁLMOK

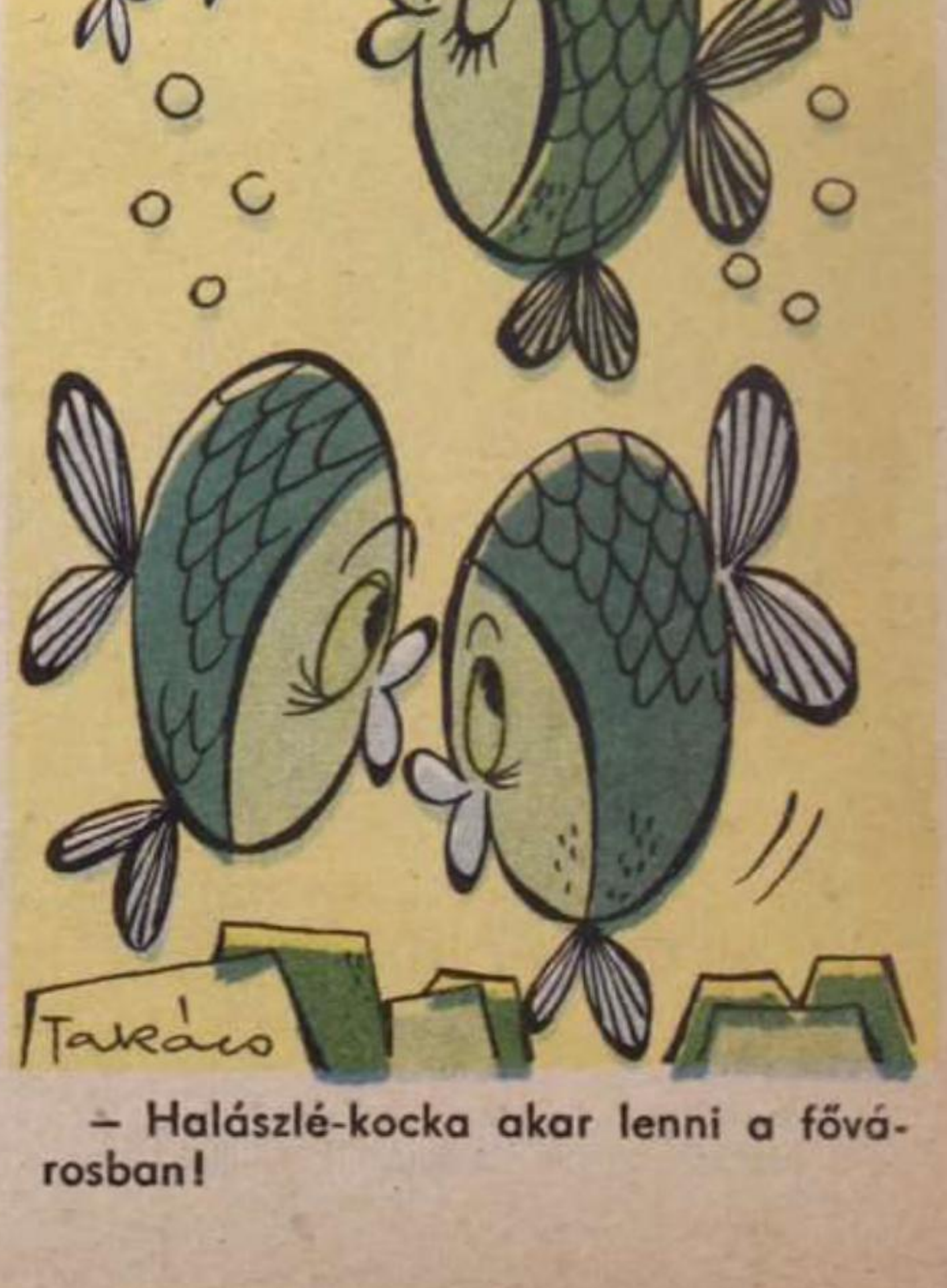

– Halászlé-kocka akar lenni a fővárosban!

GÉPKORSZAK

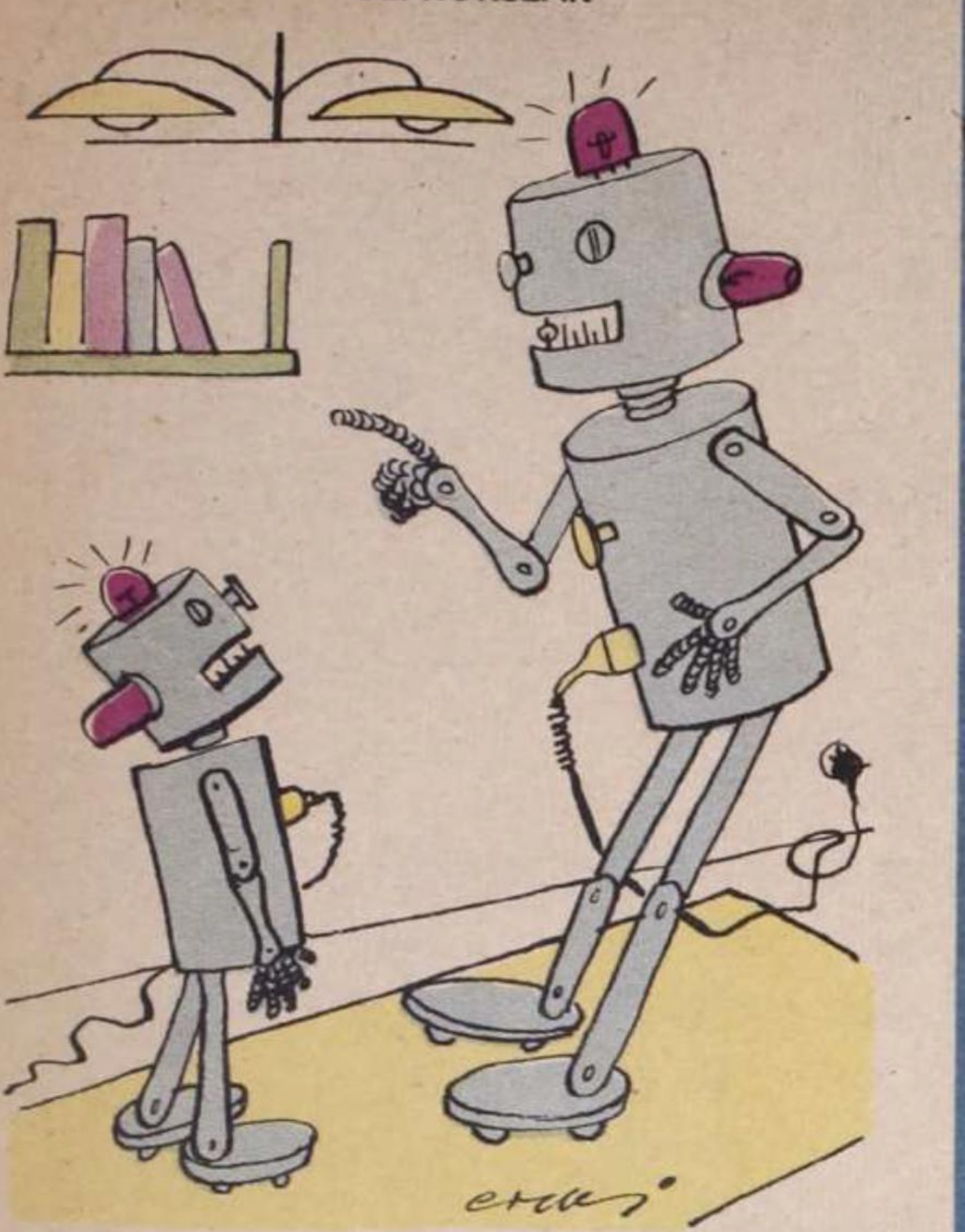

– Ha rossz leszel, elvisz a MÉH!

KÜLFÖLDI PESTEN

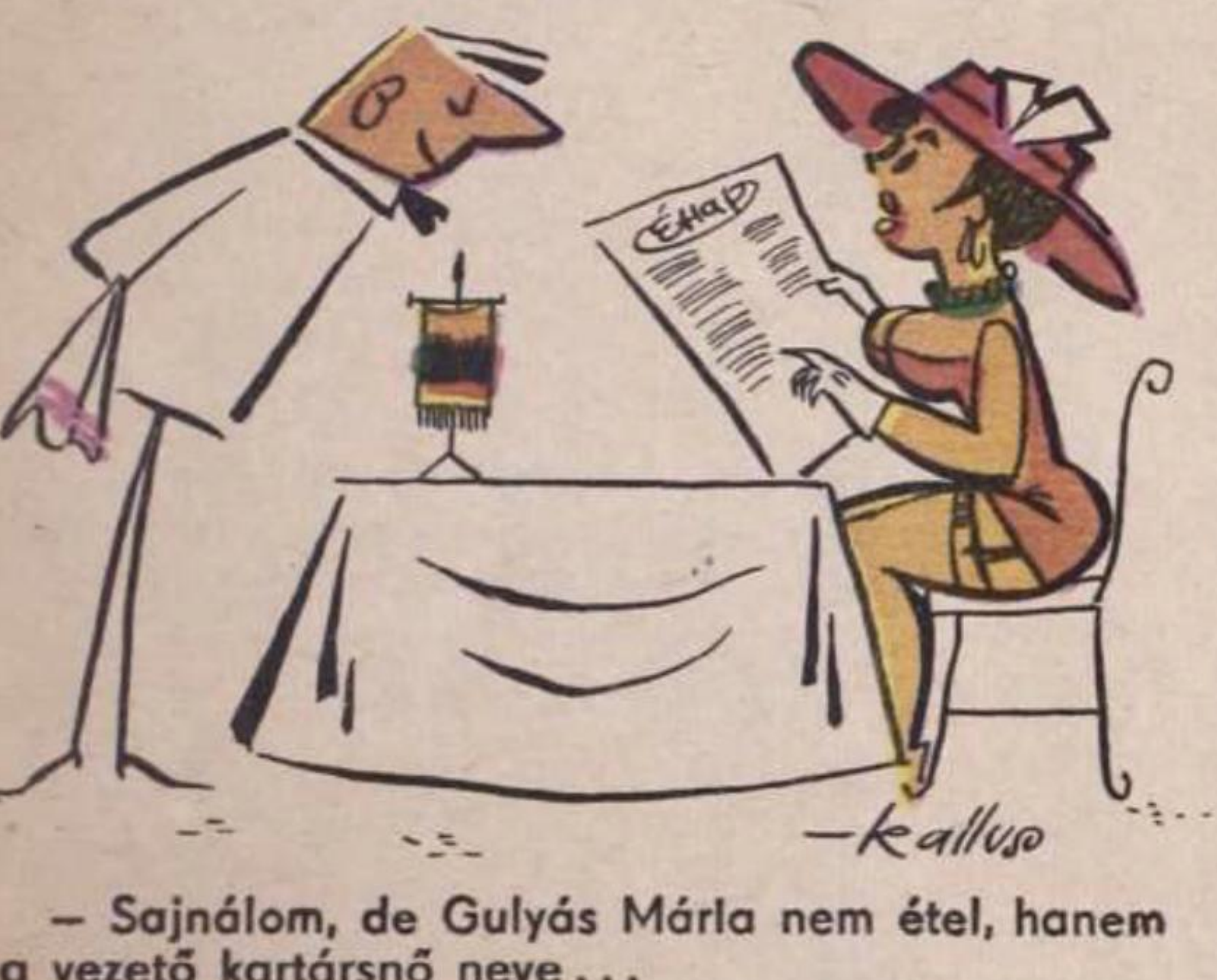

– Sajnálom, de Gulyás Márla nem étel, hanem a vezető kartársnő neve...

NOTÓRIUS BŰNÖZŐ

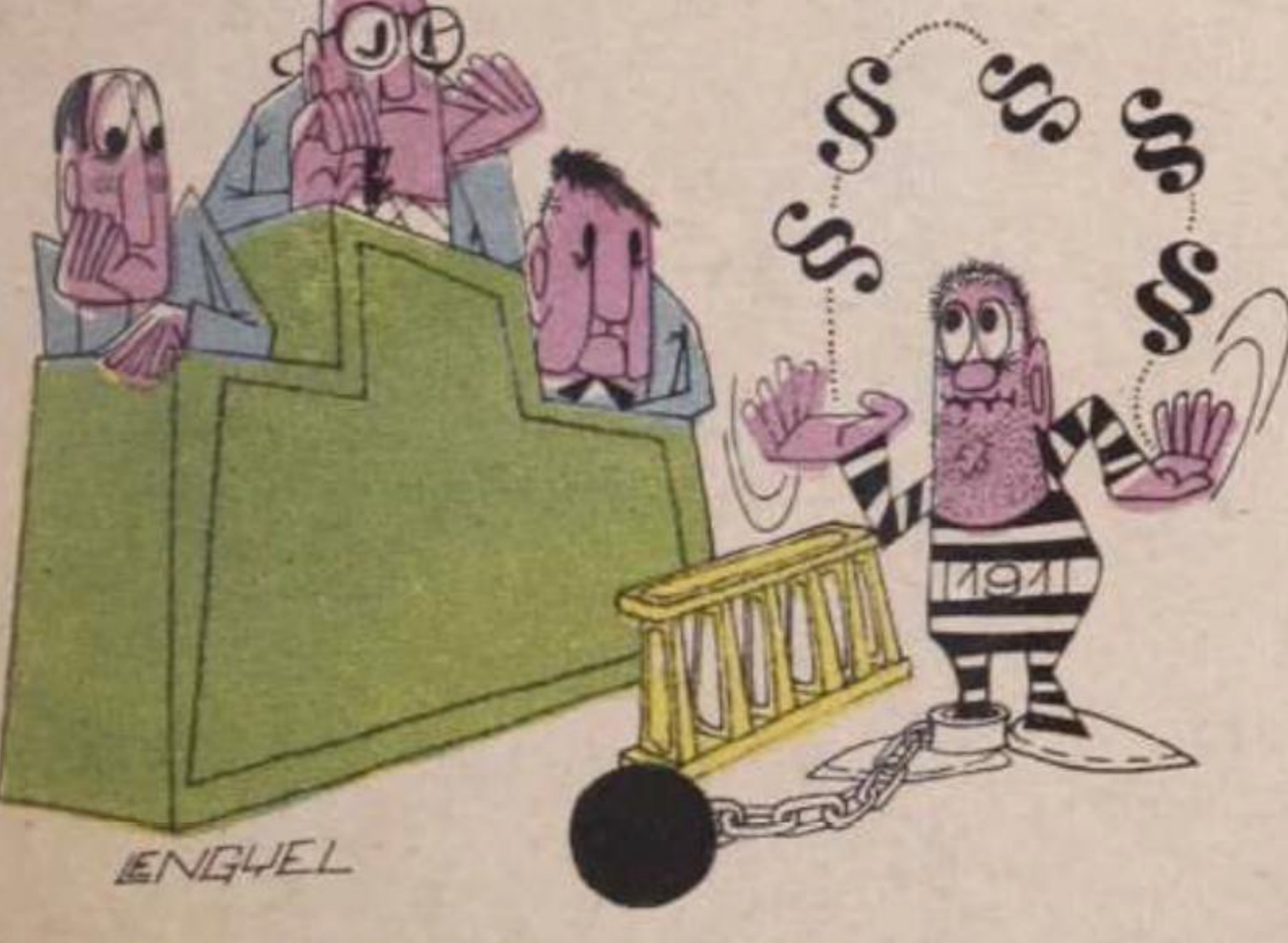

BIZTONSÁG

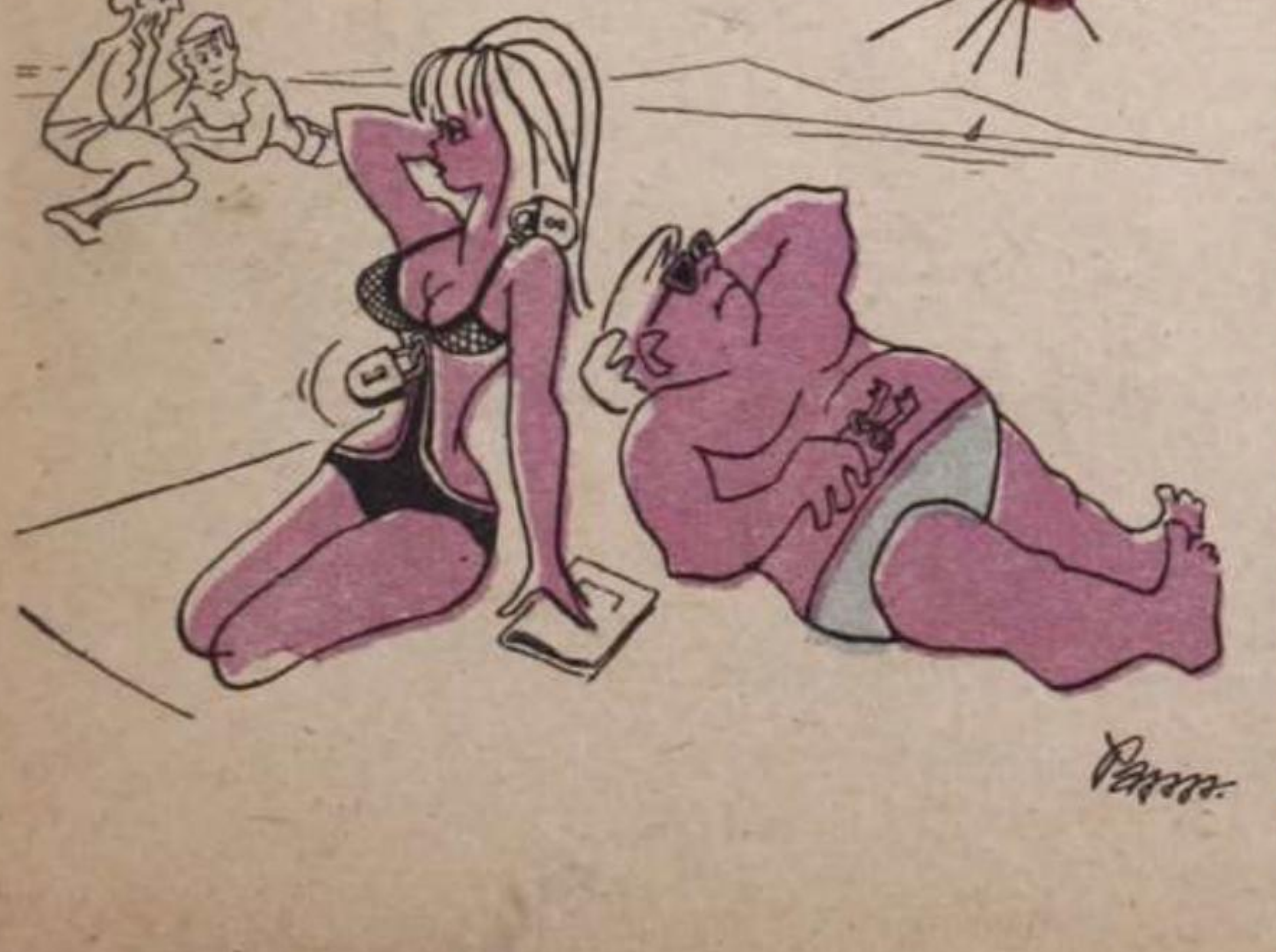

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÉKONY DESZKA KERÍTÉS

Nem a nótában szereplő vékony deszka kerítést, hanem hozzávetőlegesen tízezer forint értékű, masszív kerítést bontottak le ingatlanom körül a Nagyalföldi Kőolajtermelő Vállalat dolgozói közel négy évvel ezelőtt, amikor gázkörvezetéket fektettek le.

Sem a kerítés helyreállítása, sem a kár megtérítése mind a mai napig nem következett be, annak ellenére, hogy a szóban forgó vállalat jogtanácsosa már 1965-ben hivatalos levélben ismerte el kérésem jogosságát és meg is ígérte, hogy teljesítik.

Hány évig kell még várnom?

Bódi István
Bp. XXII., Kardvirág u. 4.

ÜRHAJÓS-JELÖLTEK

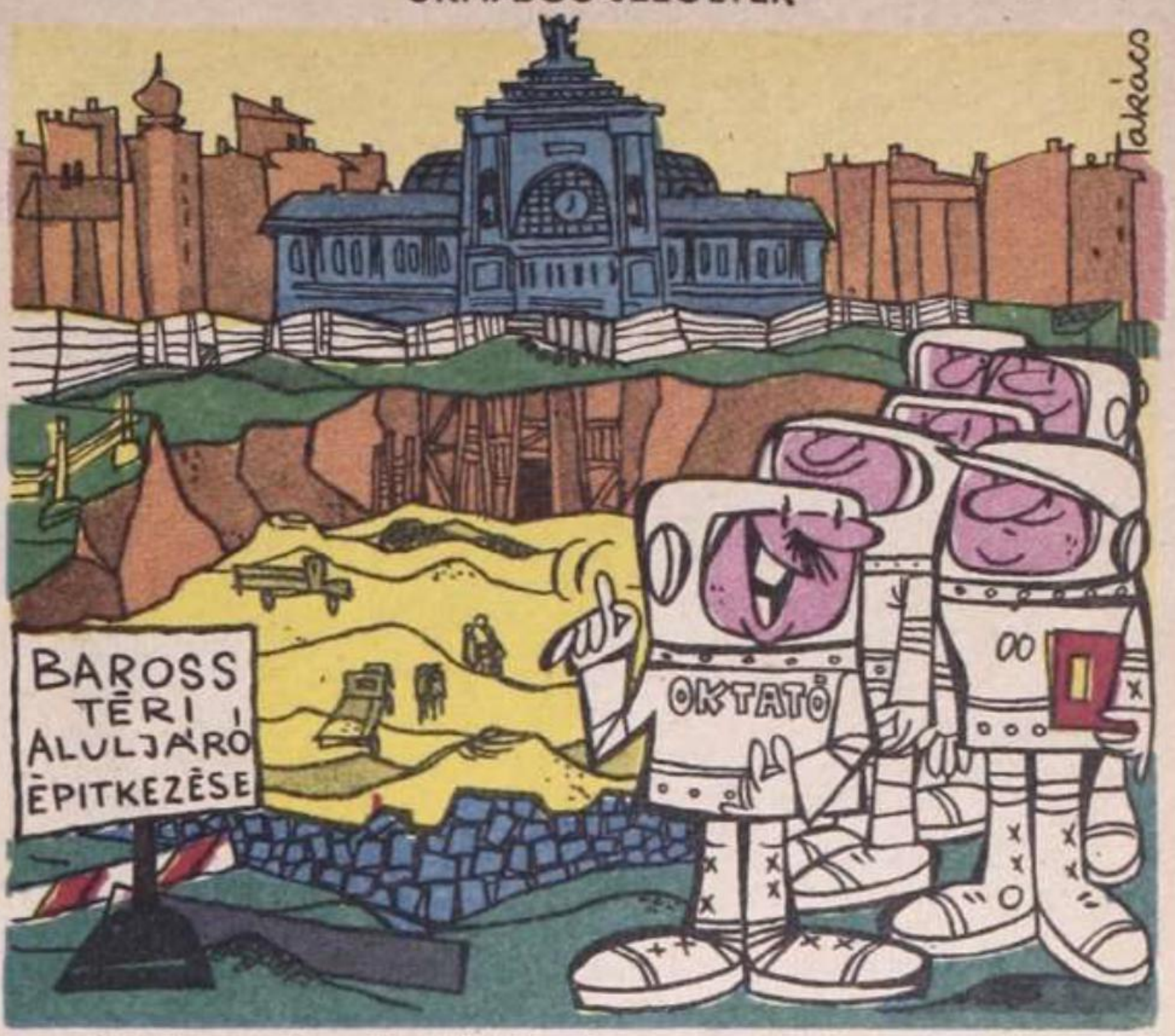

– Itt begyakorolhatjátok, hogyan kell a holdkráterek között közlekedni!

A HISZÉKENY

Barátomért emelnék szót, név szerint Berengár Elemér, Bp. IX., Cselszövő utca 3/b. alatti lakosért, kit gyermekkora óta ismerek és így nem az ő elbeszéléséből tudom, hanem magam tanúsíthatom, hogy egész életútján elkíséri egy különös balszerencse-sorozat, melyet most röviden előadnék, s a nyilvánosság segítségét szereiném megnyerni szerencsétlen barátom talpraállításához.

Berengár Elemérrel együtt növekedtünk fel, együtt jártuk ki iskoláinkat is. Elemérben egészen fiatalon fejlődött ki egy, a felnőttekkel szembeni őszinte bizalom, s velejárójaként valami különös becsvágy, hogy eleget tegyen mindannak, amire az idősebbek, tanítói és nevelői buzdították.

Már az óvodában tragédia született ebből az ambíciójából. Óvónénink ugyanis mindig azt mondta: „Gyerekek, legyetek különb emberek, mint a szüleitek voltak, nincsen nagyobb öröm egy szülő számára, mint amikor azt látja, hogy a fia felülmúlta őt!”

A kis Elemér, szívébe vésve nevelője szavait, egy alkalommal, midőn édesapja kissé italosan tért haza, s emiatt otthon veszekedésre került sor, ragyogó arccal így szólt édesanyjához: „Én különb ember leszek, mint az apu!”

A következő pillanatban akkora pofont kapott az apjától (mellesleg nagyon becsületes, de hirtelen haragú ember volt az édesapja), hogy a kis Elemér éveken át dadogott ezután, s az általános iskolában is még sok megaláztatás érte e beszédhibájáért.

A középiskolában szinte bálványozta kedvenc tanárját, Vízér tanár urat, aki kémiát adott elő, s Elemért mindig azzal biztatta: „Tanulj csak ilyen igyekezettel, Berengár, s meglásd, lefőzöd még a tanárodat! Én csak a középiskolai dobogóig vittem, de belőled még egyetemi tanár is lehet!”

Az én barátom, Vízér tanár úr minden gondolatát leste, hogy a legjobb tanítványa lehessen, s elérkezett egy pillanat, melyre a tanár annyira biztatta őt: egy kémiagyakorlaton, melyen Vízér tanár úr vezetésével anilint akartunk előállítani, Elemér az örömtől már-már ismét dadogva szólt tanárjához: „A kísérlet azt hiszem nem lesz eredményes, mert a tanár úr még nem adott vasreszeléket a redukcióhoz!”

Ám tanárunk, elismerő szavak helyett, gúnyosan így válaszolt:

— És vajon miért nem adtam? Mert kíváncsi voltam, hogy észreveszi-e, hogy nincsen itt a vasreszelék! Mert a szertárban nem lehet semmit sem megtalálni, mert Berengár újabban nem szakít időt magának ahhoz, hogy rendet tartson!

És mindjárt leváltotta őt a szertárosságból, és mert a barátom könnyes szemmel tiltakozott, hogy milyen szépen a helyén van minden, a vasreszelék is, Vízér feleselésért kizavarta őt a teremből és még a tanulmányi versenyre sem javasolta utóbb. Ettől pedig az én barátom annyira összetört, hogy soha többé nem akart vegyész lenni, nem is lett belőle.

A katonaságnál is folytatódott a kálváriája. Sohasem volt különösebben erős és ügyes, mégis a legjobb lőeredményt érte el szakaszunkban, mert éjt nappallá téve, fáradhatatlanul gyakorolt, hogy eleget tegyen szakaszparancsnokunk, Pilák hadnagy akaratának, aki azt mondta: „Addig fogok fáradozni, míg lesz egy katonám, aki különbül lő, mint én!” És az első lövészversenyen, melyen Elemér sugárzó arccal jelentette a hadnagynak, hogy több kört lőtt, mint a hadnagy, Pilák kiküldte őt a frontra.

A háború után az Ólom és Rézedény Művekhez került segédmunkásként, s a gyárban eltöltött huszonkét év után ma ott tart, hogy elbocsátják! Ezért is fordultam hát most a közvélemény elé, tanácsát kérő szándékkal!

Berengár Elemér e gyárnak leghűségesebb, legodaadóbb embere immár huszonkét év óta! Letette a szakmunkásvizsgát, majd a technikusi oklevelet is elnyerte. Az igazgatóság javaslatára tíz évvel ezelőtt esti egyetemen tanulhatott, két mérnöki diplomát szerzett a könnyűfém és a szerszámmérnöki karon. Három évvel ezelőtt végül a legmagasabb akadémiára javasolták őt.

Mindez pedig huszonnégy évvel ezelőtt kezdődött azzal, hogy a gyárban nagygyűlést tartottak a gyár udvarán, s az igazgató többek között azt mondta ott, e gyűlésen:

— Itt vannak közöttünk azok, akikből majd egyszer a gyár vezetői fognak kikerülni. Azok a fiatalok, akiknek majd egyszer boldogan fogom átadni az igazgatói székemet!

Berengár Elemér büszke lelkesedéssel nézett fel akkor — huszonhárom évesen — igazgatójára, s eltökélte, hogy ő lesz az a fiatal, kiről a szónok olyan meleg hangon beszél. S ma, több mint húsz év után, amint a rá oly jellemző gyermeki örömmel húzta elő a zsebéből legfrissebb akadémiai diplomáját is, ugyanez az igazgató így szólt hozzá:

— Berengár, te a pozíciómra törsz, de ehhez még nekem is lesz szavam! Ha nem tudnád, utálom a törtetőket!

Itt tart hát mostan az én szerencsétlen barátom, aki soha életében nem volt karrierista, csak szó szerint veszi mindig a boldogtalan, ha egy elöljárója biztatja valamire.

Ezúttal is megkérek hát mindenkit arra, hogyha netalán találkoznának Berengár Elemérrel, valahogyan az eszükbe ne jusson biztatni őt bármivel is. Mert nem sok kell hozzá, elég neki egy-két jó szó, akár csak egyetlen bátorító, iránytmutató kijelentés, és az isten se tartja vissza őt attól, hogy komolyan vegye.

Somogyi Pál

PROBLEMATIKUS TALÁLMÁNY

Ha technika új vívmányairól értesülök, némelyiknél elfog az aggodalom, hogy ezt az izét talán mégse kellett volna feltalálni. Így történt a hidrogénbombánál, majd a tranzisztoros zsebrádiónál is. S az idő bebizonyította, hogy mindkettőtől joggal féltem békémet . . .

Nemrég ismét kételyeim támadtak, midőn olvastam, hogy az Egyesült Államokban felavatták az első nyilvános videotelefonvonalat.

A video-telefon abban különbözik a normális telefontól, hogy a beszélgető partnerek purparlé közben egy-egy kis képernyőszerű micsodán látják egymás fizimiskáját.

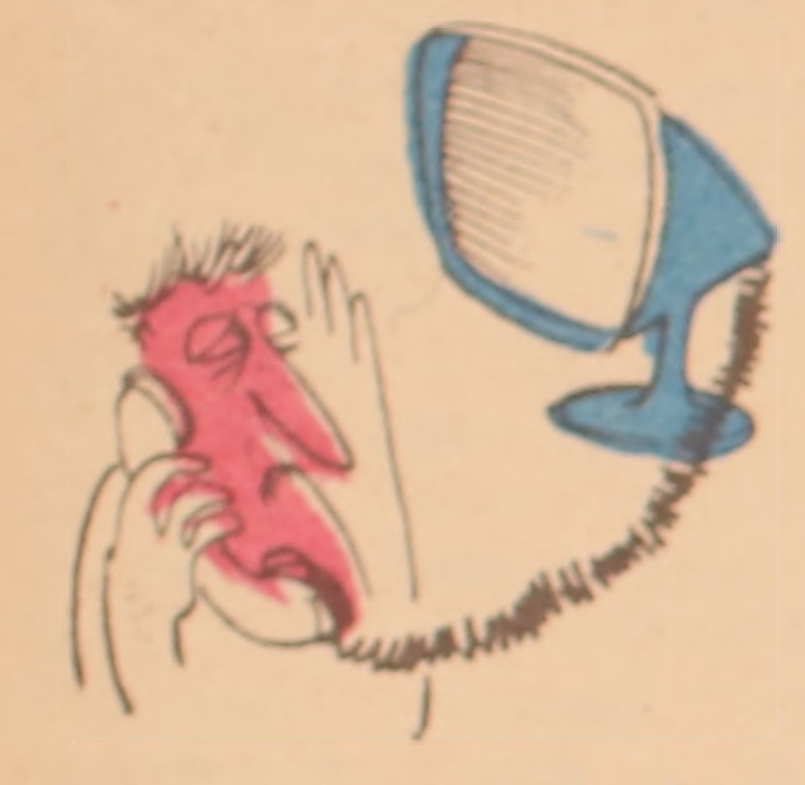

Nem sok ez a jóból?

A hagyományos telefonnak kétségtelenül megvan az az előnye, hogy az ember akárkit felhívhat, de ugyanakkor van egy elég nagy hátránya is: akárki felhívhatja az embert!

A nem kívánt hívások kiküszöbölésére számos, jól bevált eljárást dolgoztak ki, és valósítottak meg a gyakorlatban. Például a hívott fél elváltoztatott hangon kijelenti, hogy Iksz kartárs (azaz ő) házon kívül van és leteszi a kagylót. Ez bizony video-telefonnal aligha lehet megcsinálni. Sőt, arra sincs mód, hogy teszem azt, a Becsali Presszóból feltárcsázzuk otthonunkat, mondván: váratlan és halaszthatatlan túlórázás miatt csak éjfélre tudunk hazamenni. A kép háttere rögtön elárulná a füllentést. Ráadásul a video-telefon a jól bevált telefonviccek elsütésére is teljesen alkalmatlannak látszik. Hisz' senkit se lehet felhívni rajta más nevében.

Egy szóval megint egy új találmány, ami távolról sem fenékig tejföl. Még szerencse, hogy nálunk pillanatnyilag szó sincs a bevezetéséről!

(dalmáth)

ÁLLAMCSÍNY

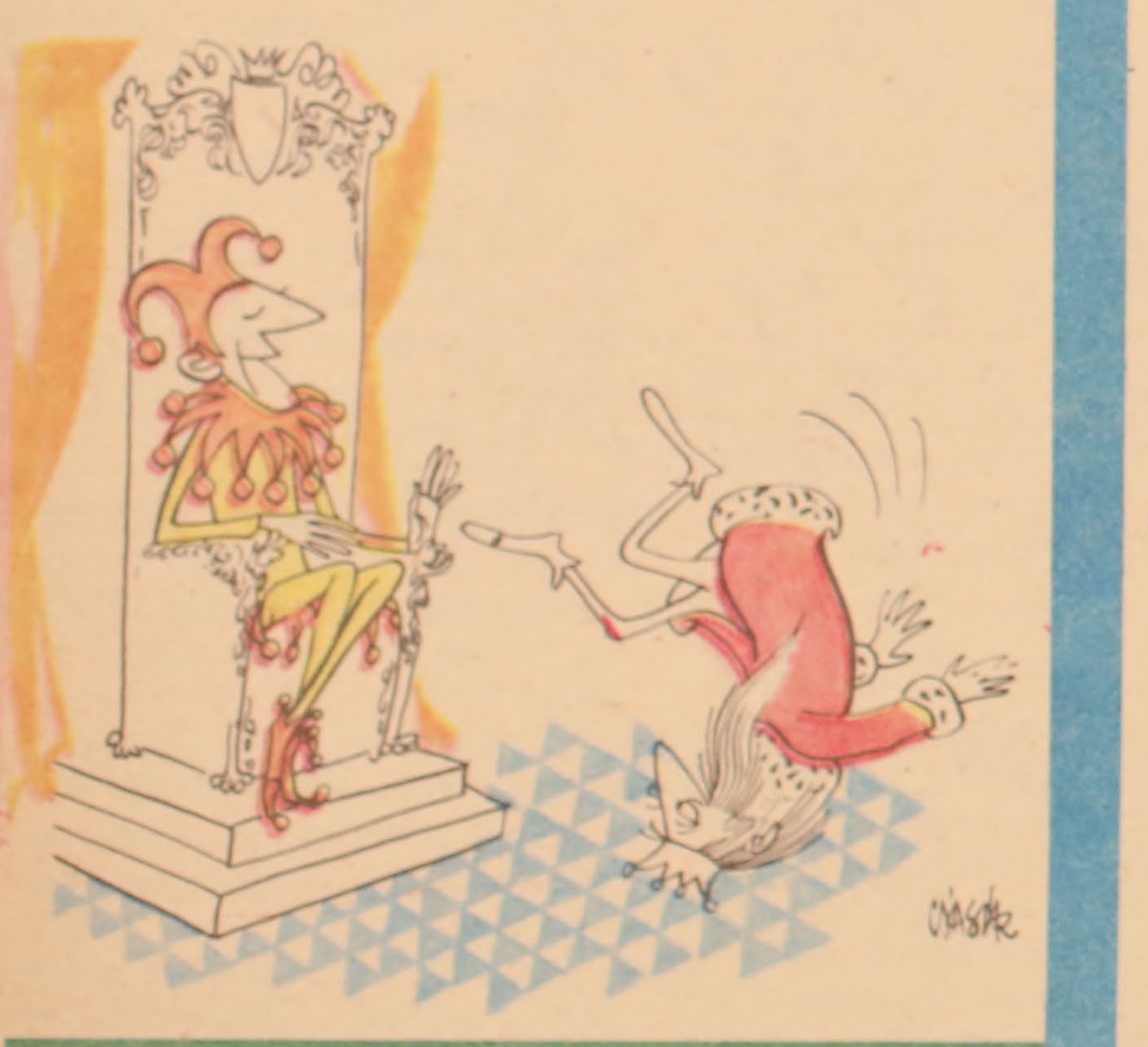

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A „Meseautóbusz" címmel megjelent közleményben foglaltakat kivizsgáltattam.

Az autóbusz törzsutasai által elmondottak megfelelnek a valóságnak, a Somogybükkösdön telephelyes autóbusz műszaki hibái miatt valóban kimaradtak a járatok. Hibáztatható ezért a forgalomirányító személyzet is, mert nem gondoskodott a forgalomból kiesett autóbusz azonnali pótlásáról.

Utasításomra a kaposvári 13. sz. Autóközlekedési Vállalat intézkedett a menetrendszerűség biztosítására, egyben a csurgói forgalmi személyzetet utasította a szolgálati szabályok maradéktalan betartására.

A tanév megkezdésekor a 13. sz. Autóközlekedési Vállalat a somogybükkösdi autóbuszt egy IK 66. típusú autóbusszal cseréli ki, így az autóbuszjáratokat igénybevevő tanulók és dolgozók kulturált utazási körülmények között érhetik el céljukat.

Autóközlekedési Vállalat
Bukor Imre oszt. vez.

VIGYÁZAT, SZÉLHÁMOS!

CSALÉTEK

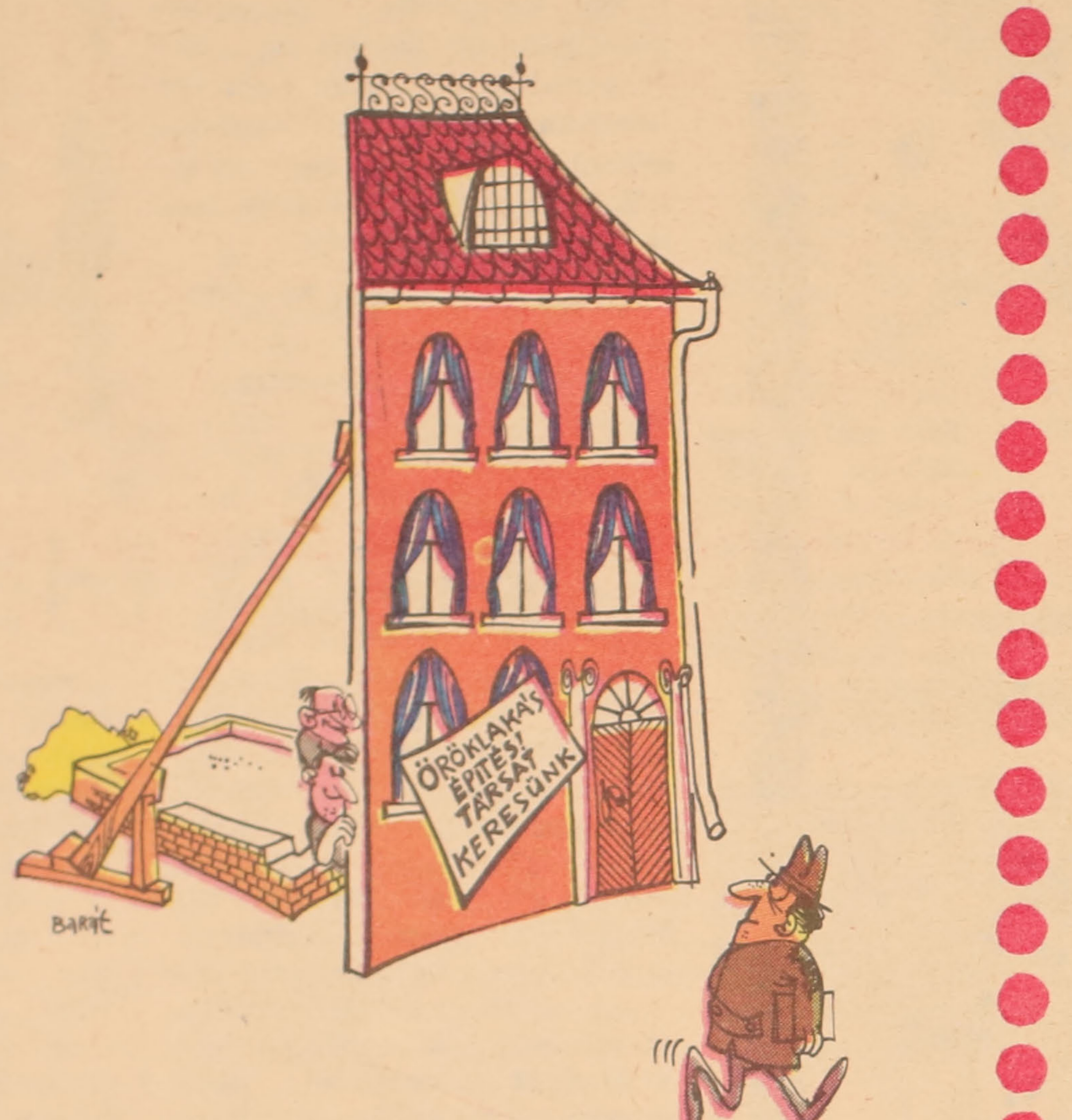

FÉLAUTOMATA

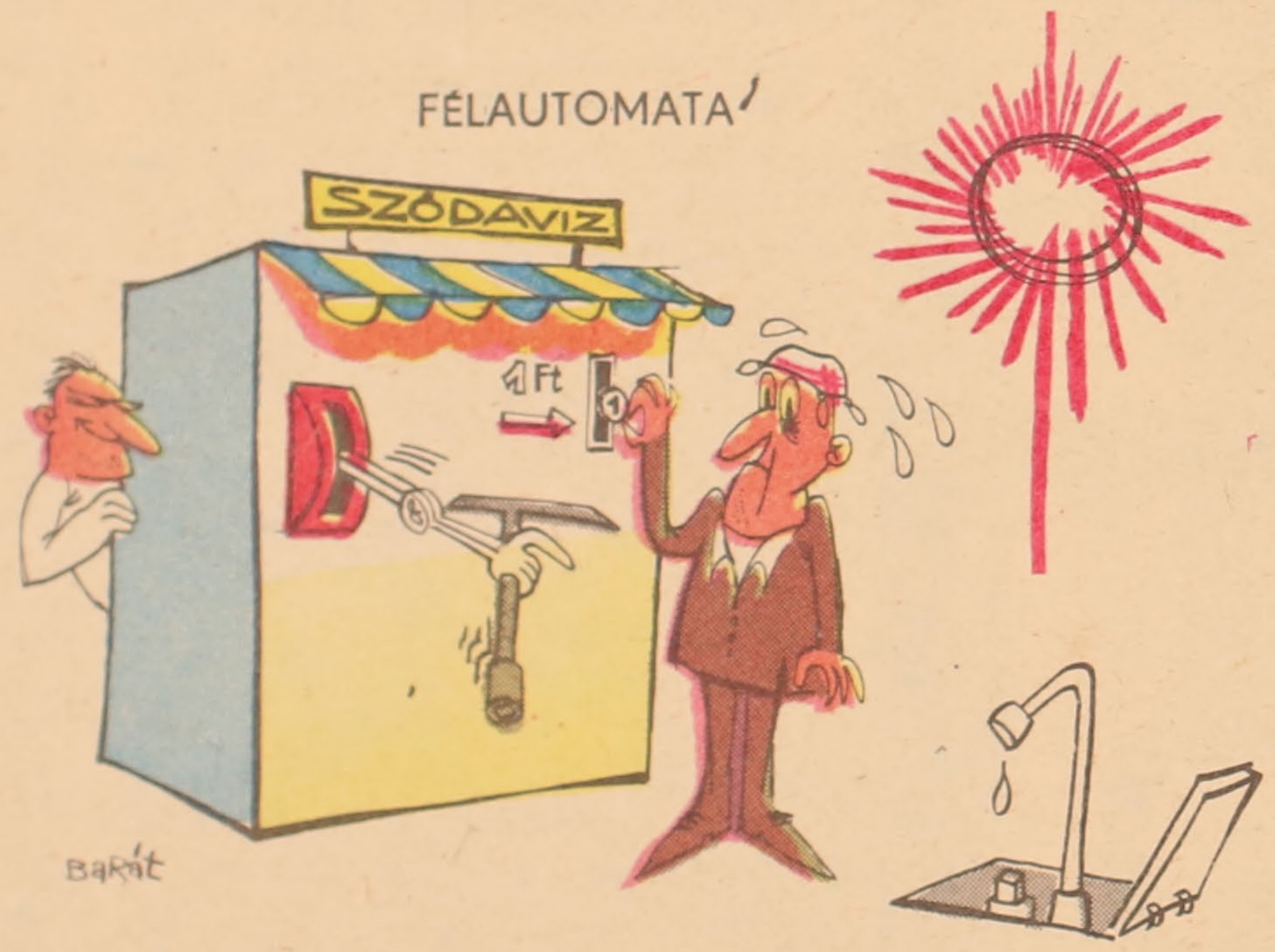

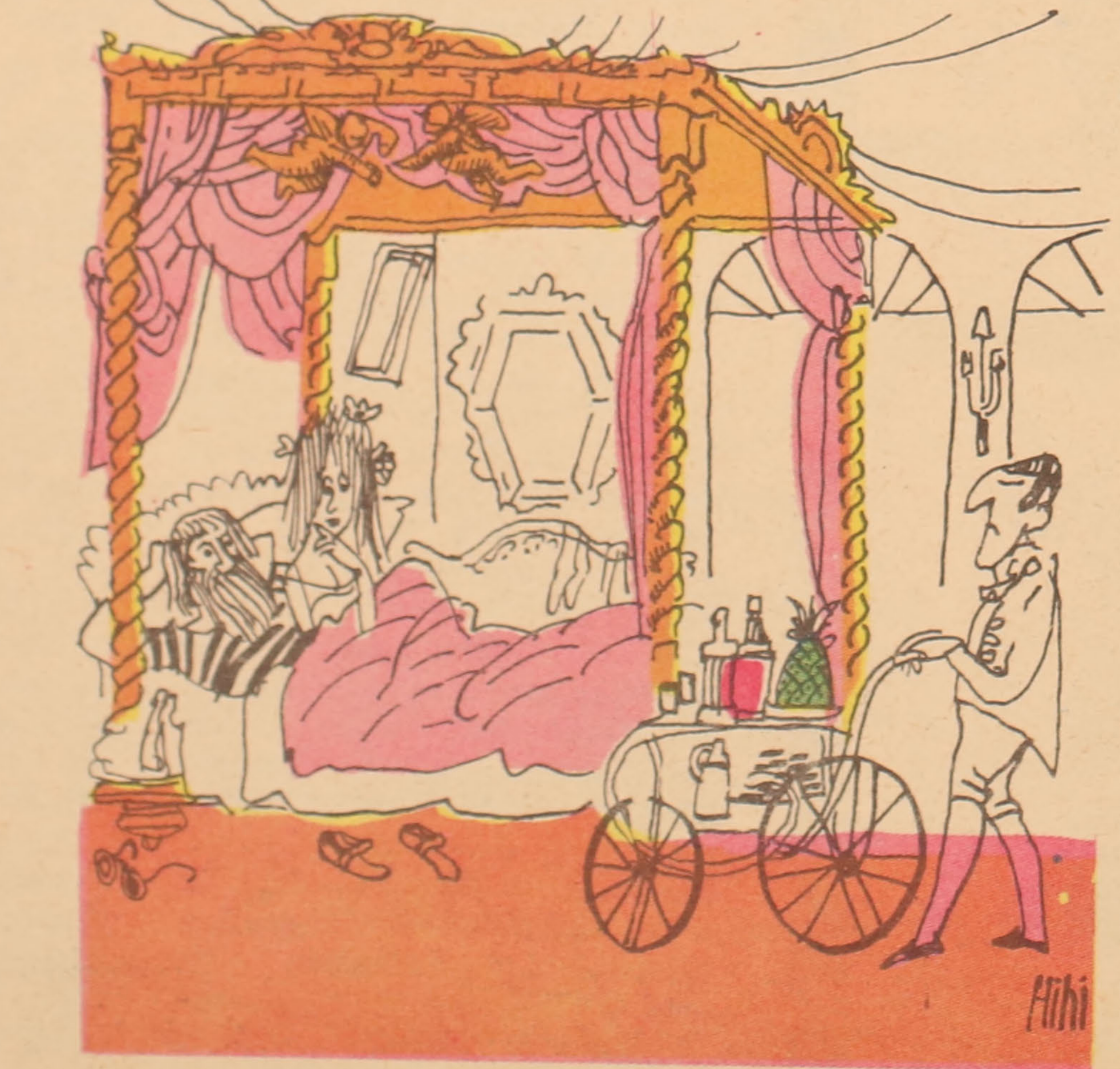

– Csalódtam benned, Francois! Azt mondtad, hogy a híd alatt fogunk aludni . . .

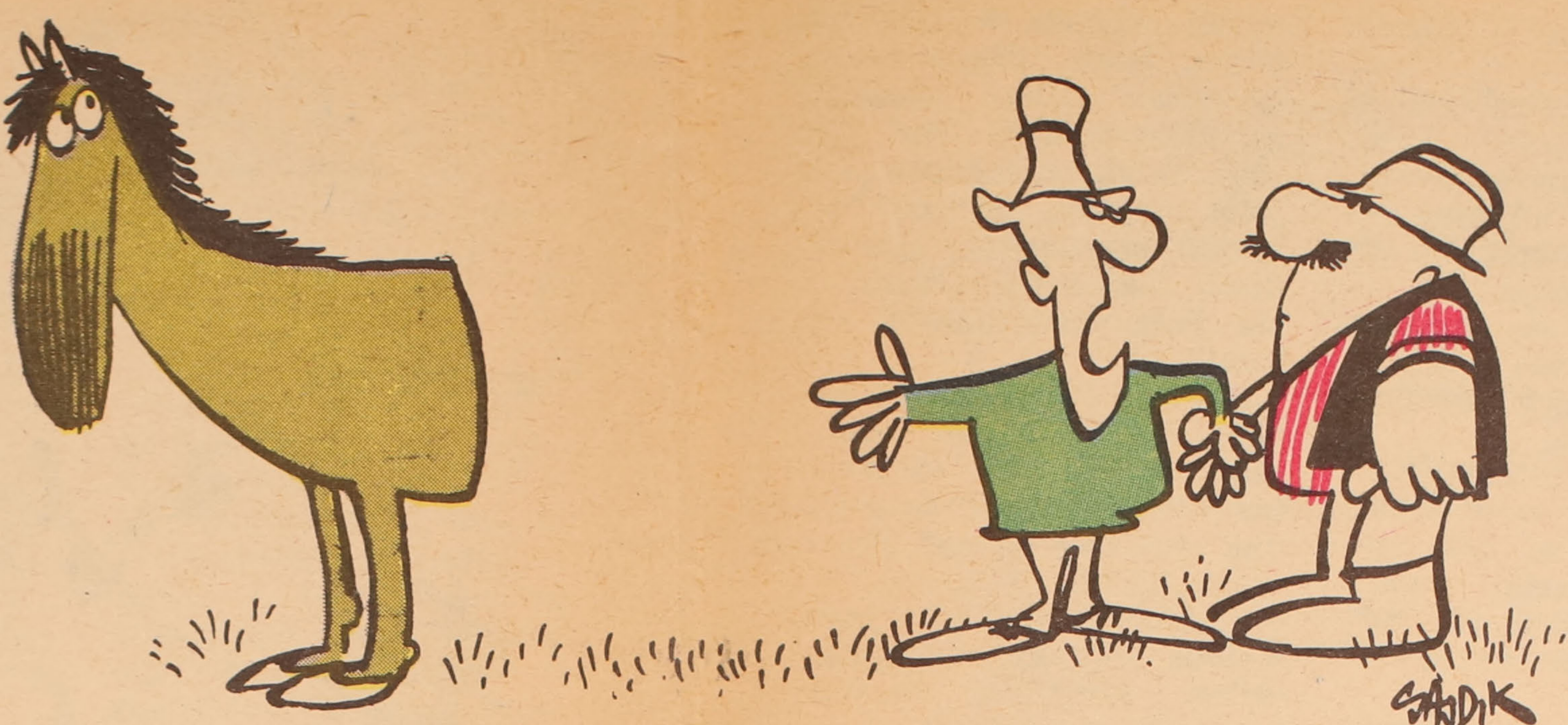

– . . . viszont alig eszik valamit . . .

A CSATAHAJÓ

A harmadik számú károsult kihallgatására került sor.

— Mondja el, kérem, hogyan történt!

A károsult, egy középkorú hölgy remegő hangon válaszolt:

— Az úgy volt, kérem, hogy a csillaghegyi strandon ismerkedtünk össze, fröcskölő huligánoktól védett meg, majd megemlítette, hogy tudna nekem olcsó csatahajót szerezni. Mondom neki, minek az? Azt mondta erre, hogy manapság nagyon veszik a csatahajót, jó, ha van a háznál és Angliában most nagy árleszállítás van csatahajóban.

— És nem volt önnek gyanús?

— Miért lett volna, kérem? Hallgatok rádiót, tudom, hogy Angliában gazdasági válság van . . .

— És mit mondott az illető, mibe kerül egy csatahajó?

— Azt mondta, tízezer forintért már jó csatahajót lehet kapni, és ha lefoglalom ötezerrel, a többit részletre fizethetem az admiralitásnál.

— És mindezt elhitte neki?

— Felmutatta a meghatalmazást. Engem nem könnyű átejteni, van nekem magamhoz való eszem. Rajta volt az igazolványon, hogy Srapek Alajos jogosult angol csatahajók eladására. Alá volt írva Joe Smith, az admiralitás első lordja.

— Pecsét is volt rajta?

— Nekem jó egy admirális pecsét nélkül is.

— Milyen nyelvű volt a felhatalmazás?

— Magyar. Ez az admirális ugyanis magyar származású, a Józsefvárosból került ki a flottához. Bár törve, beszél magyarul. Ezt is ellenőriztem, kérem, tele volt a meghatalmazás helyesírási hibákkal.

— Házasságot is ígért önnek?

— Ígért, kérem. Azt mondta, neki is van egy repülőgépanyahajója, a kettőt összetesszük, és élünk, mint Marci Hevesen.

— Milyen volt a szóbanforgó csatahajó?

— Azt mondta, nagyon jó állapotban van. Még a waterlooi tengeri csata után selejtezték ki, de generálozva van, állítható tonnázóval, annyi tonnát szorít ki, amennyit a kedves vevő akar. Így mondta. Meg hogy hat hónapi jótállás van, és ha elsüllyed, kicserélik. Nekem csak le kell fizetnem a foglalót és a hajót házhoz szállítják.

A bíró bólintott, tanulmányozta az iratokat, majd ezzel a kérdéssel fordult a károsulthoz:

— Kívánja a vádlott megbüntetését?

— Nem kívánom! — mondta az asszony fejét rázva. — Csak a csatahajómat kérem, amit kifizettem.

Feleki László

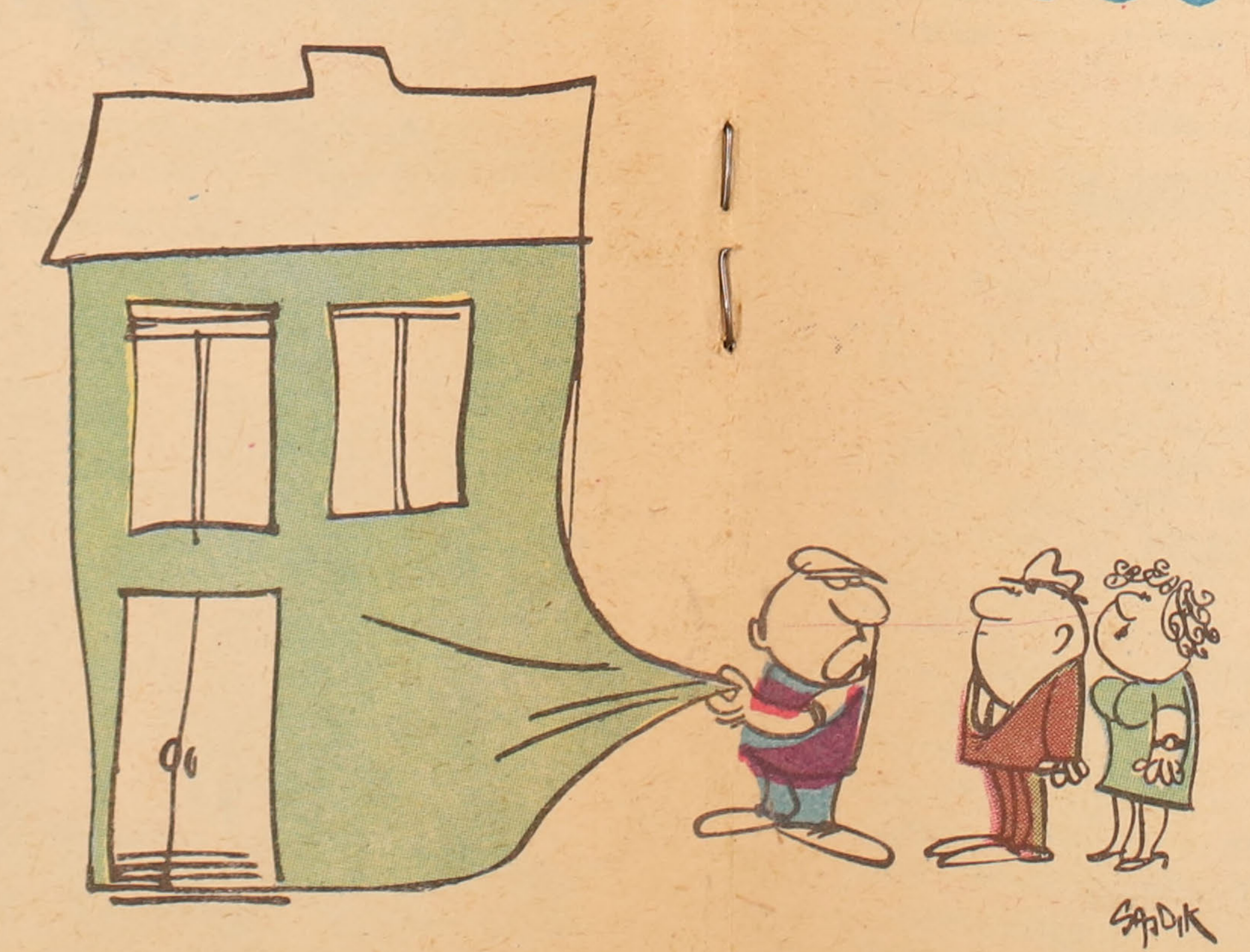

– Ez maguknak vékony fal?

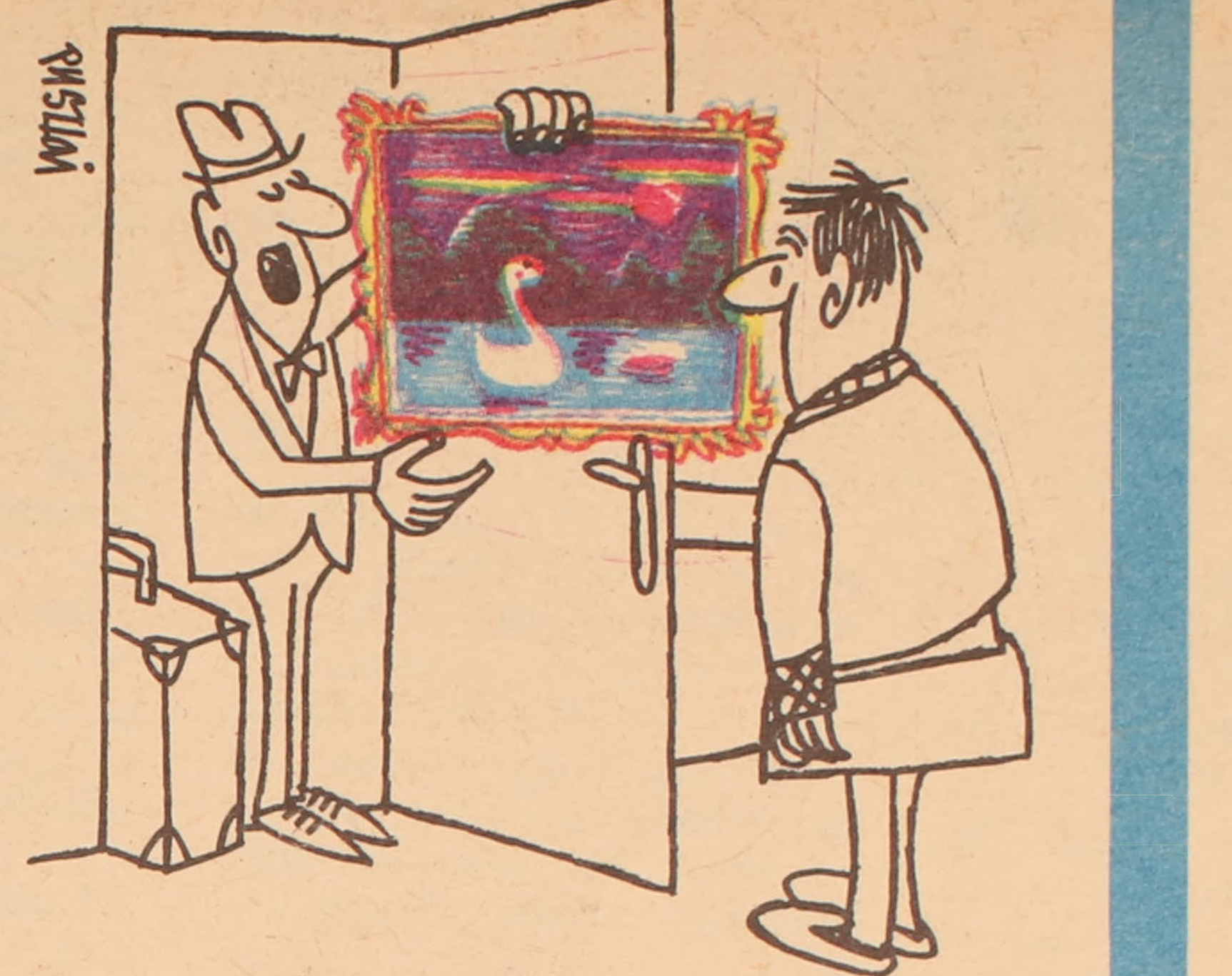

– Eredeti olajfestmény! Mielőtt a múzeum rátenné a kezét, önnek jutányosan megszámítom . . .

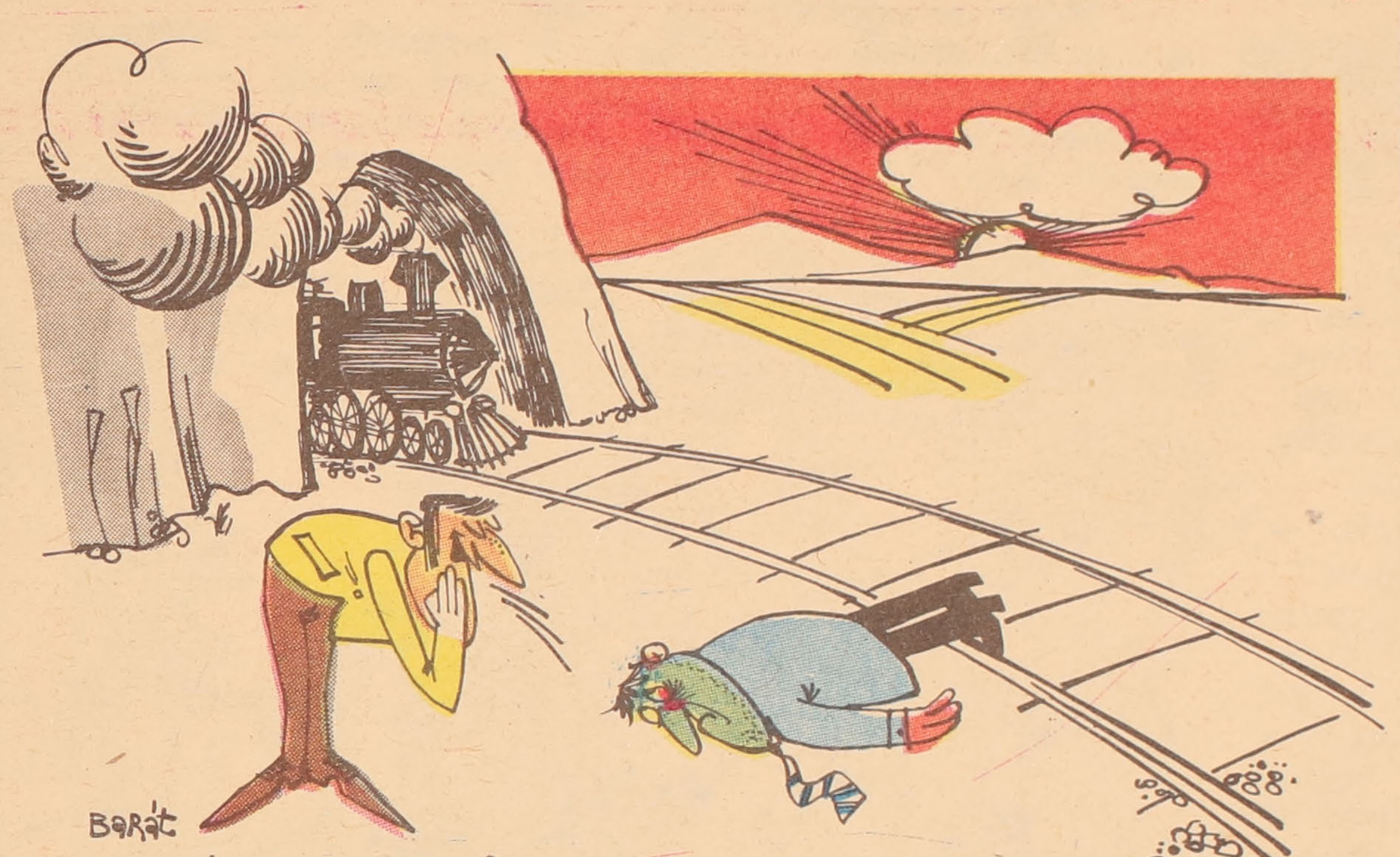

– És a táppénzen felezünk . . .

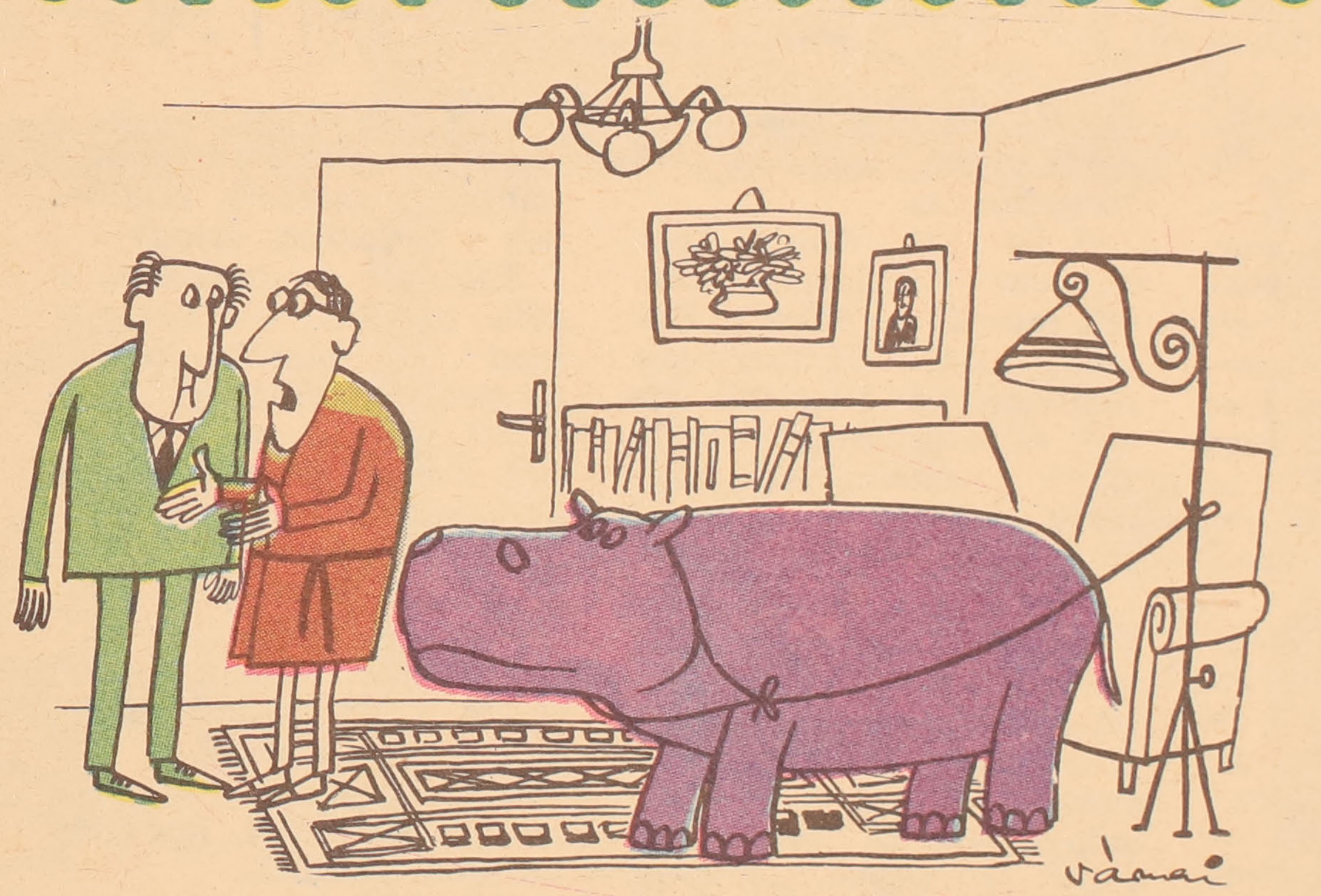

– Annak idején úgy vettem, mint törpe daklit . . .

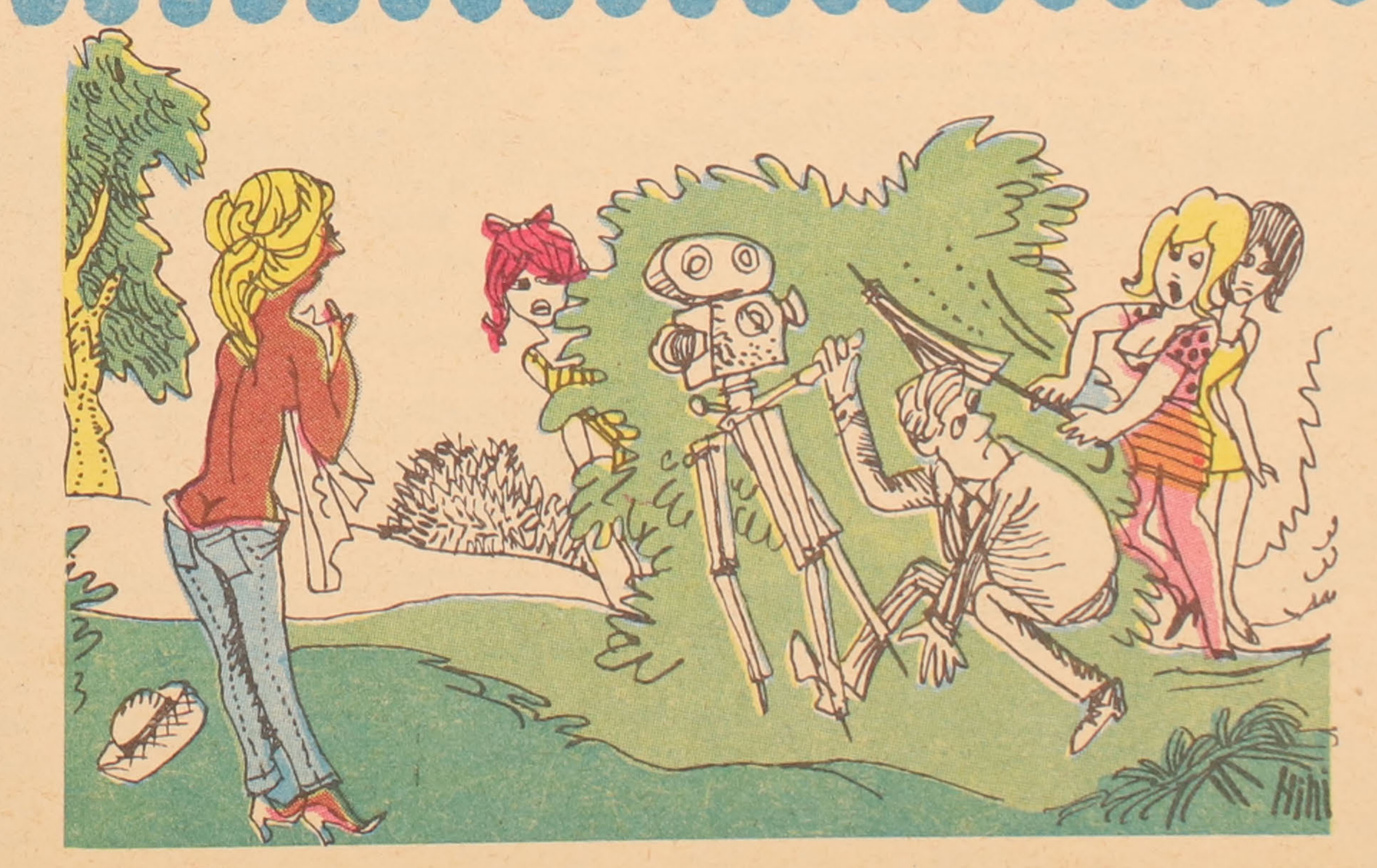

– Gazember! Hány főszereplő kell még a készülő filmedhez?

SZILÁNKOK

VONATON

Utazom a vonaton. A szemközti ülésen fiatal nő ül. Pesten az indulásnál szépen összebarátkozott szomszédjával, egy középkorú nővel. Tereferélnek ruháról, cipőkről, ételreceptekről. Több órai utazás után jön a kalauz. Udvariasan figyelmezteti az utazókat:

— Tessék készülődni. Nagykanizsa végállomás következik!

A fiatal nő rémülten felkiált:

— Te jó ég! Nekem már Székesfehérvárnál le kellett volna szállnom! — Majd megenyhülten hozzáteszi: — Tulajdonképpen nem is sajnálom. Olyan jól elbeszélgettünk . . .

IRODALMI KÁVÉHÁZBAN

Egy fiatal író sóhaja:

— Mit gondolsz? Lesz belőlem valaha érettségi tétel?

DERÉK FIÚ

Posta. Férfi áll az egyik ablak előtt. Kicsit bőbeszédűen magyaráz:

— Tetszik tudni, én támogatom az *idős édesanyámat.* Most is küldök neki egy kis élelmet. Szóval egy csomagot szeretnék feladni.

A kisasszony kiszól:

— Nem látja, hogy itt csak levélfelvétel van? Tessék a másik ablakhoz fáradni.

— Tessék csak nyugodtan felvenni a csomagot levélként. Nincs több, mint tíz gramm.

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Bocsásson meg, uram, látom, most jött ki a moziból. Milyen volt ez a színes, szélesvásznú, kalandos film? De mielőtt egy szót is szólna, megpróbálom kitalálni. A főhős belevaló gyerek. Kardpárbajt vív, egyszerre tíz zsandár ellen.

— Tizenkettő ellen.

— A főhős rablásból él, de nemes célokért küzd, és mindenét felosztja a rászorultak között.

— Valóban.

— Fő ellenségének, a gonosz bárónak gyönyörű felesége van. Elszereti. Ágyjelenet.

— Úgy bizony.

— Rettenetes kelepce. Sziklabörtön. Hajnalodik. Az udvaron felsorakozik a kivégző szakasz. A főhős búcsút int szerelmének. A tiszt tüzet vezényel, de csak a té betűt tudja kimondani, mert akkor . . . A főhős megmenekül, a szerelmesek boldogan omlanak egymás karjaiba.

— Pontosan.

— És most tűnjön el! Ronda alak!

— Miért?

— Utálom, amikor valaki előre elmeséli nekem a film tartalmát!

BÜSZKESÉG

Brahovácz büszkén meséli:

— Ötvenéves létemre tegnap randevúra hívtam egy gyönyörű húszéves lányt.

— És eljött?

— Nem. De azért ebben a korban ez is szép tőlem.

SELEJTES IPARCIKKEK

Ógyallán archeológusok, ásatás közben, 1967-ből származó használati tárgyakat találtak. Egyik-másik még ma is használható.

DIVAT

Egy cukrászdában két nő beszélget. Az egyik így panaszkodik:

— Olyan gondban vagyok drágám. Nem tudom, mit vegyek fel tüdőszűréshez . . .

Galambos Szilveszter

MEGKEZDŐDÖTT A SZOMBAT ESTI KRIMI

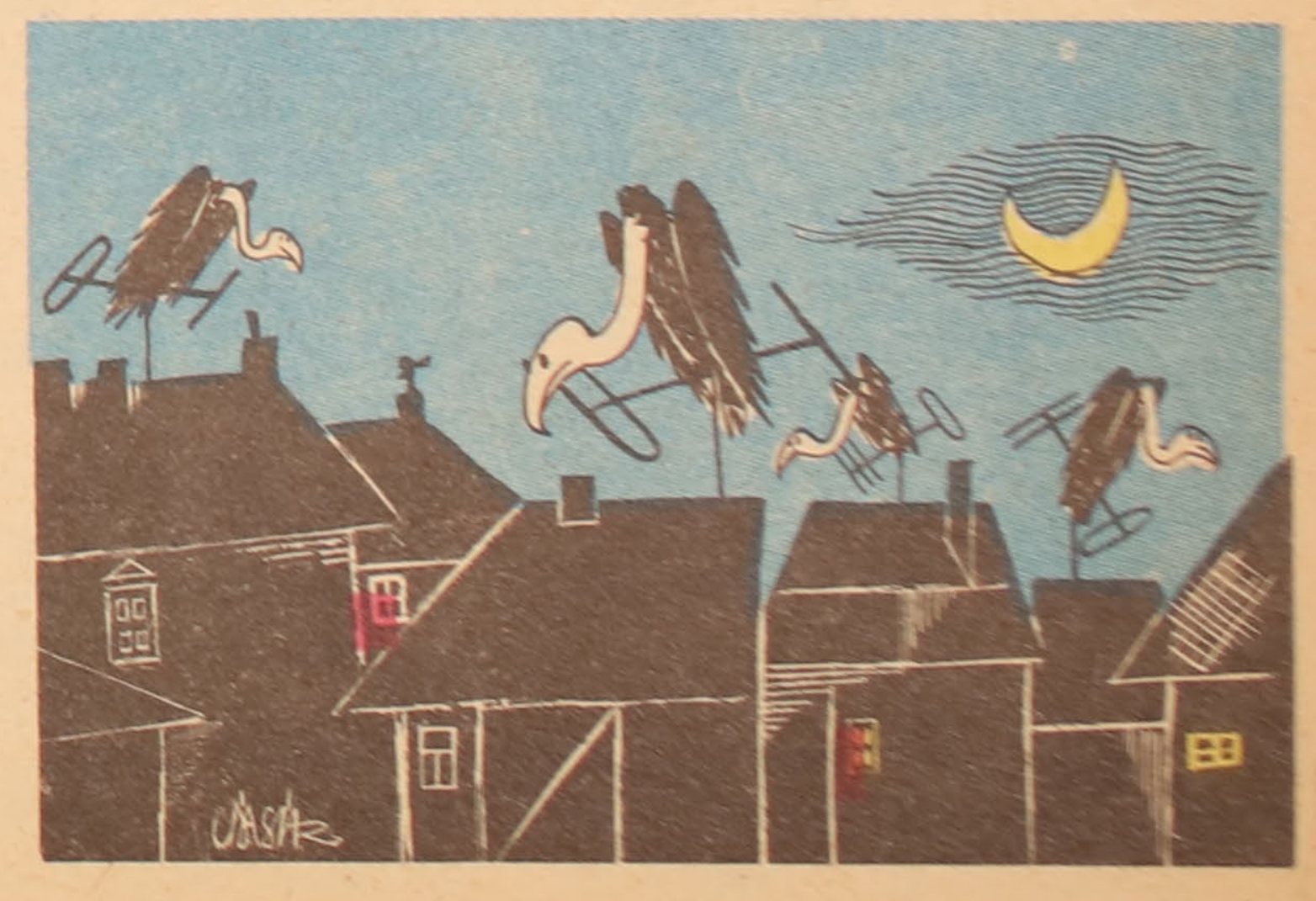

KAREL ČAPEK:

A TÁVIRAT

„Ami a csekélységeket illeti" — vélte K. Doležal úr —, „megfigyeltem, hogy az emberek rendszerint csak akkor viselkednek természetesen és őszintén, ha csekélységekről, mindennapi dolgokról van szó; de mihelyt kivételes, megindító helyzetbe kerülnek, mintha valami új lény bújna beléjük; egészen más, hogy úgy mondjam, drámai hangon kezdenek beszélni, más szavakat, más argumentumokat, sőt más érzéseket is használnak, mint rendesen; elsősorban bátorság, becsvágy, áldozatkészség és egyéb hősi jellemes tulajdonságok ébrednek bennük. Olyanok ilyenkor, mintha ózont lélegzettek volna be és ezért nagy gesztusokat kellene tenniük; vagy talán titkos örömöt éreznek, hogy rendkívüli és katasztrofális helyzetbe kerültek, és mintegy hencegnek vele és gyönyörködnek benne, egyszóval úgy kezdenek viselkedni, mint a hősök a színpadon. Amikor aztán a drámai helyzet elviharzik, ők is visszatérnek normális méreteikbe, de kicsit kínosan érzik magukat, mintha csalódáson mentek volna keresztül, vagy kijózanodtak volna.

Van egy unokatestvérem, Kalousnak hívják, amolyan méltóságteljes tisztviselő, rendes polgár és családapa, egy kicsit papucs és egy kicsit pedáns, már amilyenek mi, érett férfiak lenni szoktunk. Kalousné asszony rendes, házias feleség, mintaszerű anya, alázatos élettárs, úgynevezett házi őrangyal és így tovább. Van egy szép lányuk, Vera, aki akkoriban éppen Franciaországban volt, hogy megtanuljon franciául és levizsgázzon, ha esetleg nem menne férjhez. És van egy fiuk is, egy gimnazista kamasz, akit Tondának hívnak és aki kitűnő csatár, de nagyon rossz tanuló. Vagyis az úgynevezett középosztályhoz tartozó rendes, tipikus jócsalád.

Egyszer, amikor Kalousék éppen ebédnél ültek, valaki becsengetett; Kalousné kiment, majd az izgatottságtól piros arccal újból megjelent és kötényébe törölve kezét, jelentette: — Jézus Mária, apa, valami távirat jött. — Hiszen tudják, hogy az asszonyok mennyire meg szoktak rémülni, ha távirat jön; bizonyára valami belső funkció náluk, hogy mindig valami sorscsapást várnak.

— Nono anya — morogta Kalous úr, igyekezvén megóvni méltóságteljes nyugalmát —, ki a csuda, izé ... — De reszketett a keze, amikor a táviratot bontogatta. Mindenki, még az ajtóban álló szolgálólány is, lélegzetét visszafojtva bámult a család fejére.

— Vera küldte — mondta végre Kalous idegenszerű hangon —, de akármi legyek, ha akár csak egy szót is értek belőle.

— Mutasd — bökte ki Kalousné asszony.

— Várj — felelte szigorúan Kalous. — Valahogy össze van kavarva. Azt mondja, hogy *Gadete un ucjarc peuige bellevue grenoble Vera!*

— Mi akar ez lenni? — lehelte Kalousné asszony.

— Nesze, nézd meg, — felelte gúnyosan Kalous —, ha azt hiszed, hogy többet fogsz belőle érteni, mint én! No tudod már, mi áll ott?!

Kalousné asszonynak könnybe lábadt a szeme a szerencsétlen távirat miatt. — Valami történt Verával, — suttogta. — Különben nem táviratozott volna!

— Ezt én is tudom — kiáltotta Kalous és felvette a kabátját; bizonyára nem tartotta helyénvalónak, hogy ilyen kivételes helyzetben, ingujjban legyen. — Andula, menjen vissza a konyhába! — mondta a szolgálónak, azután tragikus hangon kijelentette: — A táviratot Grenoble-ban adták fel. Én azt hiszem, hogy Vera megszökött valakivel.

— Kivel? — szörnyülködött Kalousné.

— Mit tudom én — mennydörögte Kalous úr. — Biztosan valami senkiházival vagy művésszel! Hát ez az a te női önállóságod! Én tudtam, hogy ez lesz belőle! Nagyon nem szívesen engedtem abba az átkozott Párizsba! De te, te csak folyton rábeszéltél ...

— Én, én akartam, hogy elutazzon? — fortyant fel Kalousné asszony. — Te prédikáltad folyton, hogy tanulnia kell valamit, hogy el tudja magát tartani! — Itt felzokogott és lerogyott a székre: — Jézus Krisztusom, szegény Verácskám! Talán valami baja történt, talán betegen fekszik valahol ...

Kalous úr izgatottan járkált fel-alá a szobában. — Betegen — kiabálta —, miért lenne beteg? Csak a végén ne süljön ki belőle valami öngyilkossági kísérlet! Az a gazember talán megszöktette, aztán elhagyta ...

Kalousné kezdte leoldozni a kötényét. — Én elutazom érte — jelentette ki sírva. — Én nem hagyom, én ...

— Nem utazol sehova! — kiáltotta Kalous.

Kalousné asszony kiegyenesedett; még sohase látták ilyen tiszteletre méltónak. — Én anya vagyok — mondta. — Tudom, mi a kötelességem! — És méltóságteljesen kivonult a szobából.

A két férfi, azaz Kalous, az apa és Tonda, a fiú, egyedül maradt. — El kell készülnünk a legrosszabbra — mondta Kalous sötéten. — Lehet, hogy Verát elhurcolták valahova. Anyuka előtt ne szólj semmit. Magam utazom Grenobleba.

— Atyám — szólt Tonda legmélyebb hangján, ő máskor apunak hívta az apját —, bízd rám a dolgot; majd én utazom el, én tudok egy kicsit franciául ...

— Nagy hatást tenne ott egy ilyen kamasz — szúrt bele a fiába Kalous. — A gyermekemet én akarom megmenteni! A legközelebbi vonattal utazom. Csak ne legyen késő!

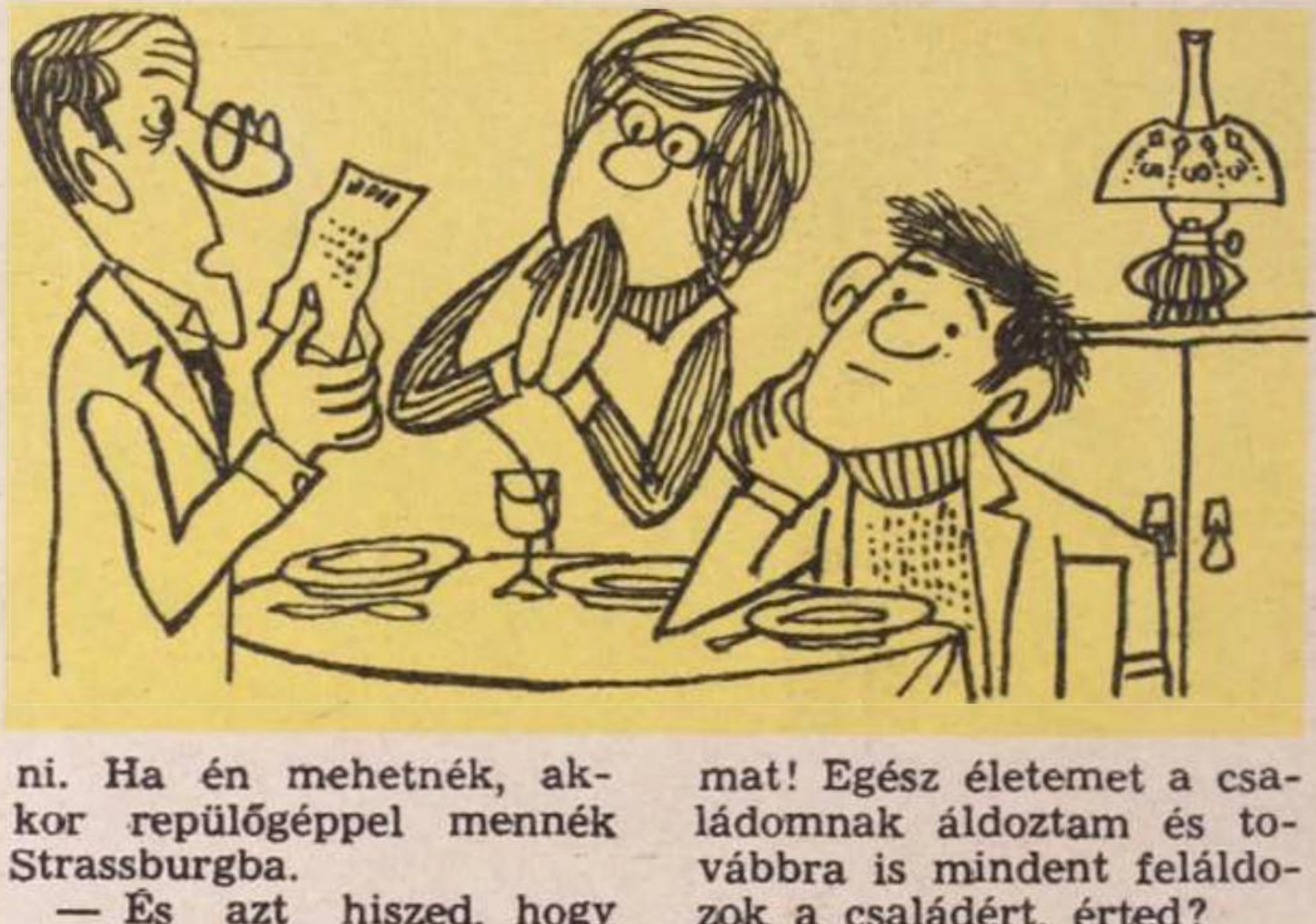

— Vonattal — gúnyolódott Tonda —, csoda, hogy nem akarsz gyalog menni. Ha én mehetnék, akkor repülőgéppel mennék Strassburgba.

— És azt hiszed, hogy én nem repülőgéppel akarok menni? — kiáltott Kalous. — Hát tudd meg, hogy repülőgéppel megyek! De azt a gazembert — tette hozzá harciasan és megrázta az öklét — szétzúzom! Szerencsétlen kislány!

Tonda apja vállára tette a kezét; valóságos csoda volt, ahogy az a kamasz megférfiasodott abban a pillanatban. — Atyám — mondta lágyan —, ez nem való neked, te már öreg vagy az ilyesmihez. Bízd rám a dolgot, tudod, hogy mindent megteszek a nővéremért, ami emberileg lehetséges. — Persze eddig a percig, mint általában minden öcs, csak őszinte férfimegvetést érzett nővére iránt.

Kalous apa megrázta a fejét. — Nem — szólt komoran —, ez az én dolgom. Én megyek érte Tonda. Te addig anyád támasza leszel. Tudod, a nők.

Ebben a pillanatban Kalousné asszony lépett be az ajtón, utcai toalettben; csodálatosképpen egyáltalán nem úgy nézett ki, mint akinek támaszra van szüksége.

— Hová mégy kérlek? — horkant Kalous.

— A bankba — mondta idegen hangon a bátor asszony. — A pénzemért. Hogy elutazzam a lányomért külföldre.

— Butaság — robbant ki Kalous.

— Semmi butaság — felelte Kalousné hűvösen. — Tudom, mit teszek. És tudom, miért teszem.

— Asszony — mondta Kalous elszántan —, hát tudd meg, hogy magam utazom Veráért.

— Te? — kérdezte Kalousné asszony megvetően. — Mit tudnál te ott csinálni? Meg aztán miért zökkenj ki kényelmes életedből? — tette hozzá lesújtó hangon.

Kalous papa kiegyenesedett és elvörösödött. — Csak te ne törődj vele — mondta élesen —, hogy én mit fogok csinálni. Én már jól meggondoltam, mit kell tenni. Szólj Andulának, hogy készítse el a koffert, igen?

— Ismerlek, — mondta Kalousné asszony. — Ha a főnököd nem ad szabadságot, nem utazol el.

— Fütyülök a főnökömre! — kiáltott Kalous. — Fütyülök a hivatalra! Dobjanak ki! Majd csak eltartom valahogy a családomat! Egész életemet a családomnak áldoztam és továbbra is mindent feláldozok a családért, érted?

Kalousné leereszkedett a szék szélére. — Férjecském — mondta fojtott hangon —, értsd már meg, miről van itt szó! Hiszen én azért megyek, hogy ápolhassam! Az az érzésem, hogy élet és halál között lebeg! Mellette kell lennem ...

— Nekem meg az az érzésem, hogy valami senkiházi tartja a kezében. Ha legalább tudnánk, mit jelent ez a távirat, hogy fel tudjunk készülni.

— ... a legrosszabbra, — nyögte Kalousné asszony.

— Lehet — mondta komoran Kalous. — Én már félek rágondolni, hogy mi van a táviratban.

— Ide figyelj — szólt bizonytalanul Kalousné —, talán megkérdezhetnénk Horvát urat.

— Mit kérdezhetnénk tőle? — lepődött meg Kalous.

— Hogy mi van a táviratban. Hiszen Horvát úr kiismeri magát a titkosírásban.

— Az igaz — lélegzett fel Kalous. — Ő tényleg megfejthetné a táviratot! Andula! — ordította — ugorjon fel az ötödik emeletre Horvát úrhoz, hogy nagyon kérjük, jöjjön le hozzánk!

Tudniok kell, hogy Horvát úr a hírszerző szolgálatnál dolgozik és az a feladata, hogy titkosírásokat olvasson. Azt mondják, zseniális ember. Ha elég időt adnak rá, minden rejtjelet megfejt. De ez borzasztó babramunka és mindenki, aki sokáig foglalkozik vele, megbolondul egy kicsit.

Szóval Horvát úr pár perc múlva lejött Kalousékhoz; amolyan törékeny kis ideges ember és mindig mentolos illatot áraszt maga körül.

— Horvát úr — kezdte Kalous —, egy megfejthetetlen táviratot kaptam, hát arra gondoltunk, hogy talán volna olyan szíves ...

— Mutassa — mondta Horvát úr, aztán elolvasta a táviratot és félig lehunyt szemmel ülve maradt. Síri csend volt.

— Na ja, — szólalt meg végül Horváth úr —, és kiküldte?

— Vera, a lányunk, — magyarázta Kalous. — Franciaországban tanul.

— Aha — mondta Horvát úr és felállt. — Hát akkor küldjenek neki táviratilag, mondjuk, kétszáz frankot a Bellevue szállodába. Grenoble-ba és kész.

— Ön megfejtette a táviratot? — horkantott Kalous.

— Dehogy. — felelte Horvát. — Hiszen ez nem titkosírás, csak összezavart szöveg. De kérem, mit táviratozhat egy ilyen kislány? Valószínűleg elvesztette a retiküljét a pénzével. Ez elő szokott fordulni.

— És nem lehet ... nem lehet a táviratban valami rosszabb hír? — kérdezte bizonytalanul Kalous.

— Miért lenne rosszabb hír? — ellenkezett Horvát csodálkozva. — Tudhatná, hogy rendszerint mindennapi dolgok szoktak történni. Ezek a női kézitáskák nem érnek semmit.

— Hát akkor köszönjük szépen, uram — szólt Kalous fagyosan.

— Szívesen, — morogta Horvát úr, és eltávozott.

Kalouséknál néhány percig csend honolt. — Ide figyelj — szólalt meg végre Kalous bizonytalanul —, ez a Horvát nem nagyon tetszik nekem, olyan ... hm, faragatlan.

Kalousné kezdte kigombolni az utcai toalettjét. — Utálatos — mondta. — Elküldöd a pénzt Verának?

— Elküldöm — morogta Kalous ingerülten. — Buta liba, elveszíti a táskáját! Azt hiszi, hogy lopom a pénzt? Megérdemelne egypár ...

— Én itt spórolok mint a bolond — tette hozzá Kalousné asszony keserűen —, és a kisasszony így vigyáz a holmijára! Ezek a gyerekek. Te meg ne bámészkodj itt — kiáltott rá Kalous Tondára —, menj tanulni te lusta kölyök! — és elindult a postára. Soha életében nem haragudott ennyire. És azt a Horvátot azóta darabos, cinikus, csaknem neveletlen embernek tartotta, mintha Horvát valamivel megsértette volna." (1929)

(Fordította: Zádor András)

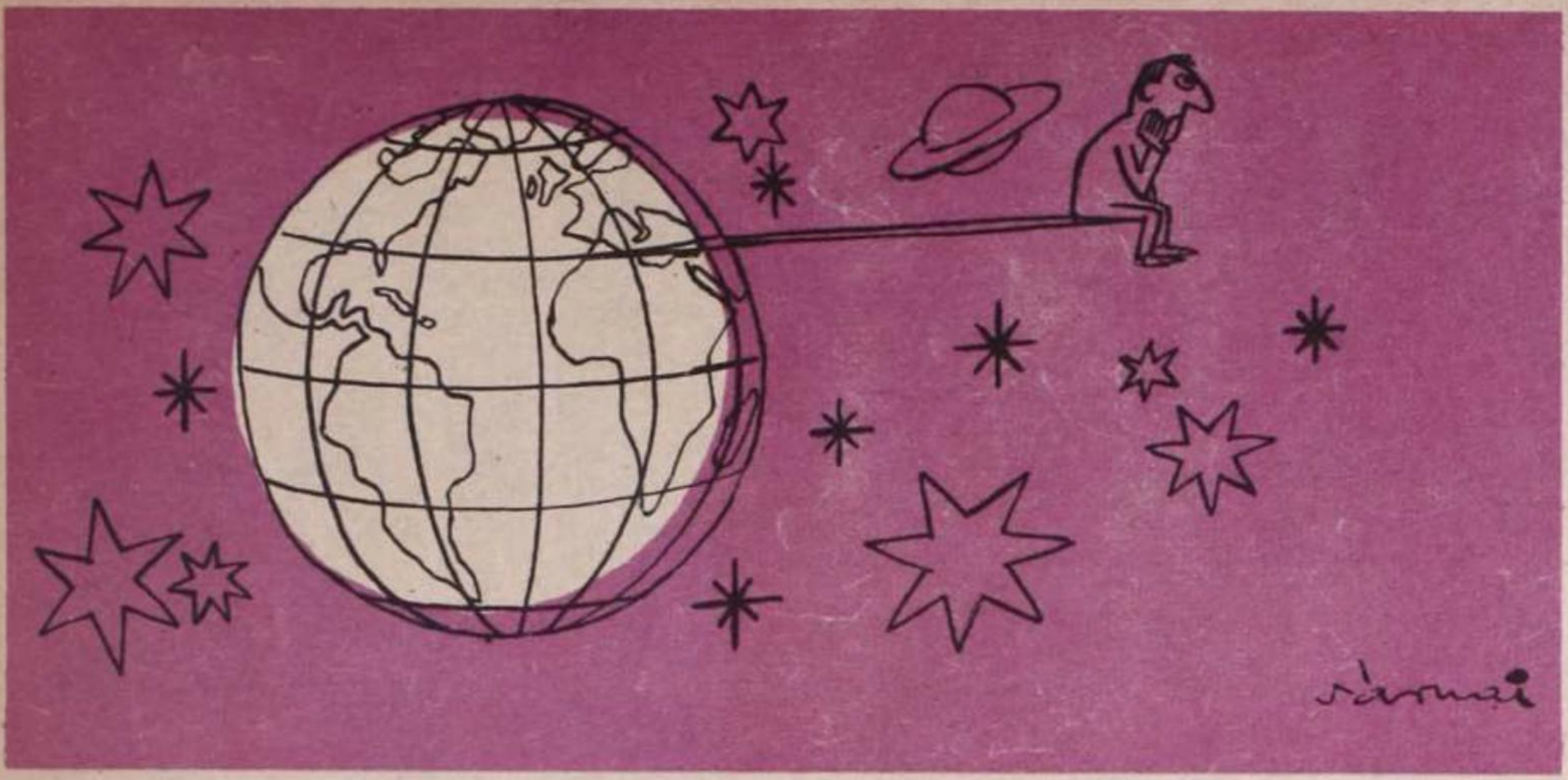

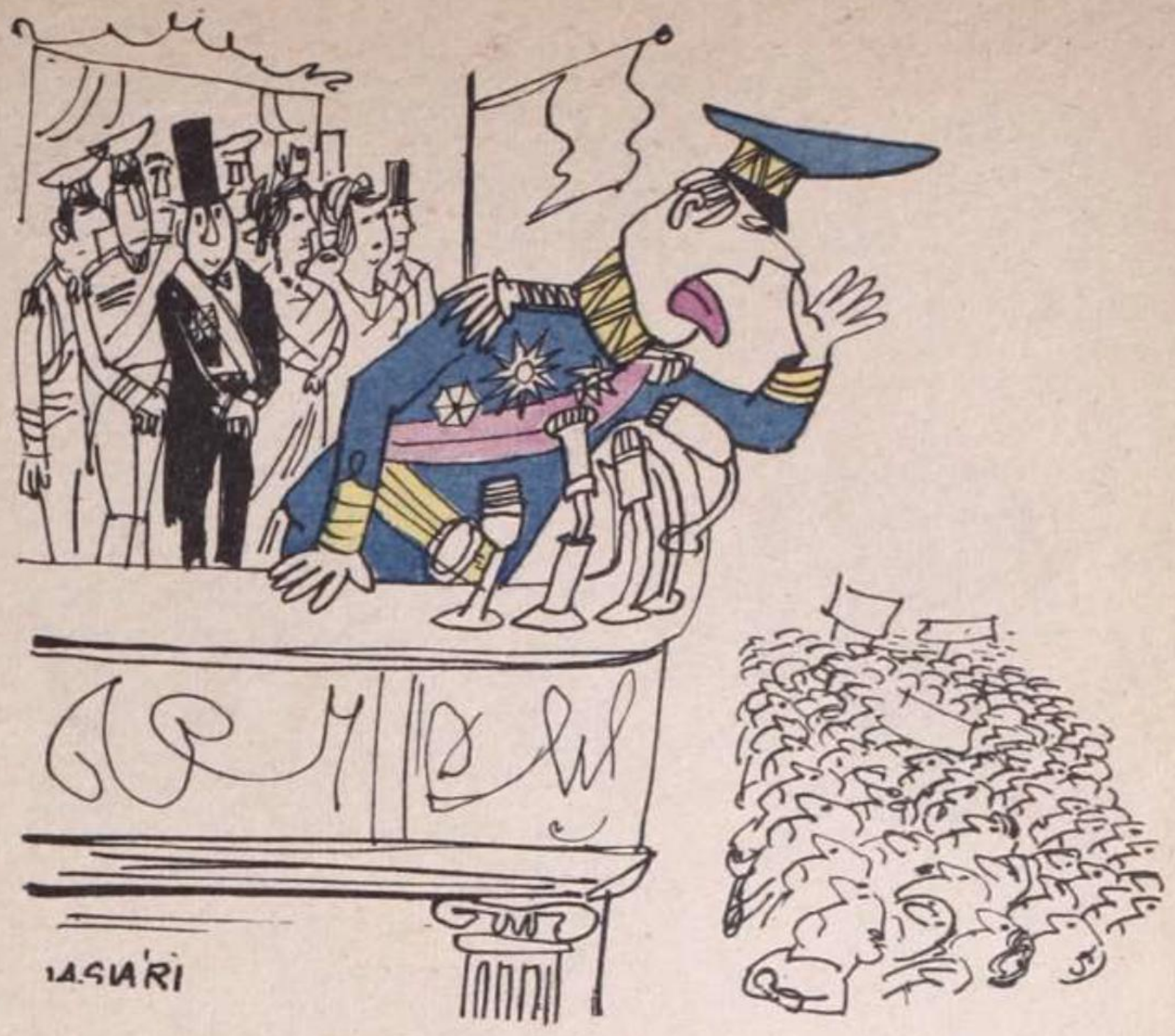

ÉNTEŐ

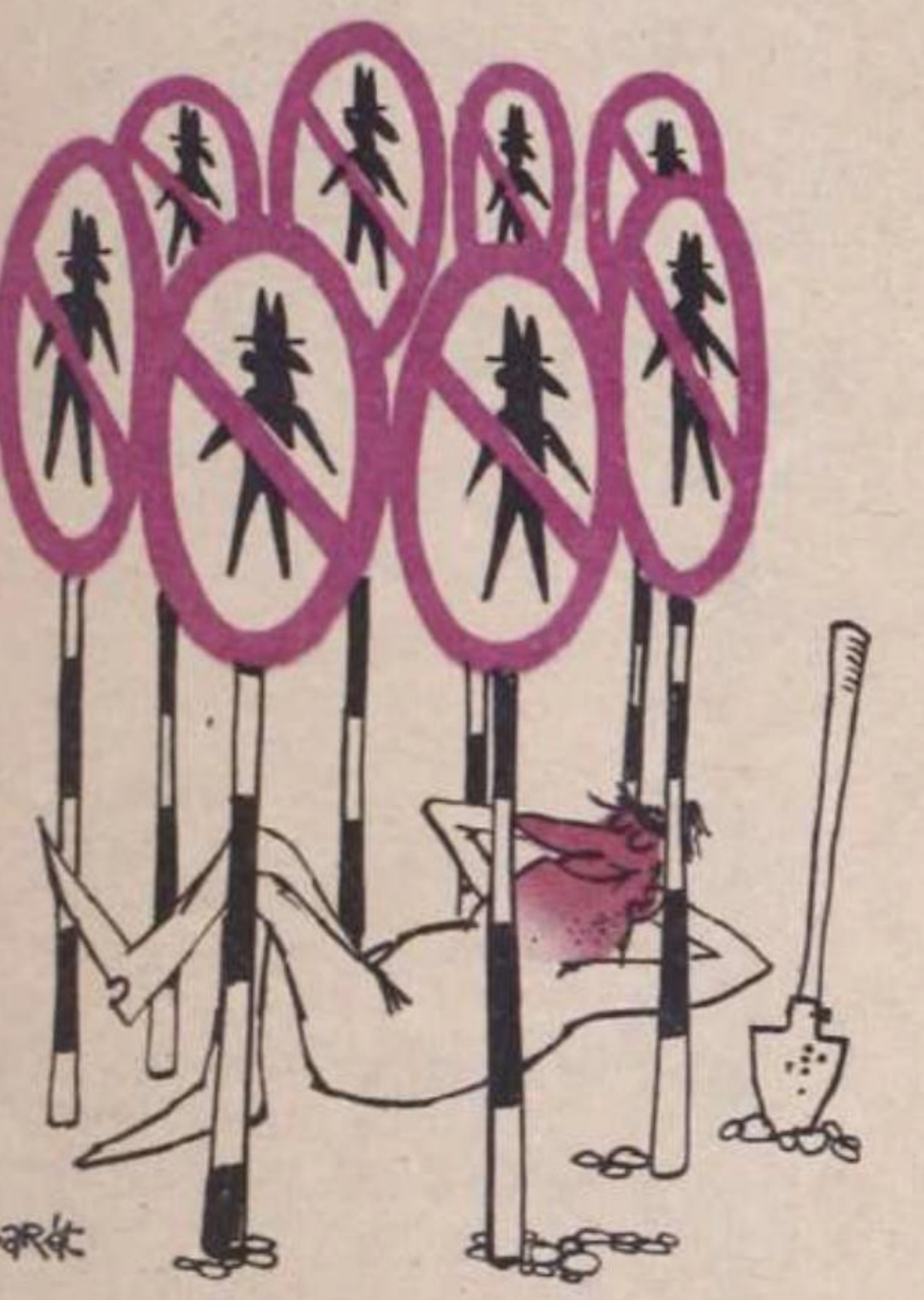

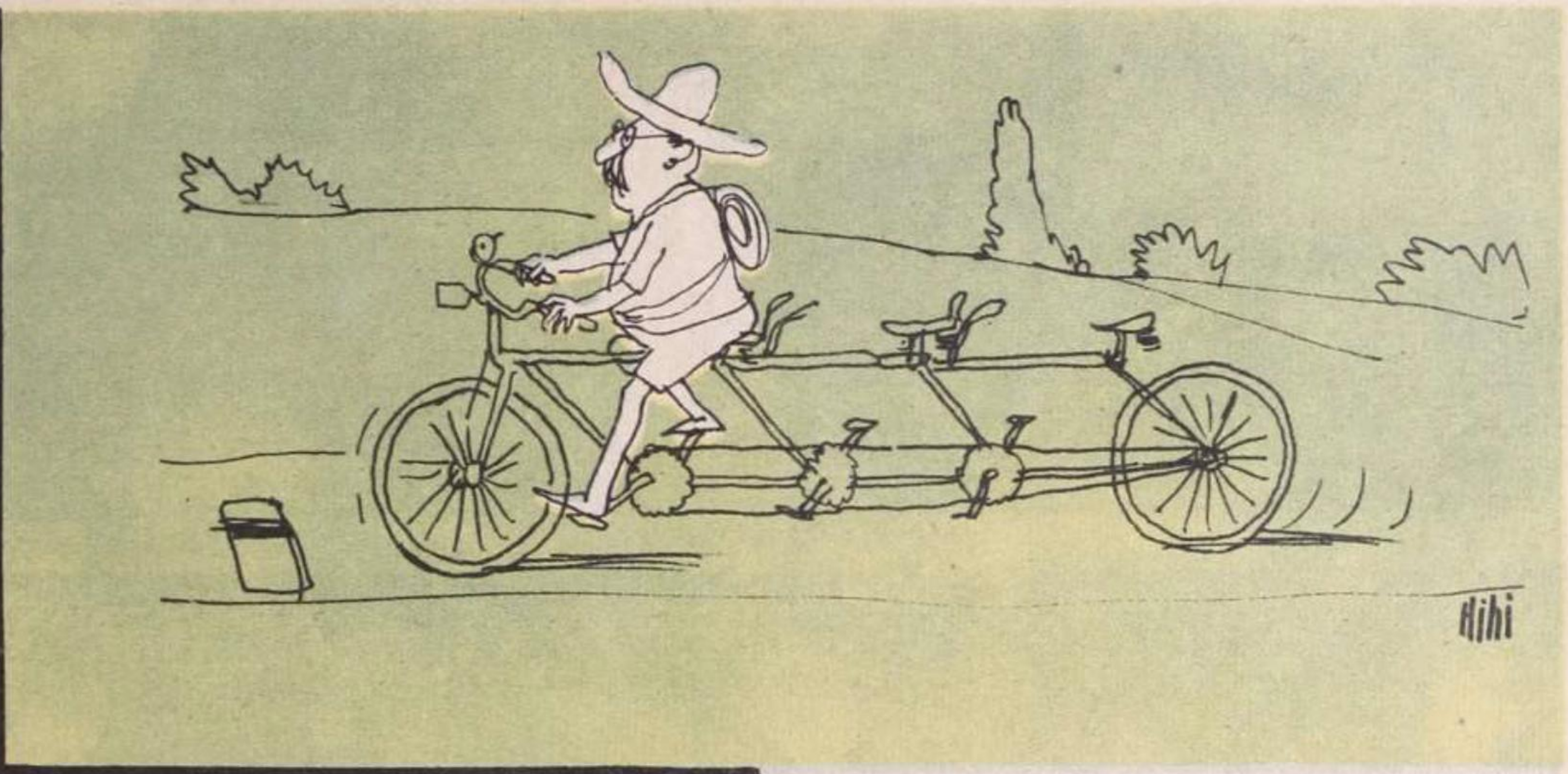

VÁRNAI, VASVÁRI, BARÁT, HEGEDŰS, FÜLÖP, SAJDIK, SZŰR-SZABÓ, BALÁZS-PIRI

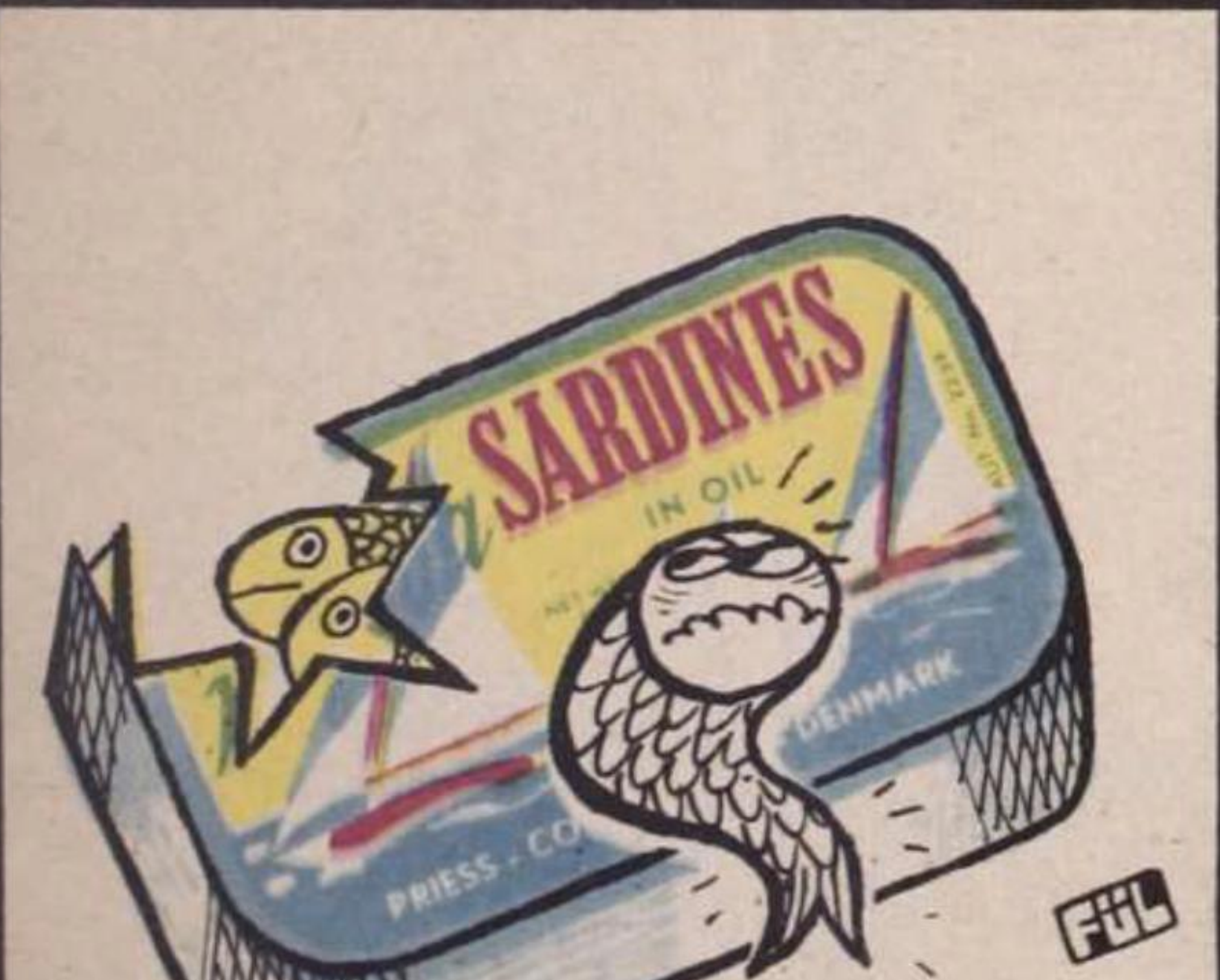
SARDINES
IN OIL
DENMARK
PRIESS & CO

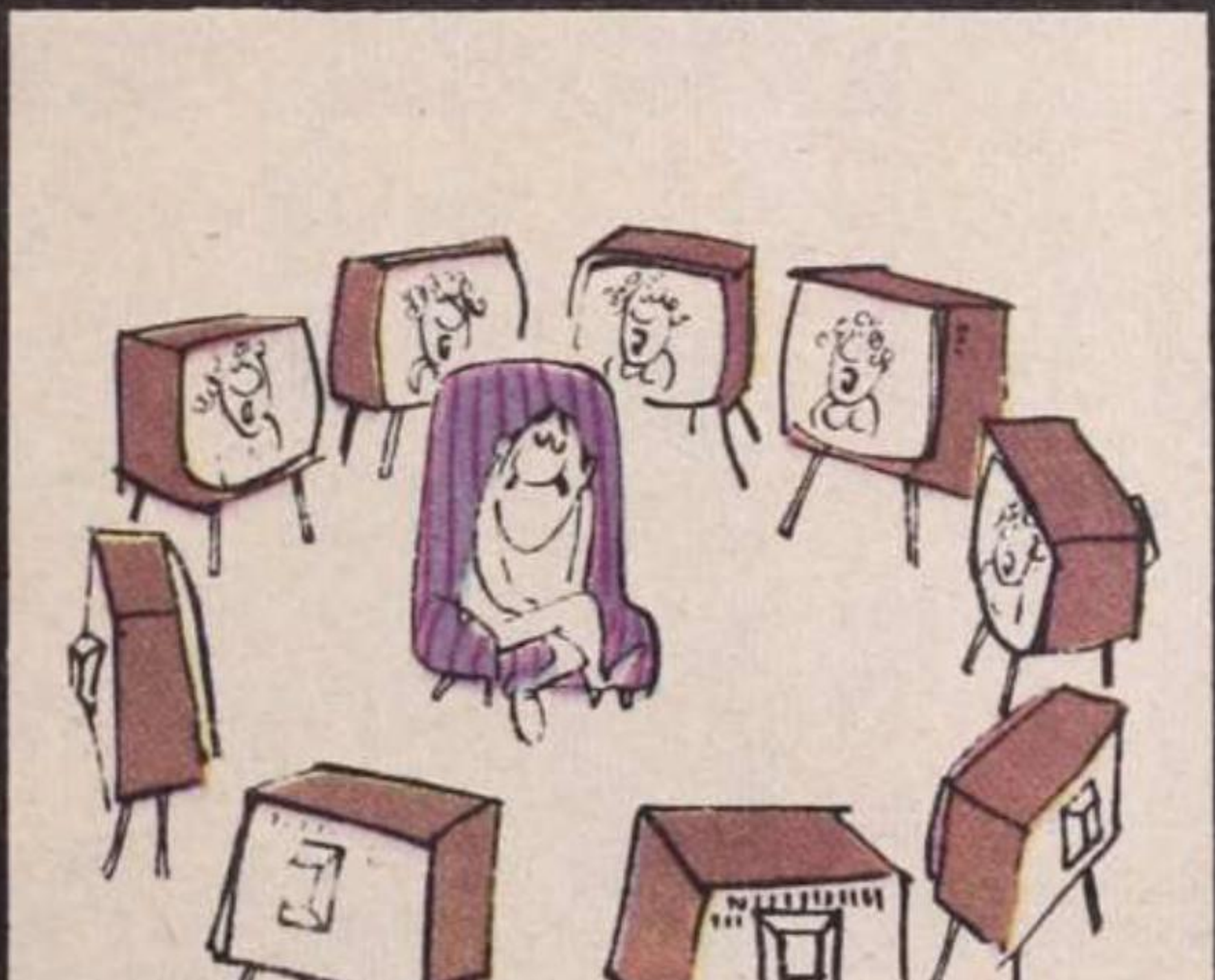

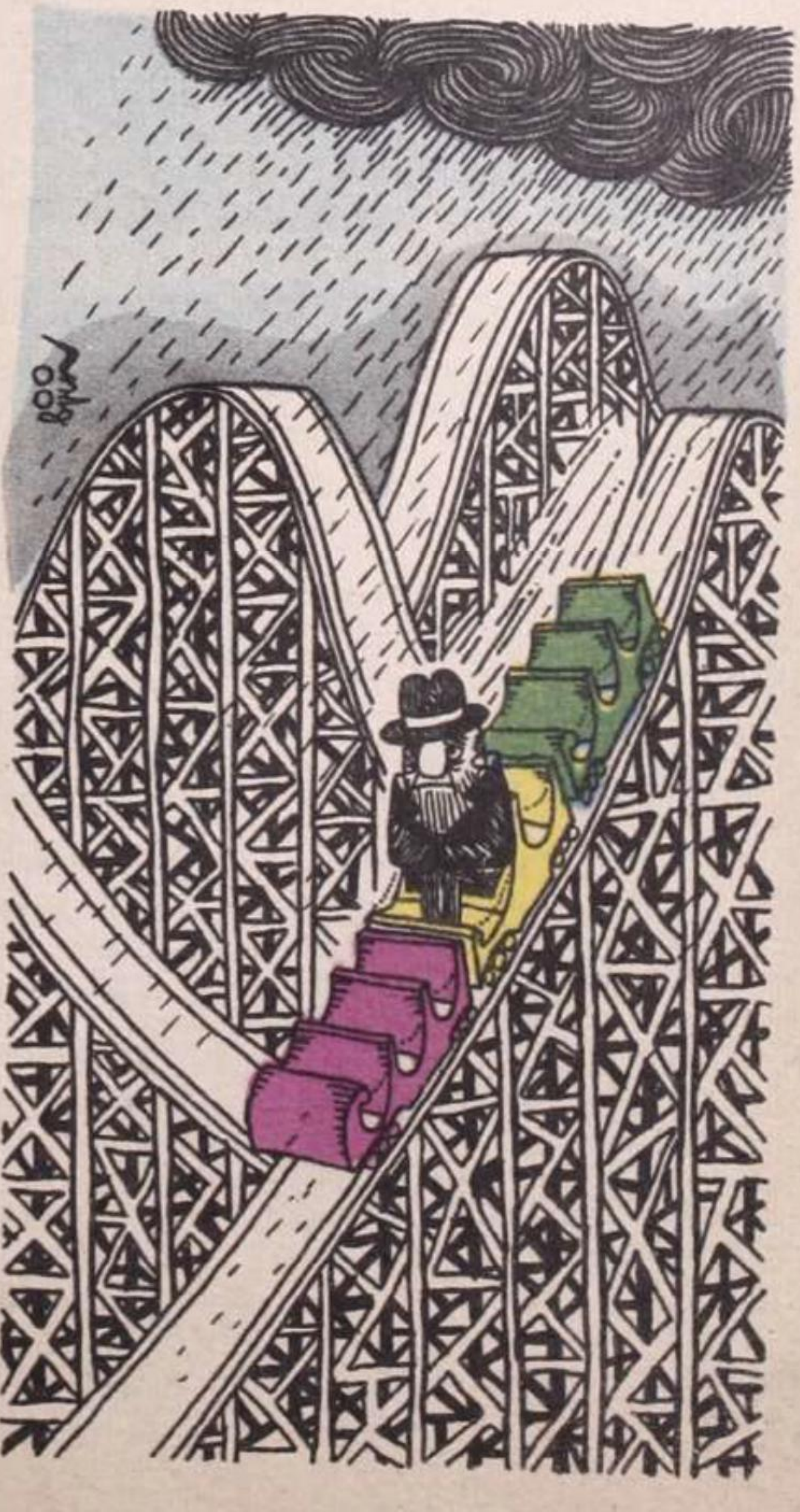

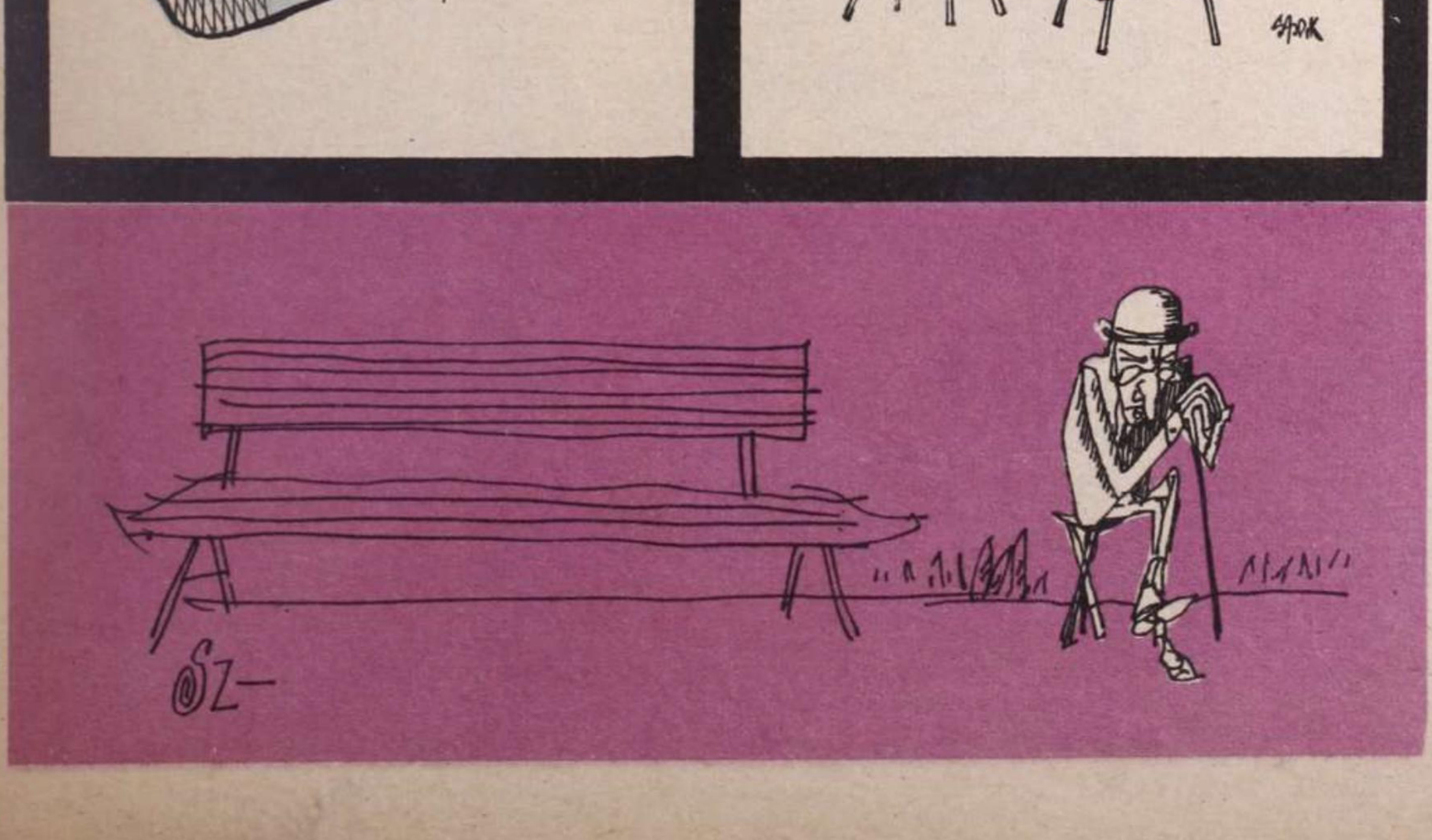

MINI A DIVAT

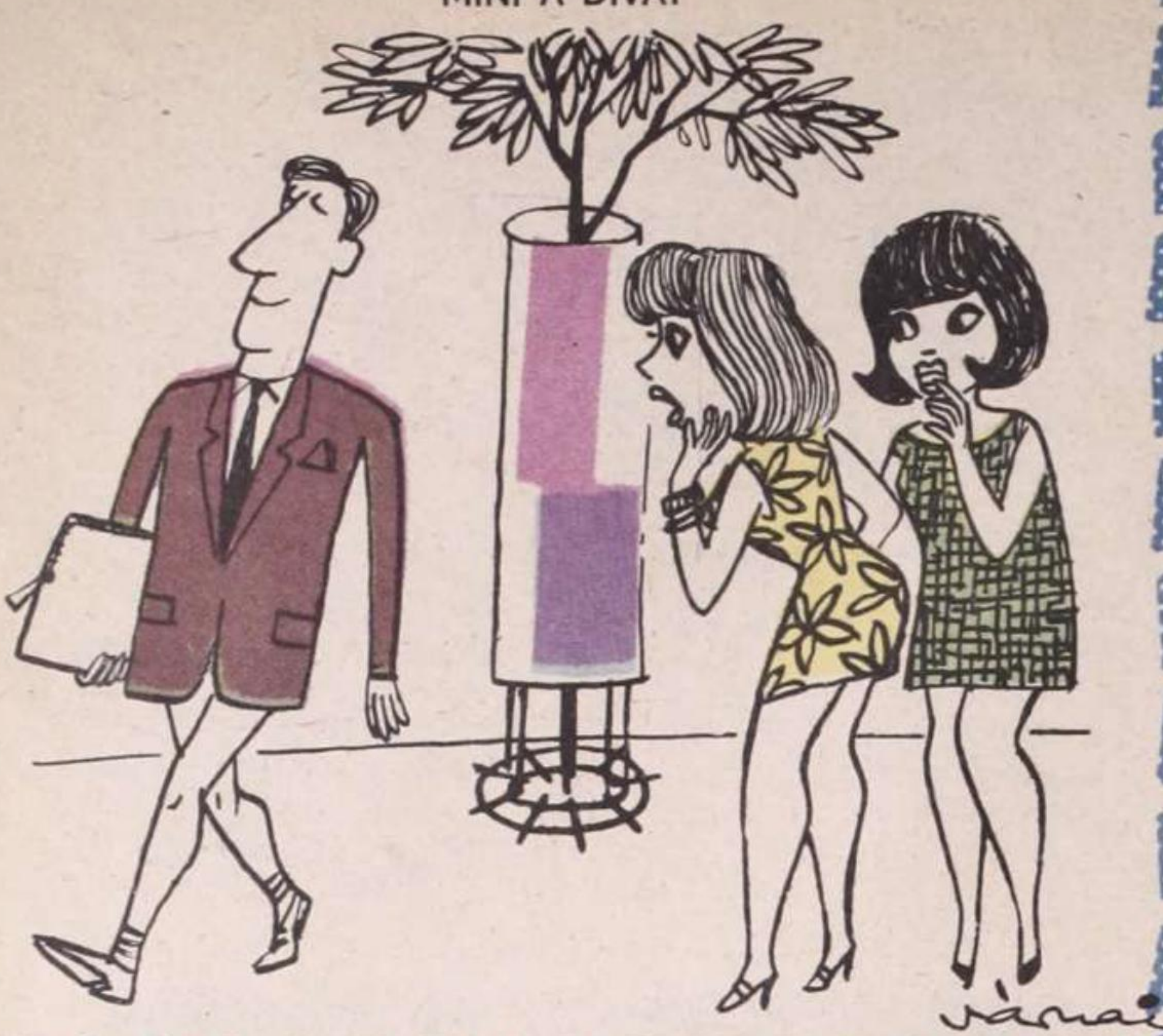

TEGYÜK SZEBBÉ AZ ÉLETET!

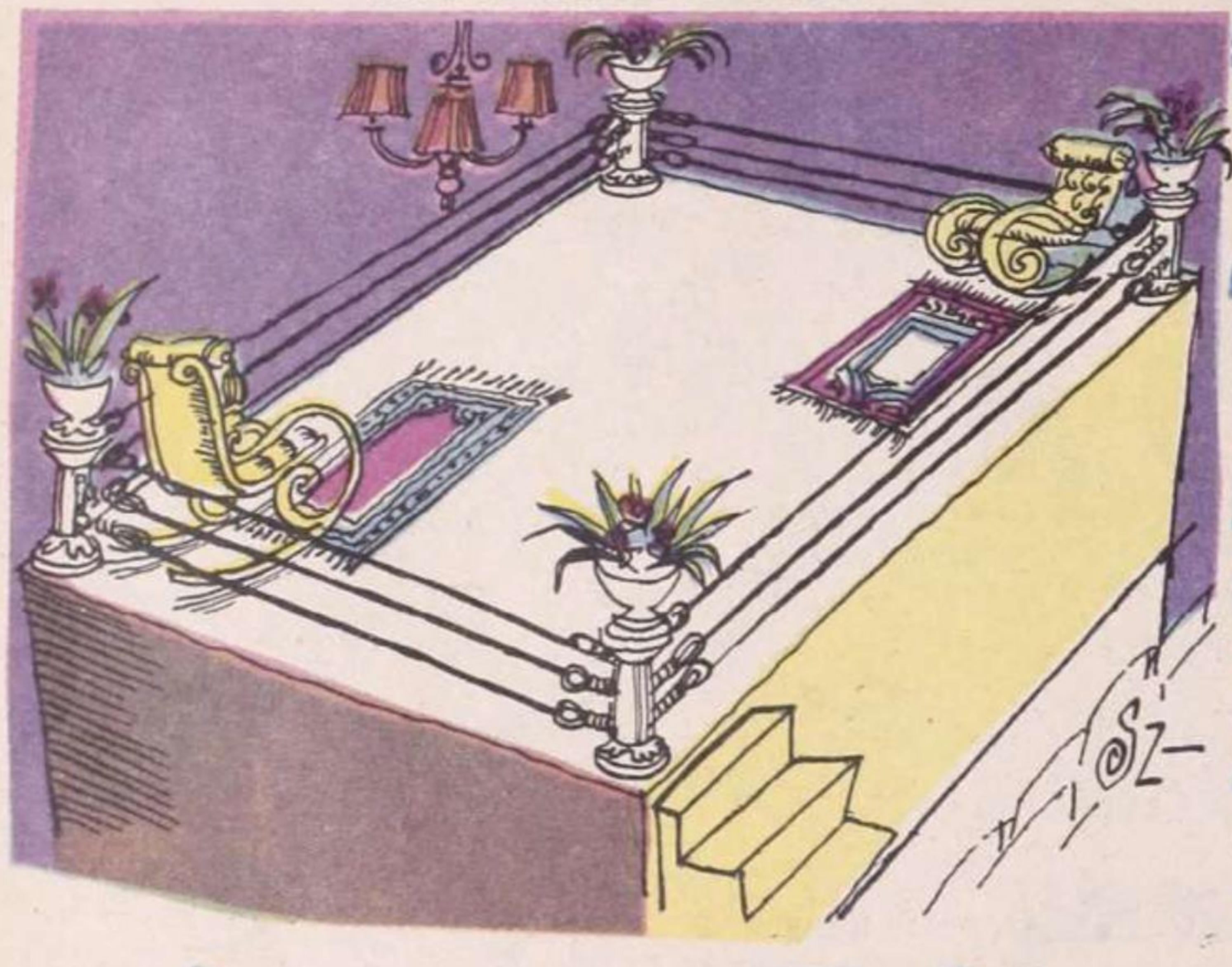

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÉGTELEN

Bevallom, hogy a végtelenről meglehetősen ködös elképzeléseim voltak. De csak voltak, mert tegnap egy panaszos levél olvasásakor mélyen elgondolkodtam és végül tökéletesen megértettem, hogy miről is lehet szó tulajdonképpen.

Az történt, hogy a fenti levél írója (neve és címe a szerkesztőségünkben a postaigazgatóság rendelkezésére áll) budapesti lakásáról telefonon feladott egy dísztáviratot, Budapestre. Két nap múlva kiderült, hogy a táviratot nem kézbesítették. Erre felhívta a távirat-feladás számát, a 02-őt, ott közölték, hogy reklamálni a 180—467 számon lehet. Feltárcsázta azt is, ott felírták az adatokat és megnyugtatták, hogy kivizsgálják az ügyet és tizennégy nap múlva választ kap.

Tekintsünk el ezúttal az ügy érdemi részétől, attól ugyanis, hogy a címzett nem kapta meg a táviratot. Ne firtassuk azt sem, hogy ha viszonylag rövid idő, két nap elegendő volt a postának a helybeli távirat nemkézbesítésére, miért van szüksége tizennégy napra az el nem végzett munka ellenőrzéséhez?

Vegyük szemügyre inkább az eset anyagi oldalát. A telefonon feladott dísztávirat díja bekerül olvasónk legközelebbi számlájába. Ezt az összeget a vizsgálat után valószínűleg jóváírják majd neki, vagy visszatérítik. Igen ám, de a telefonszámlába bekerült a két reklamációs céllal megejtett telefonálásnak a díja is, miért viselné ezt a panaszos? Tegyük fel, hogy olvasónk újra telefont ragad és kéri, jogosan a két panaszos-hívás megtérítését is. Lehet, hogy sikerül elintéznie, időközben azonban ennek a harmadik reklamációs telefonbeszélgetésnek a díját is az ő terhére könyveli el a távbeszélő hivatal számláló- és számlázógépe. És akkor jöhet az újabb reklamáció, és így tovább, a végtelenségig . . .

Futnak, futnak az éterben a panaszos telefonhívásai. Kissé lemaradva, de a reklamálásokkal párhuzamosan futnak a posta intézkedései. És a végtelenben találkoznak.

De kár, hogy ezt már egyikünk sem éri meg!

(kürti)

TARKA NOTESZ

UDVARIASSÁG

Szerte a hazában — az új gazdasági mechanizmus hatására — dúl az udvariassági verseny. Még azok is igyekeznek megőrizni nyugalmukat, akiknek idegeit erősen próbára teszi a kedves vevő. Így például az a húsbolteladó is, aki tegnap így szólt a vevőjéhez, egy középkorú asszonyhoz: „Kérem, ha nem tetszik ez a rostélyos, adok mást. Talán karajt? Igenis. Tessék négy szelet karaj."

Az asszony észrevette, hogy sertésmáj is van.

— Jaj, ha láttam volna . . .

— Adhatok a karaj helyett májat is. Fél kilót? Parancsoljon. Ötvenöt deka lett, nem baj?

— Ne haragudjon, de eszembe jutott, hogy a férjem nem bírja a májat. Talán, ha fél kiló fasírtnak valót adna.

— Boldogan. Parancsoljon. Fél kiló fasírt.

— De mégse . . . Ma péntek van, valami tejeset fogok főzni. Bocsásson meg.

— Nem tesz semmit, asszonyom, hogy az a mennydörgős ménkű üssön belém, hogy a fene enne meg engem! Legyen máskor is szerencsém . . .

A KÖZÉRTBEN

— Hogy egy üveg Napoleon-konyak?

— 560 forint.

— Akkor inkább kérek tíz deka nápolyit.

NINCSENEK TÁVOLSÁGOK

Ausztráliában élő, idegenbe szakadt hazánkfia, aki néhány hetet Budapesten töltött, így búcsúzott a barátjától:

— Ha Sidneyben jársz, ne felejts el benézni hozzám! . . .

OLVASOTT KÖLTŐ

Egy kezdő költő dicsekszik:

— Megduplázódott olvasóim száma.

— Gratulálok! Mikor nősültél?

(p. l.)

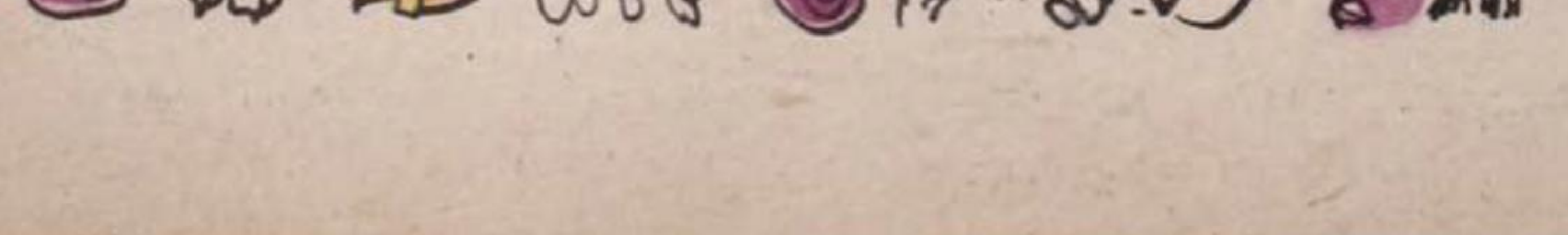

EGY KIS FÉLREÉRTÉS

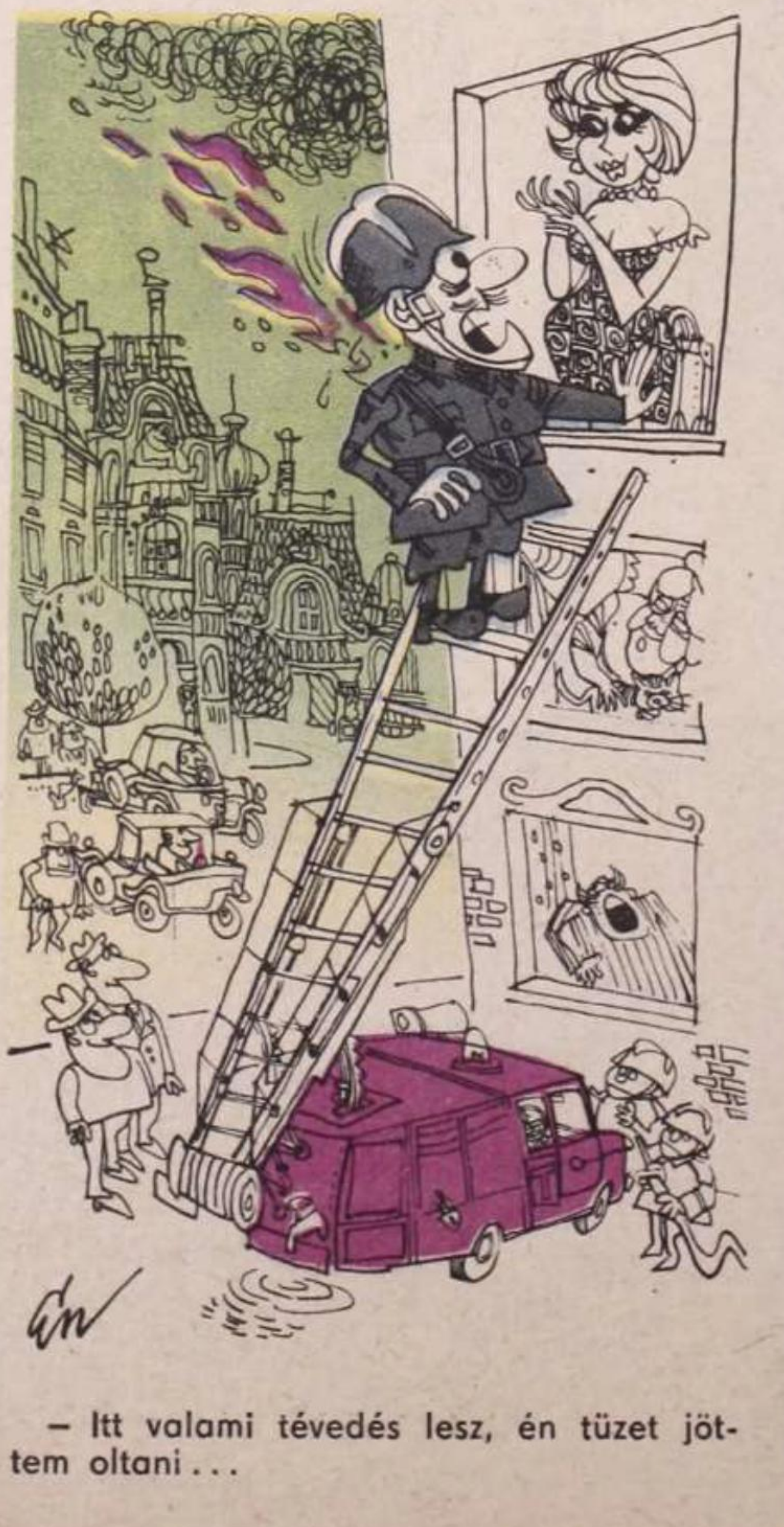

— Itt valami tévedés lesz, én tüzet jöttem oltani . . .

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ●

Vásárolja

könnyen kezelhető, elegáns, divatos **Padua, Krisztina, Teribal, Szófia, San Remo, Sirály** és a BNV-n díjat nyert

ANDRÉ

elnevezésű szintetikus termékeinket,

A **KŐ**bányai Textilművek
SZIntetikus termékei
évtizedes gyakorlat alapján készülnek.

KŐBÁNYAI TEXTILMŰVEK

100 ÉVES A BUDAPESTICSOKOLÁDÉGYÁR
tibi
tibi
tibi
tibi
PORTÁS

electrica-special

KERAVILL

NDK SZAKÜZLET
BP. VII. RÁKÓCZI út 30.

A legidősebb
és a legfiatalabb házaspár
NYERHET,
ha NDK gyártmányú
háztartási gépe van.
Keresse fel boltunkat,
részletes felvilágosítást
adunk

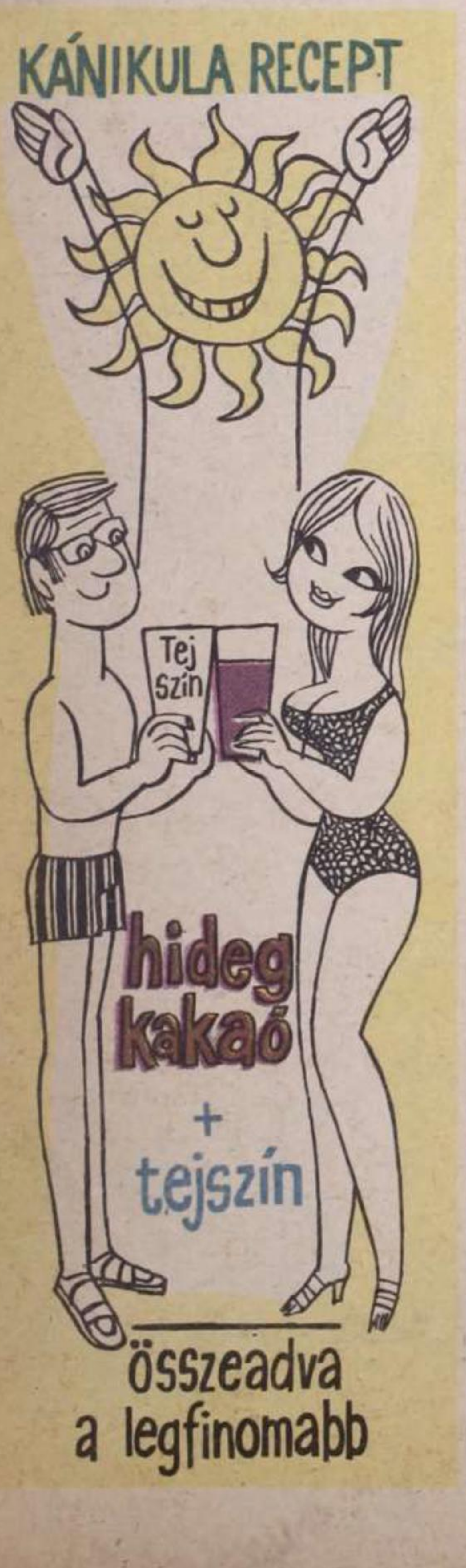
KÁNIKULA RECEPT

hideg
kakaó
+
tejszín
összeadva
a legfinomabb

E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK ● E HETI HIRDETÉSEINK

INDOKOLATLAN FÉLELEM

Barát József rajza

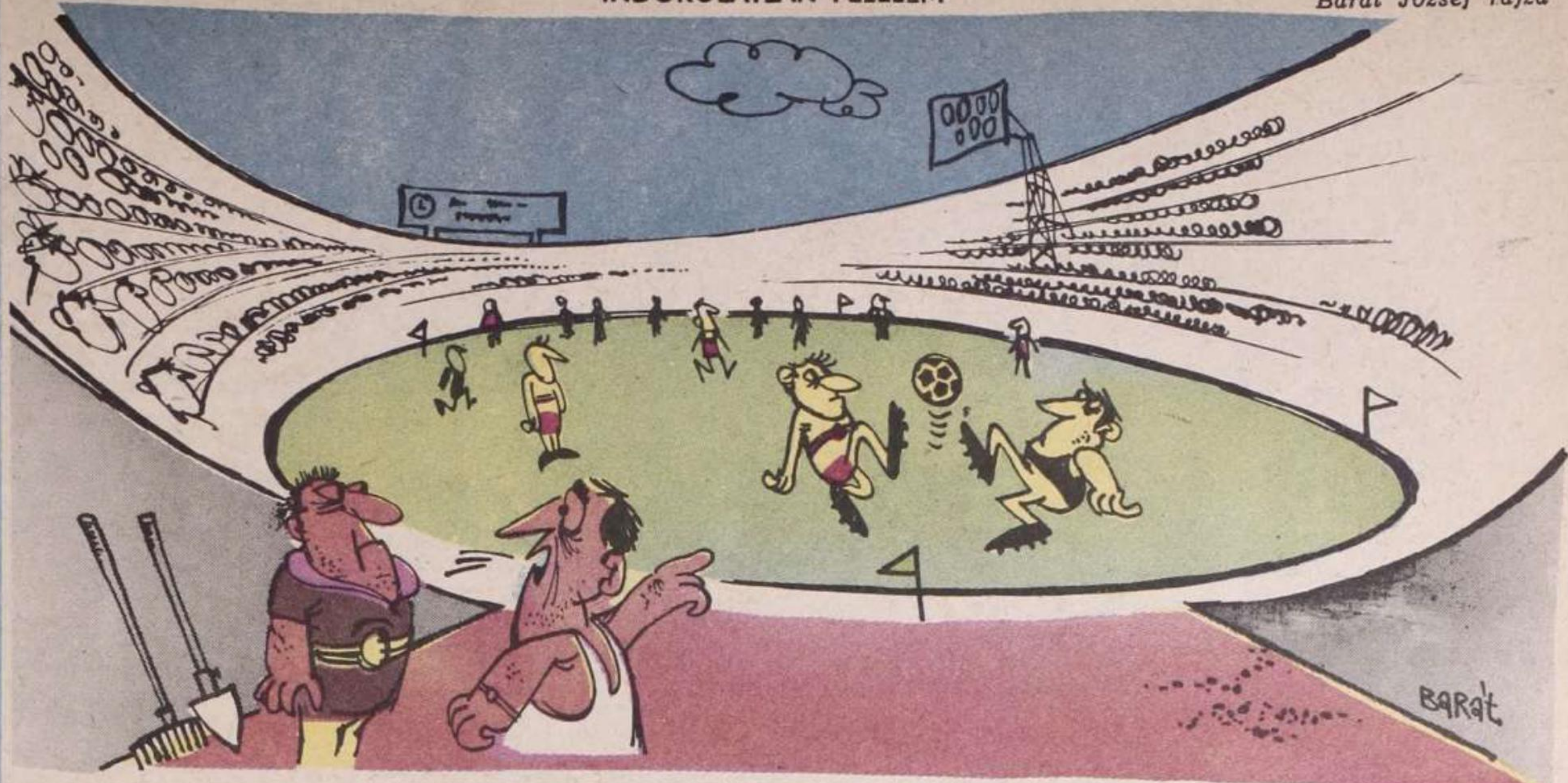

– Mi lesz, ha észreveszik, hogy elfelejtettük felállítani a kapukat?...

ANYAI BÜSZKESÉG

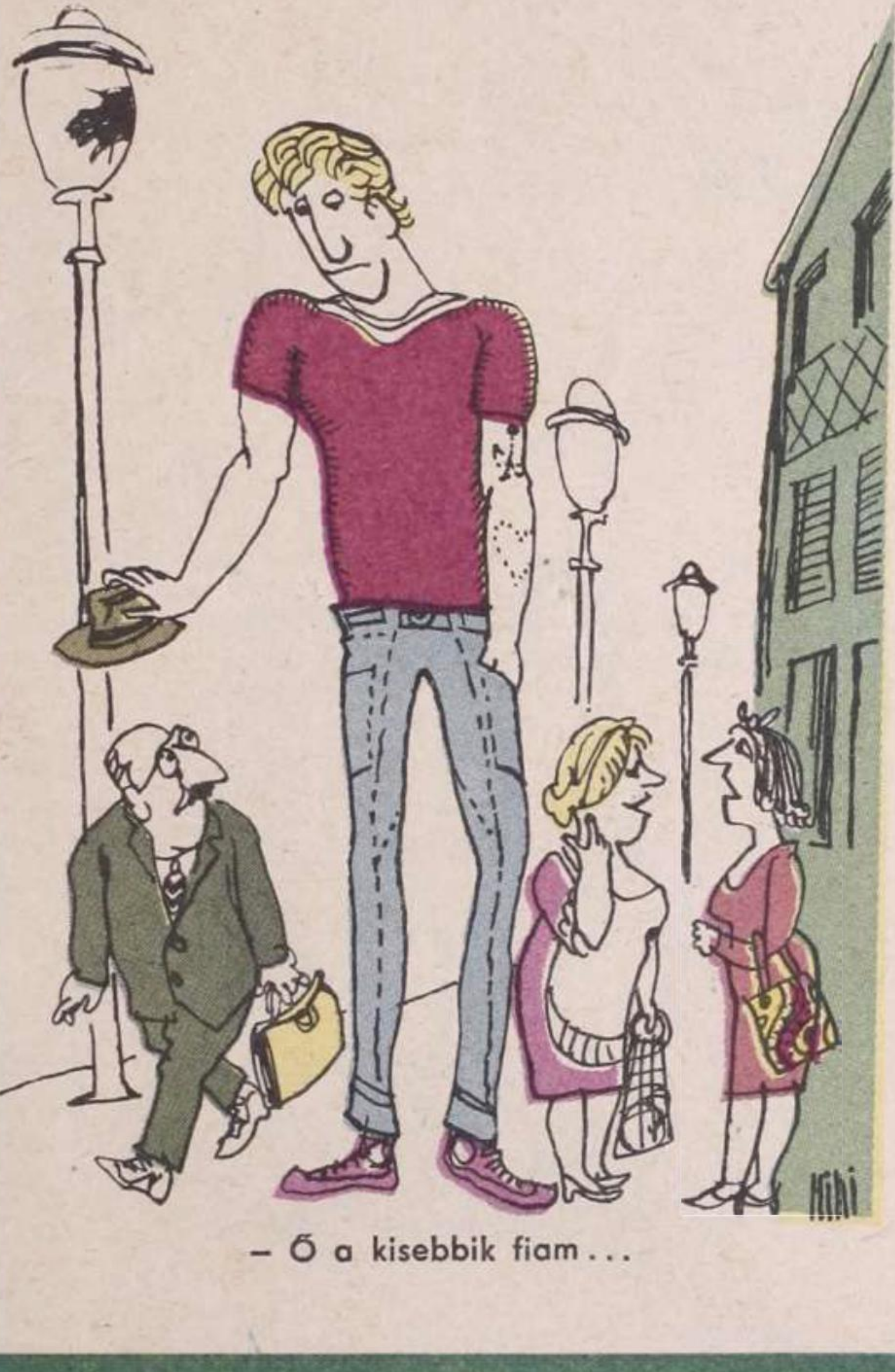

– Ő a kisebbik fiam...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÖBB MÉLTÁNYOSSÁGOT!

Most, a nyári szünidőben, sok diák vállal napi ötórai munkát, mert ezért havi ötszáz forintot kap. Ezt a pénzt vagy megtartják, vagy odaadják a szüleiknek, akik aztán valami hasznos dolgot vásárolnak nekik.

Minden gyerek szert tehet erre az „önálló keresetre”, csak az árvaellátásban részesülők nem, pedig talán ők szorulnának rá a legjobban. A nyugdíjtörvény szerint ugyanis az árvaellátásban részesülő személynél az ily módon keresett összeget az árvaellátásba be kell számítani, illetőleg abból le kell vonni. Egyik kis rokonom tizenhat éves, félárva, havi 380 forint árvaellátást kap, és iskolai osztályából egyedül ő nem vállalhat a nyáron ötszáz forintos szünidei munkát. Az SZTK-tól ugyanis azt a felvilágosítást kapta, hogy ha elmegy dolgozni, arra az időre nem részesülhet árvaellátásban.

A társadalom gondoskodására szintén rászoruló nyugdíjas havi 500 forintért vállalhat munkát, emellett a nyugdíját maradéktalanul megkapja. Nem lehetne legalább a nyári iskolai szünet idejére ezt az intézkedést az árvaellátásban részesülő diákokra is kiterjeszteni?

Dr. Hegedűs István
Miskolc,
Vászonfehérítő utca 12.

LAKÓKOCSI

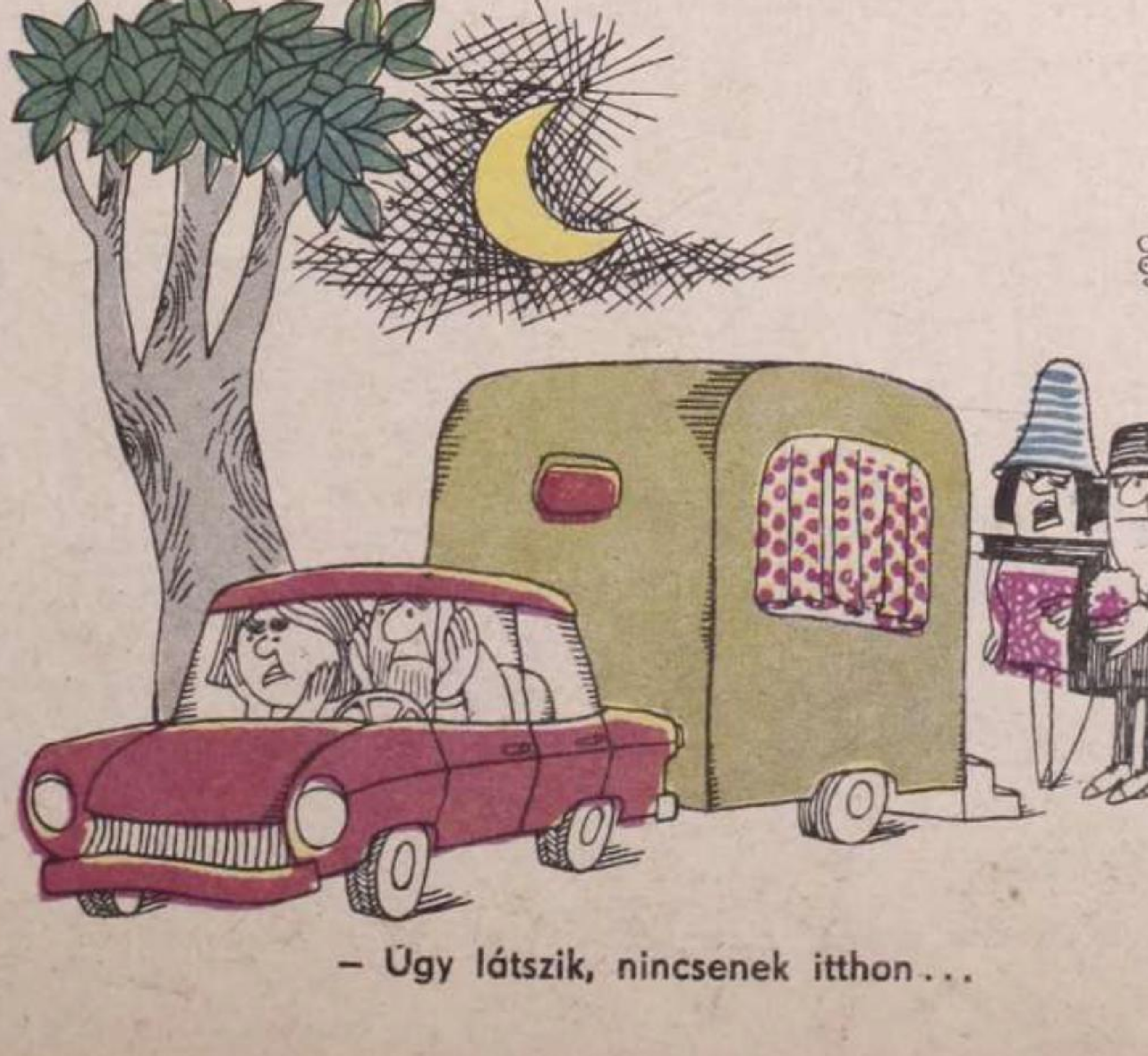

– Úgy látszik, nincsenek itthon...

ELLENŐRZÉS

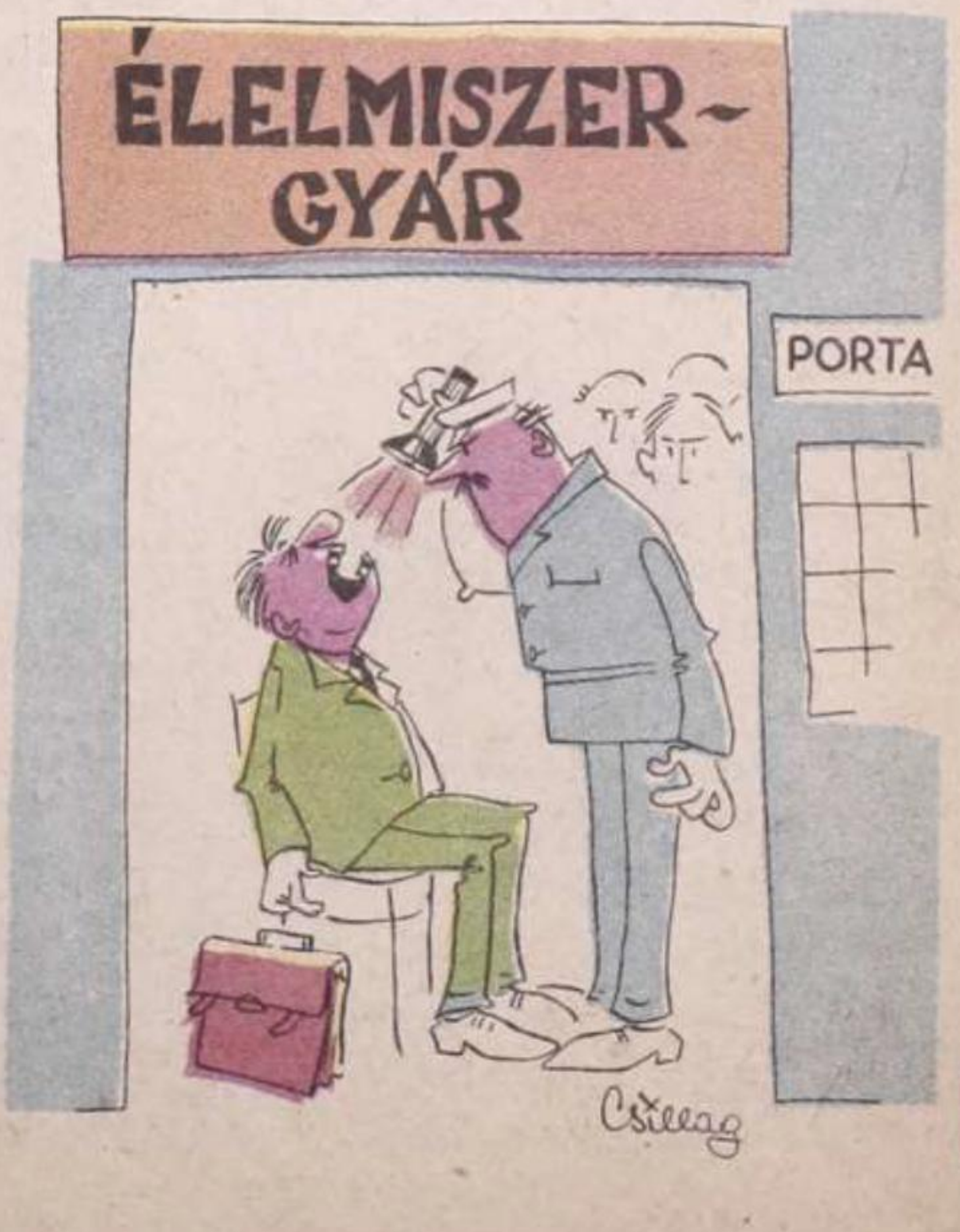

LENGYEL HUMOR

(K. BARANIECKI
ÉS I. GRATKOWSKI RAIZAI)

GÖRÖGORSZÁG

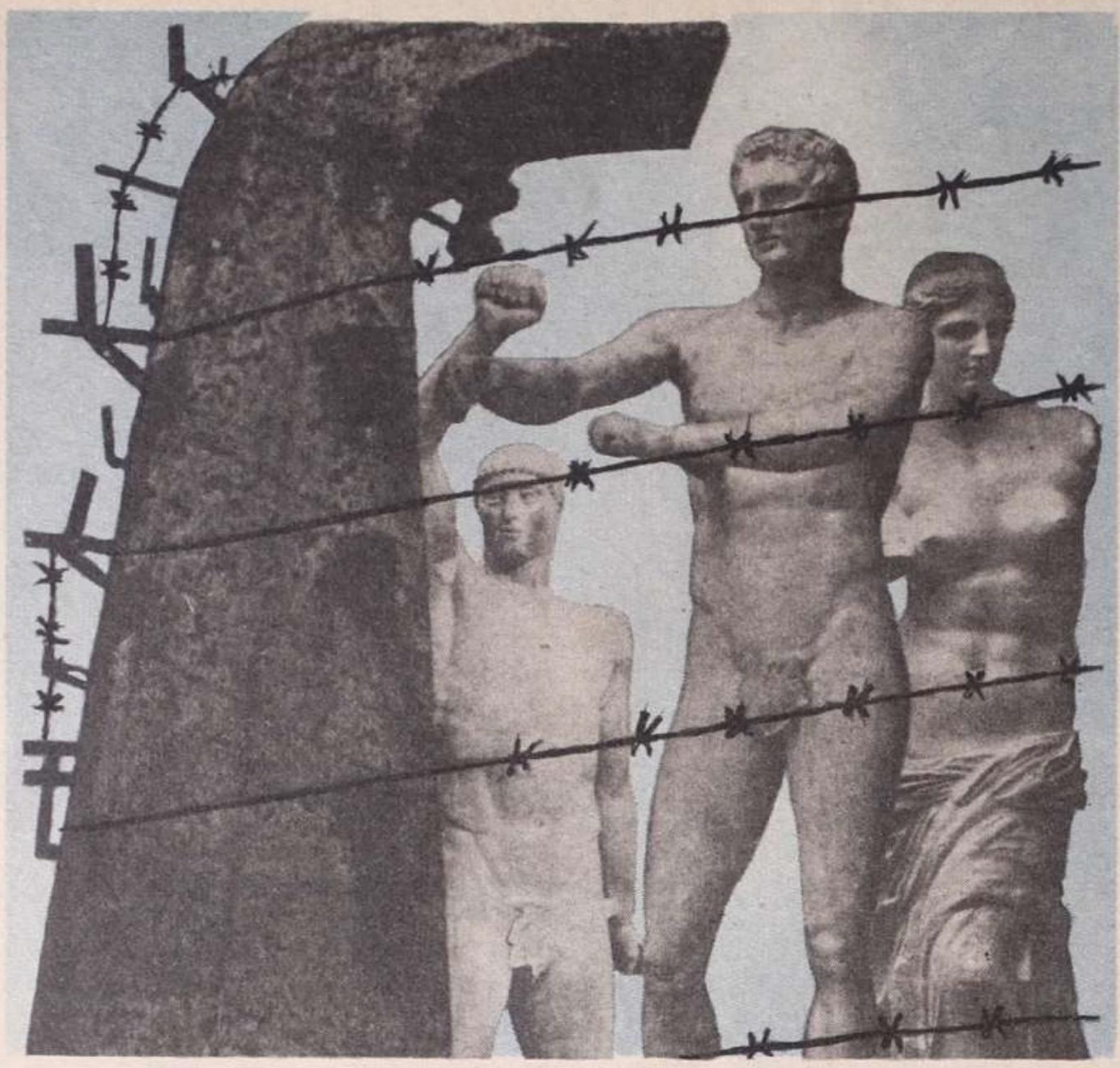

EGY AMERIKAI FAJVÉDŐ SZÖRNYŰ ÁLMA

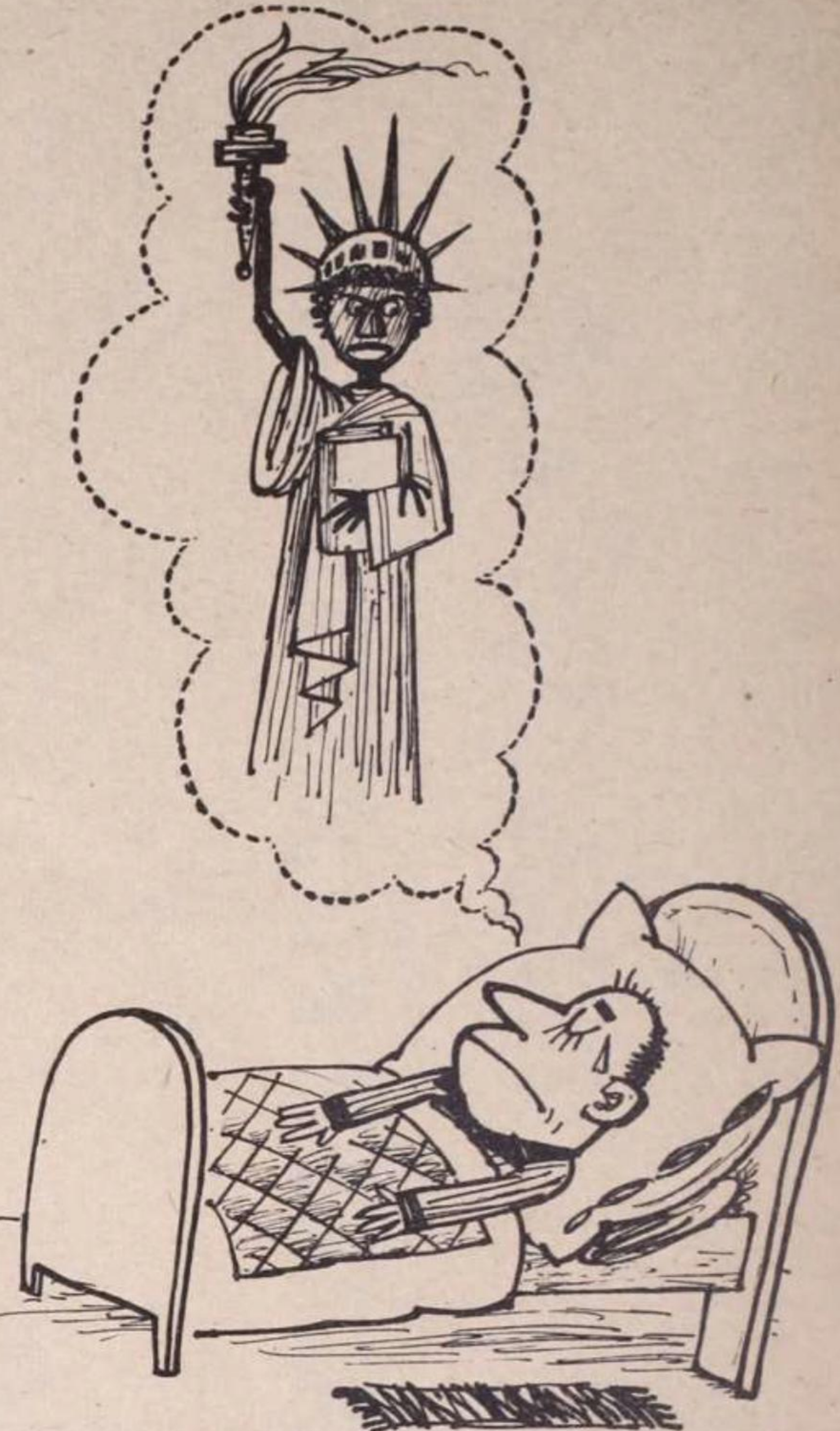

KÉSZÜLŐDÉS A MEXIKÓI OLIMPIÁRA

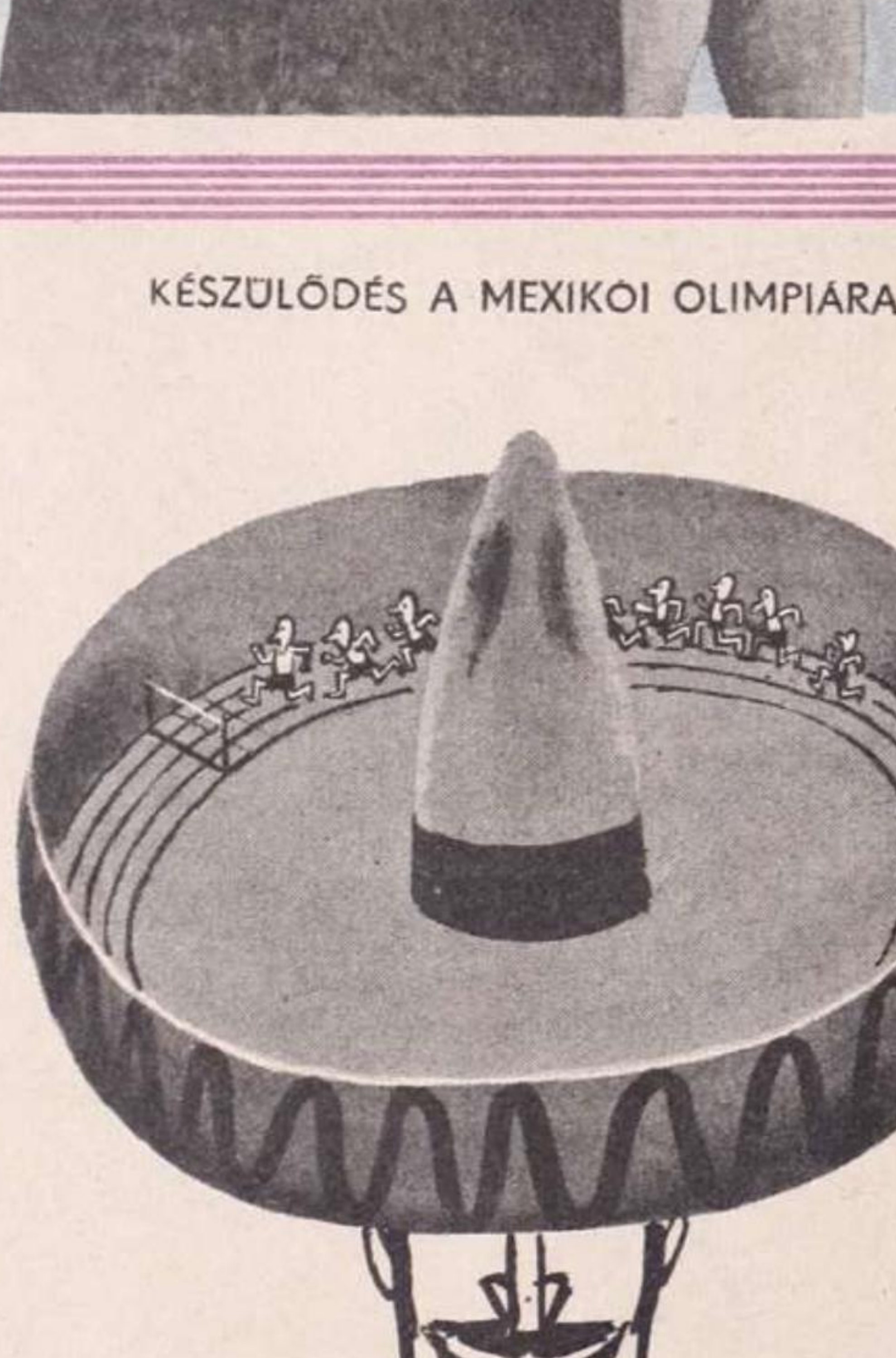

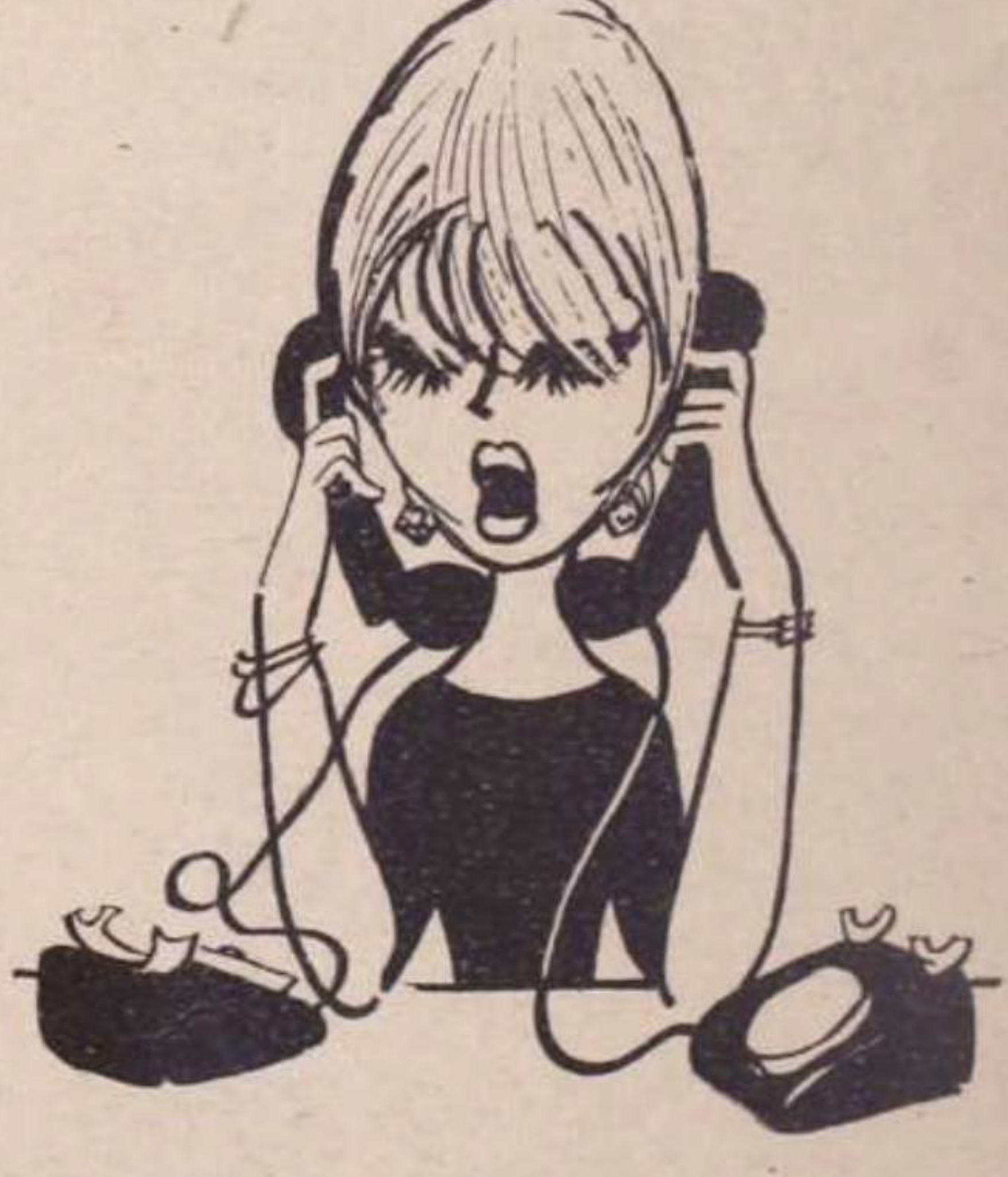

– Szeretsz még?

A TERVTELJESÍTÉS GRAFIKONJA

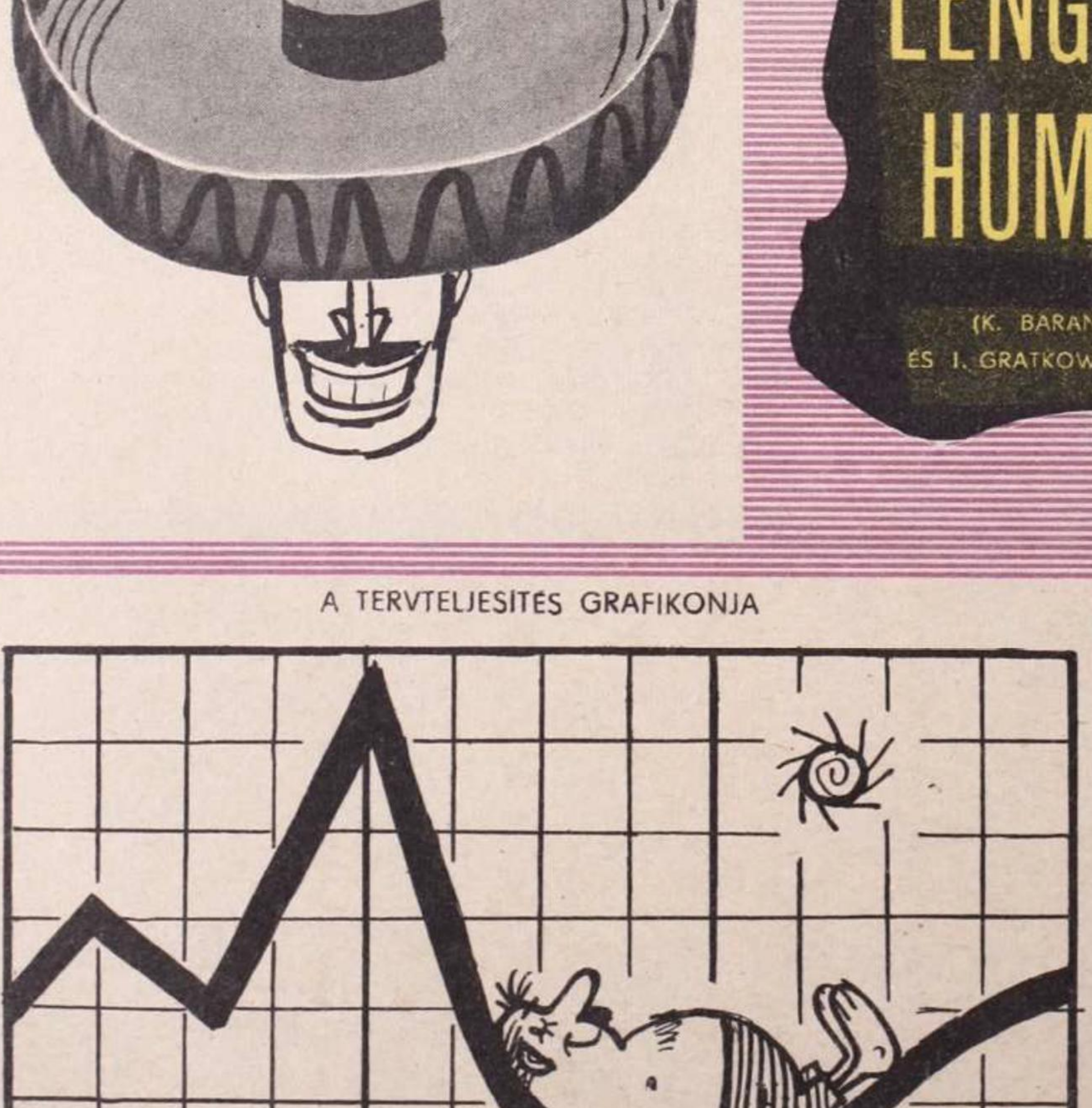

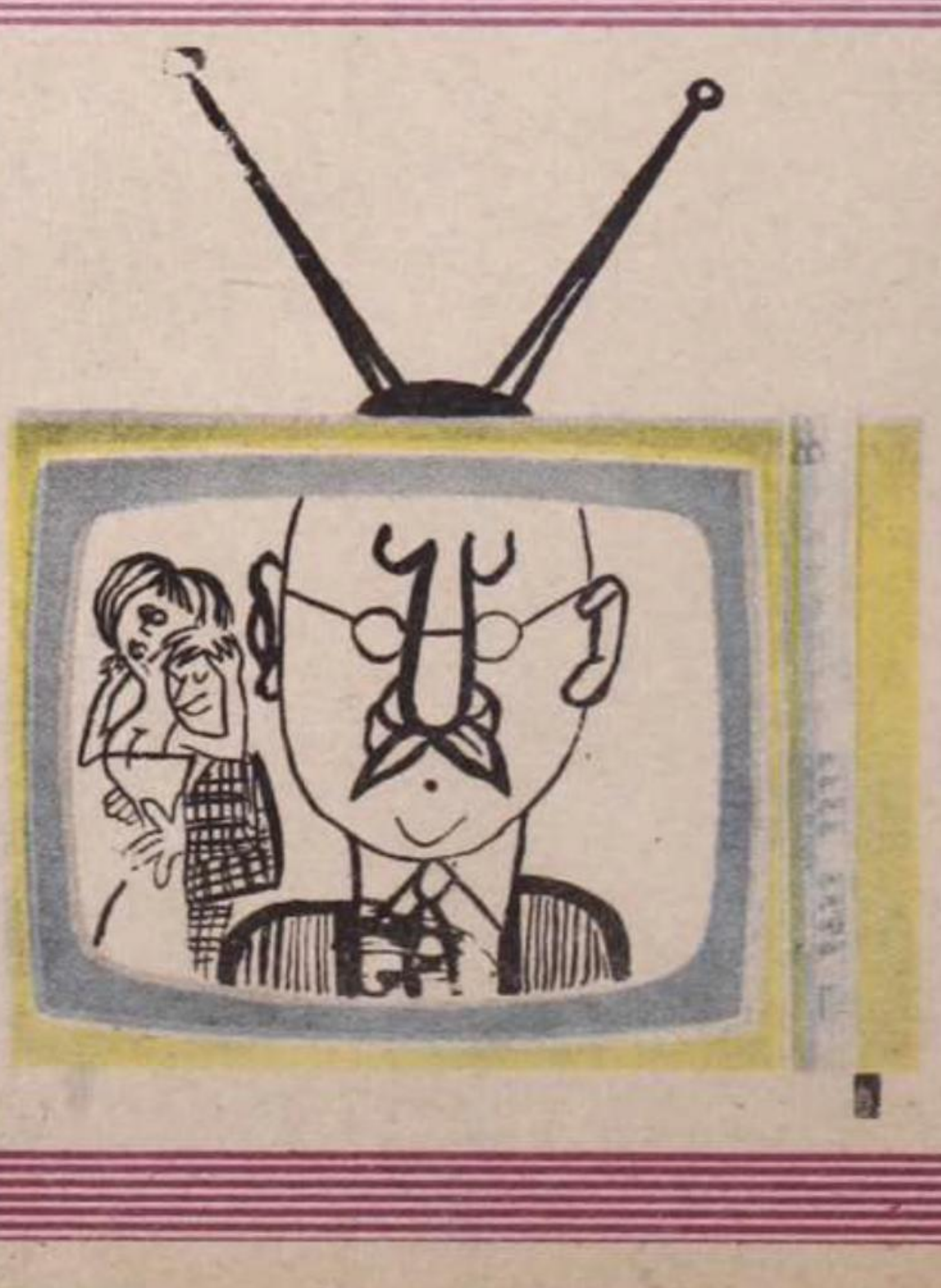

Kedves Ludas!

Én mondom, nincs tanulságosabb dolog a hirdetések olvasgatásánál. Mindig okul, tanul belőle az ember. Mit olvasok a minap is? Azt, hogy: *„Rovarok és rágcsálók irtását* — (kihagyva a kihagyandókat) — *vállalja a Rozmaring Kártevőirtó Szolgálat.”*

Már az is meghatott, hogy ezt a mesterséget, pontosabban ennek a mesterségnek az űzését, nemes egyszerűséggel *szolgálat*nak titulálják. Választékos ízlésre, kitűnő modorra vall az is, hogy kerülik a nagyon parlagi csótány, patkány, féreg stb. megnevezéseket, helyette inkább a nemesebb, finomabb *kártevő* szót használják. De az igazi, az mégiscsak a *Rozmaring!* A modern költők kedvelik a nagyon távoli fogalmak asszociálását, de a fent említett Szolgálat túltesz rajtuk is, amikor cseppet sem virágillatú tevékenysége cégéréül a rozmaringot választja.

Buzgón lesem továbbra is a lapokat, várom, mikor hirdeti meg közhasznú szolgálatait a „Liliom Csatornatisztító Testület”, vagy a „Kéknefelejcs Szervestrágyabegyűjtő Társulás”, netán a „Bazsalikom Állatifehérjefeldolgozó Tömörülés”!

(r)

*

Hurrá! Na végre! Ismét kapható vetőmagboltjainkban kertkultúránk szerves tartozéka — a kerti törpe. Erre szokták mondani, azt hiszem: már csak ez hiányzott. Hát csak tessék, tessék, lehet urak és hölgyek, van minden mennyiségben, és milyen olcsó: potom 150 forint!

És az árakban már a giccs-adó is bennfoglaltatik!

S. E.
Budapest

Ellesett piaci párbeszéd:

— Miért adja 30 forintért a paradicsomot, amikor az ártáblára csak 24 van írva?

— Jaj, kedvesem, a kiírt árak csak tájékoztató jellegűek!

D. A.-né
Budapest

A Hajós utca 7. számú házat a főváros művészeti emlékei között tartják számon. Homlokzatát egy domborműfríz díszíti. Illetve díszítette, míg avatatlan kezek bele nem ékeltek két gázkonvektort, s ezzel megcsonkították, elcsúfították a domborművet.

Úgy vélem, nem lett volna szabad ilyen gorombán bele*gáz*olni egy értékes művészi alkotásba.

Dr. F. A.
Budapest

Kedvenc időtöltésem, hobbym a karikatúra. De én nem ceruzával rajzolom papírra, hanem agyagba formázom. Mutatóba itt küldök egy fényképet egyik sikerültnek érzett szoborkarikatúrámról. Azt persze, nem írom meg, kiről mintáztam. Mert az dönti el, hogy tényleg sikerült-e karikatúrám: felismeri-e az ábrázolt személyt a kedves olvasó, vagy sem?

Varga Csaba
Zalaegerszeg

Kicsi ország – nagy történelem III.

KOPPÁNY

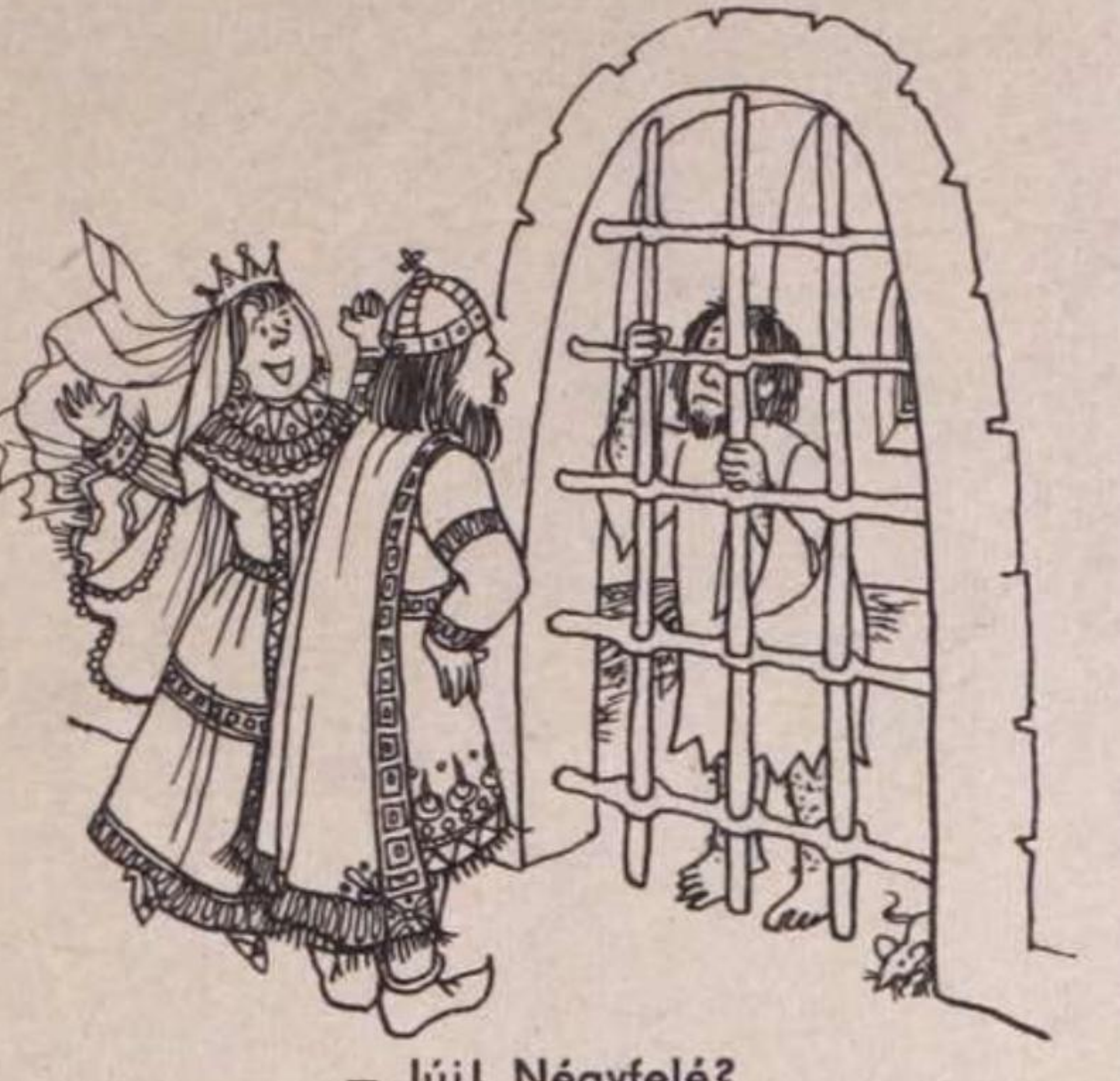

– Júj! Négyfelé?

GELLÉRT

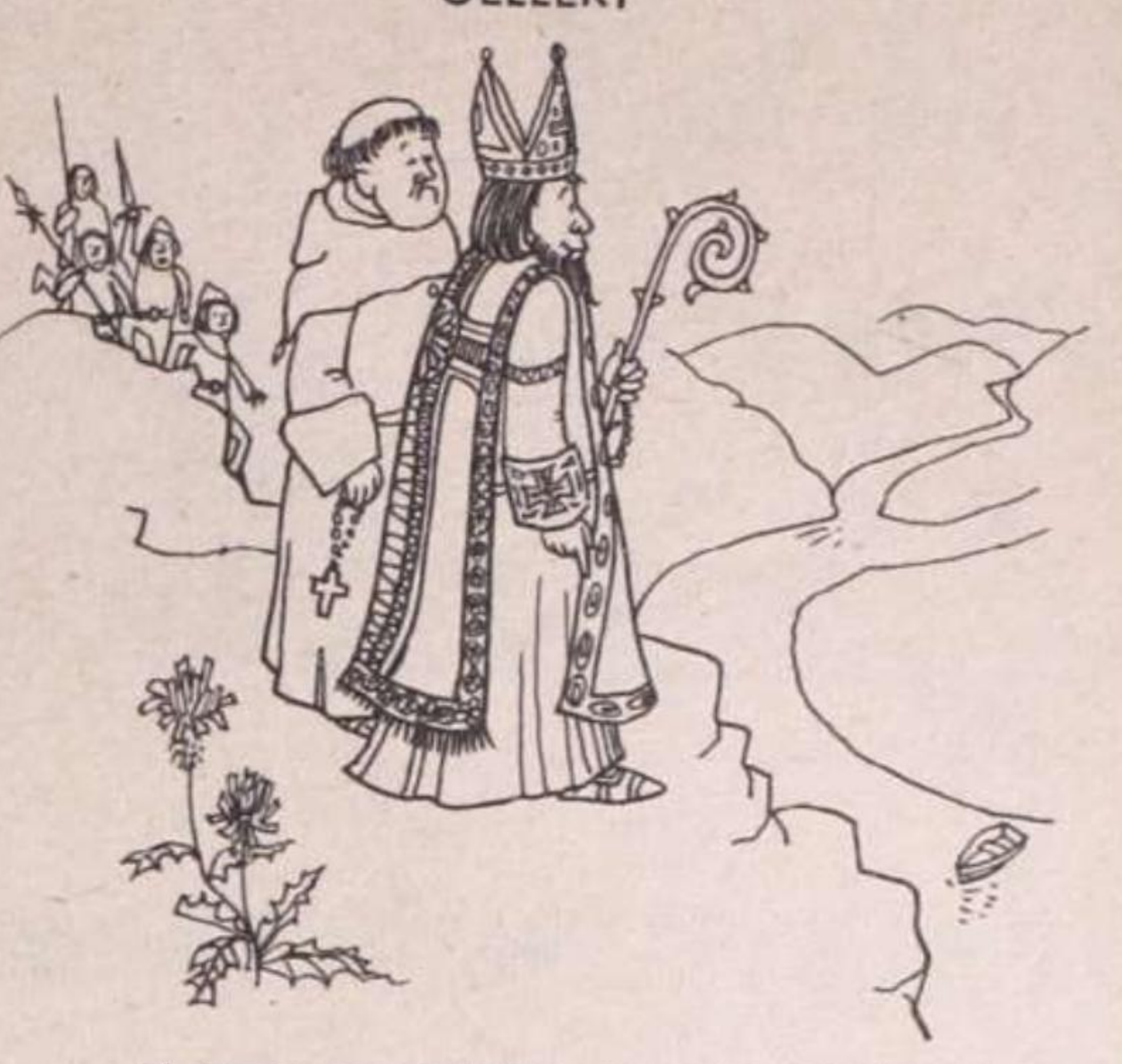

– Valami csodálatos ez a panoráma!

IMRE HERCEG

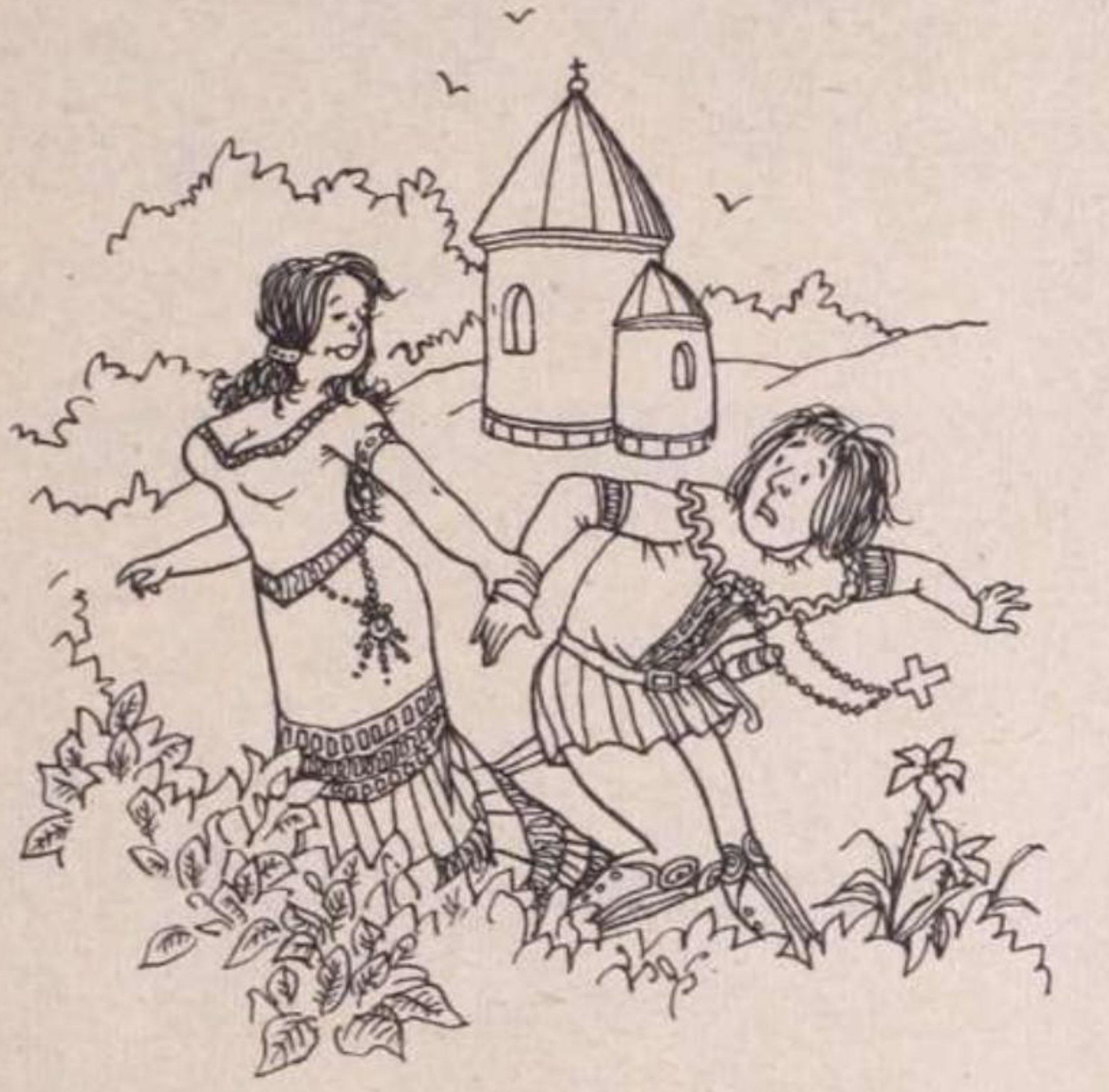

– Százszor mondjam, hogy nem?

SZENT LÁSZLÓ VIZET FAKASZT A SZIKLÁBÓL

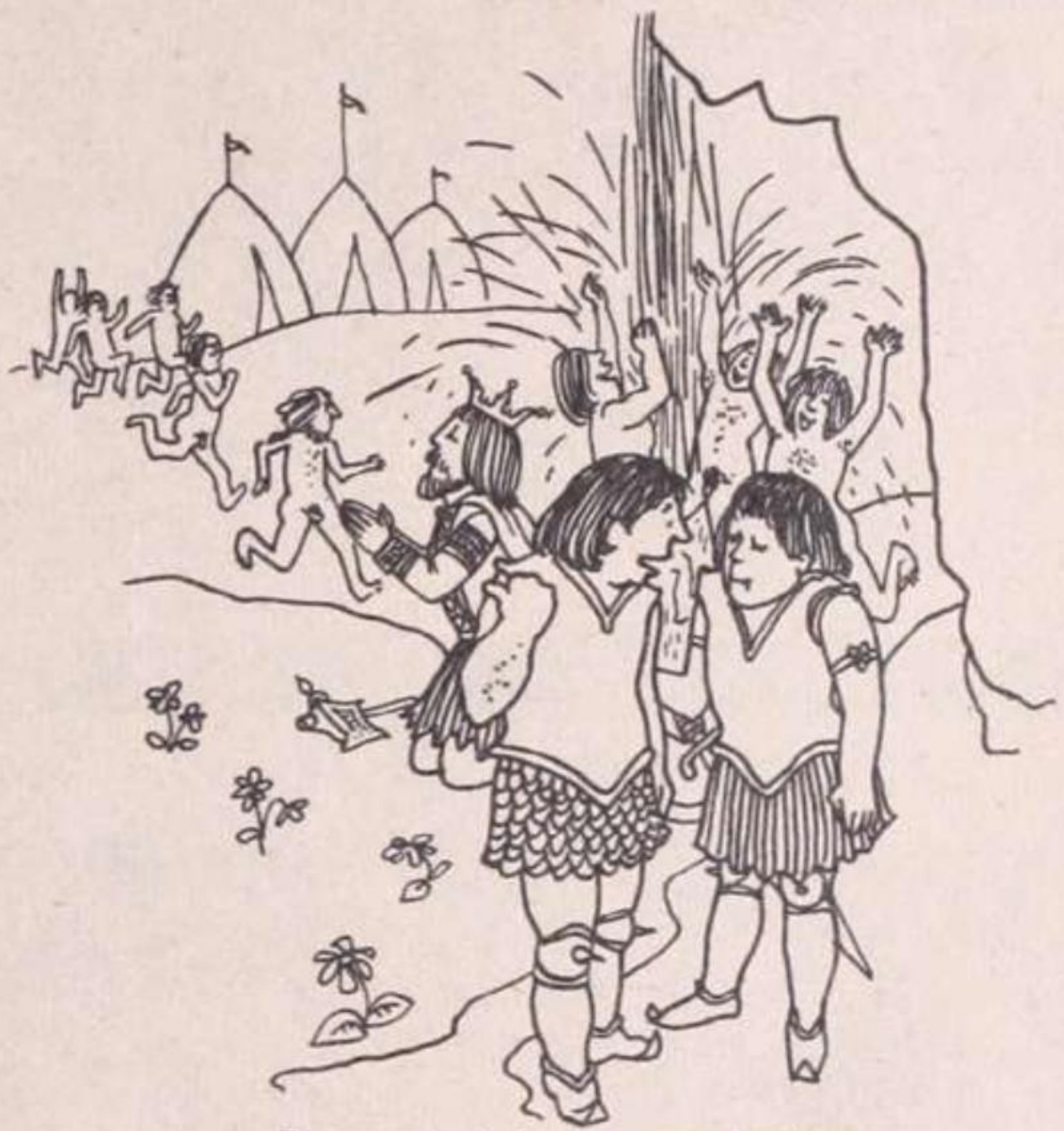

– Persze, elzárni nem tudja...

(Brenner György rajzai)

AMERIKAI
JUSTITIA-SZOBOR

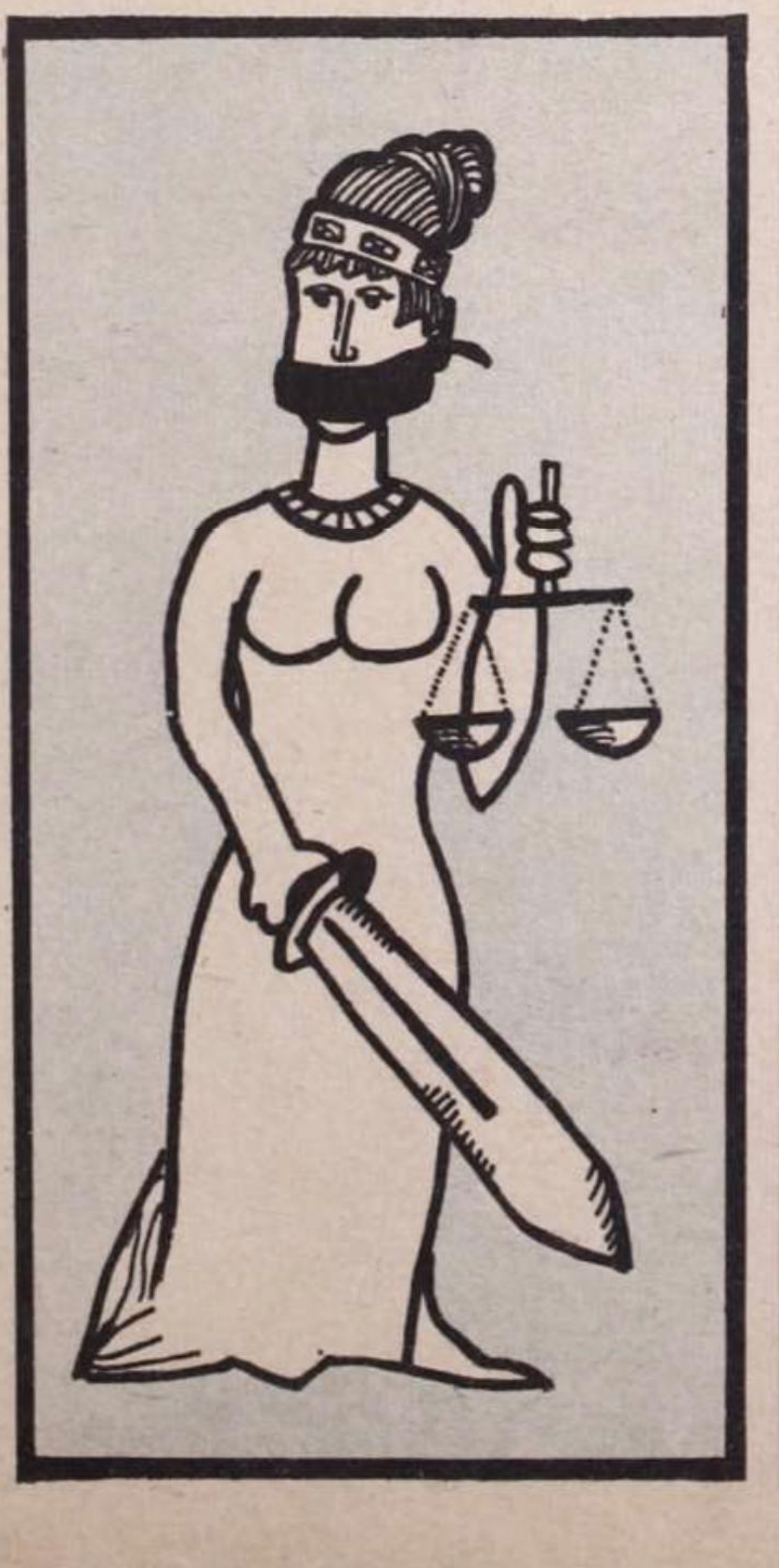

a Warren-ügy

Újsághír: Washingtonból jelentik, hogy Warren főbíró lemondott. Lemondásának okát nem közölték.

Oswald, Ruby,
és így tovább...
Sorozatos
gyilkosság.
Láncolatát
hogy nyomozta ki
a Warren-bizottság?

Nyomozgatott.
Azután
egy vaskos könyvet
közreadott:
feltárt benne
mindenfélét,
csak épp nem
a láncolatot.

Warren
pályafutásának
családi okból
lett vége:
rájött, hogy
ez nem Warren,
hanem Warrenné
mestersége.

Radó György

RÉBUSZ

A 26. sz. rejtvényünk megfejtése:

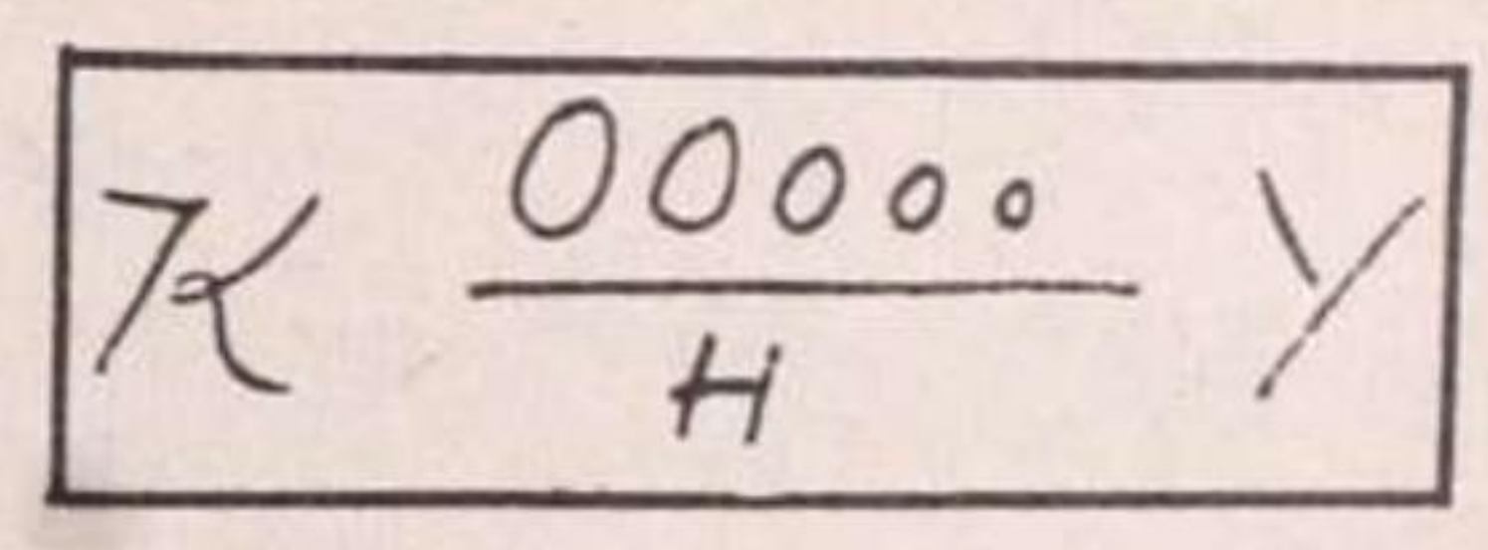

Kapadohány

A 100 forintos díjak nyertesei:

Hujber Józsefné, Budapest, I., Hunyadi J. u. 16.

Annók Gyuláné, Szekszárd, Csaba u. 22.

Bottyán Imre, Budapest, I., Gellérthegy u. 1.

28. SZ. REJTVÉNYÜNK

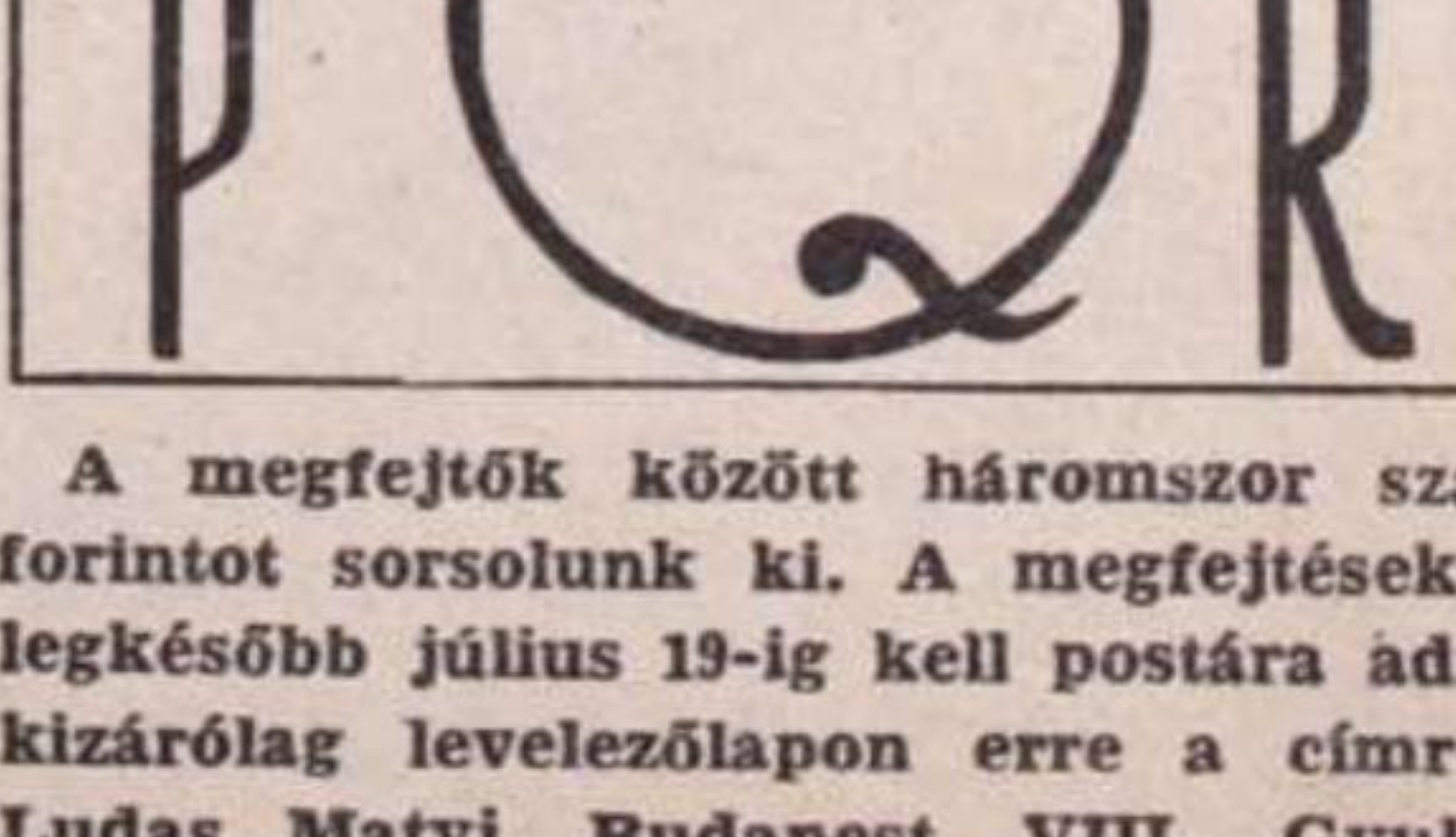

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb július 19-ig kell postára adni kizárólag levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

A SZINES TÉVÉ EGÉSZEN MÁS

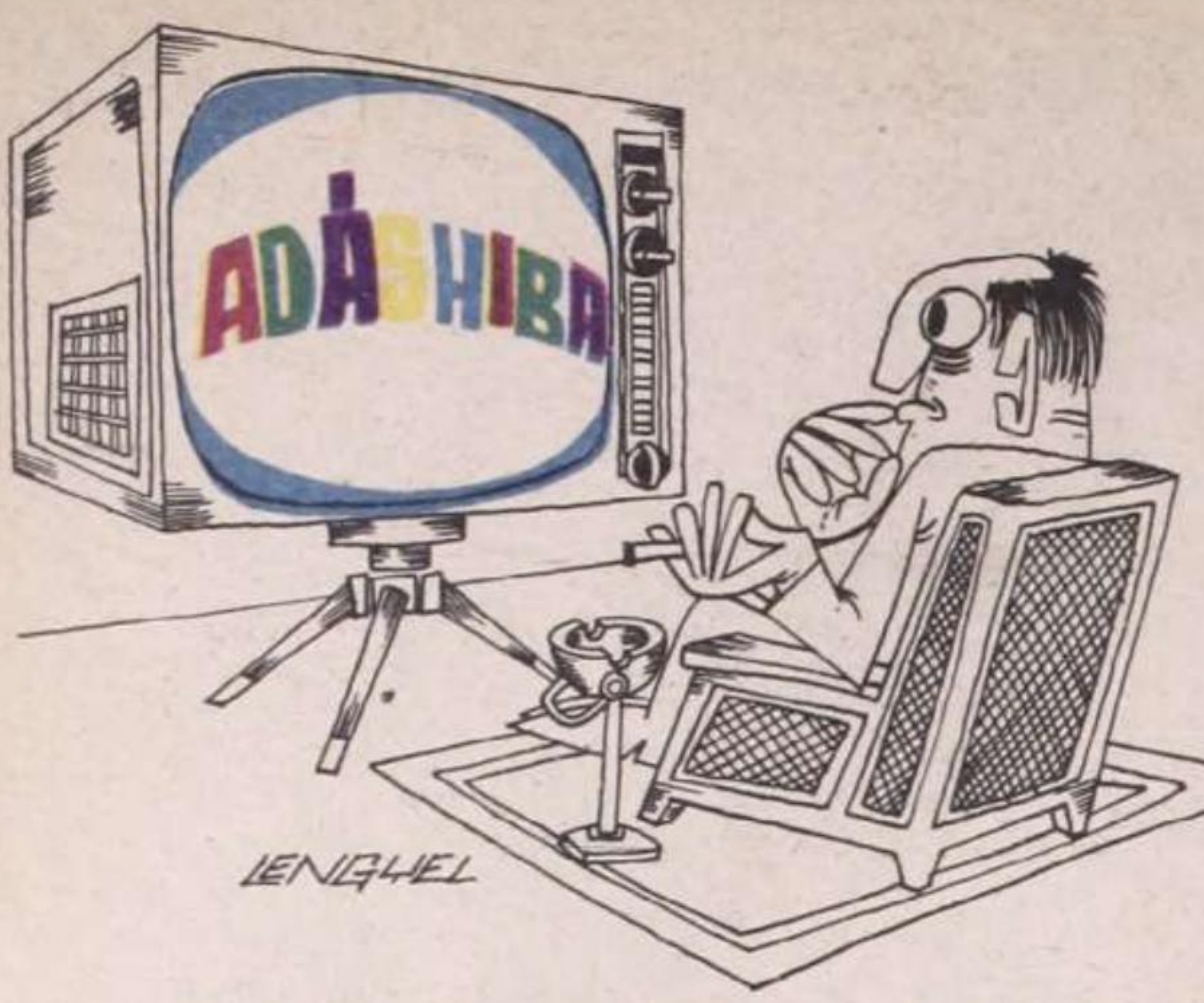

KÖZTISZTASÁG A LABDARÚGÁSBAN

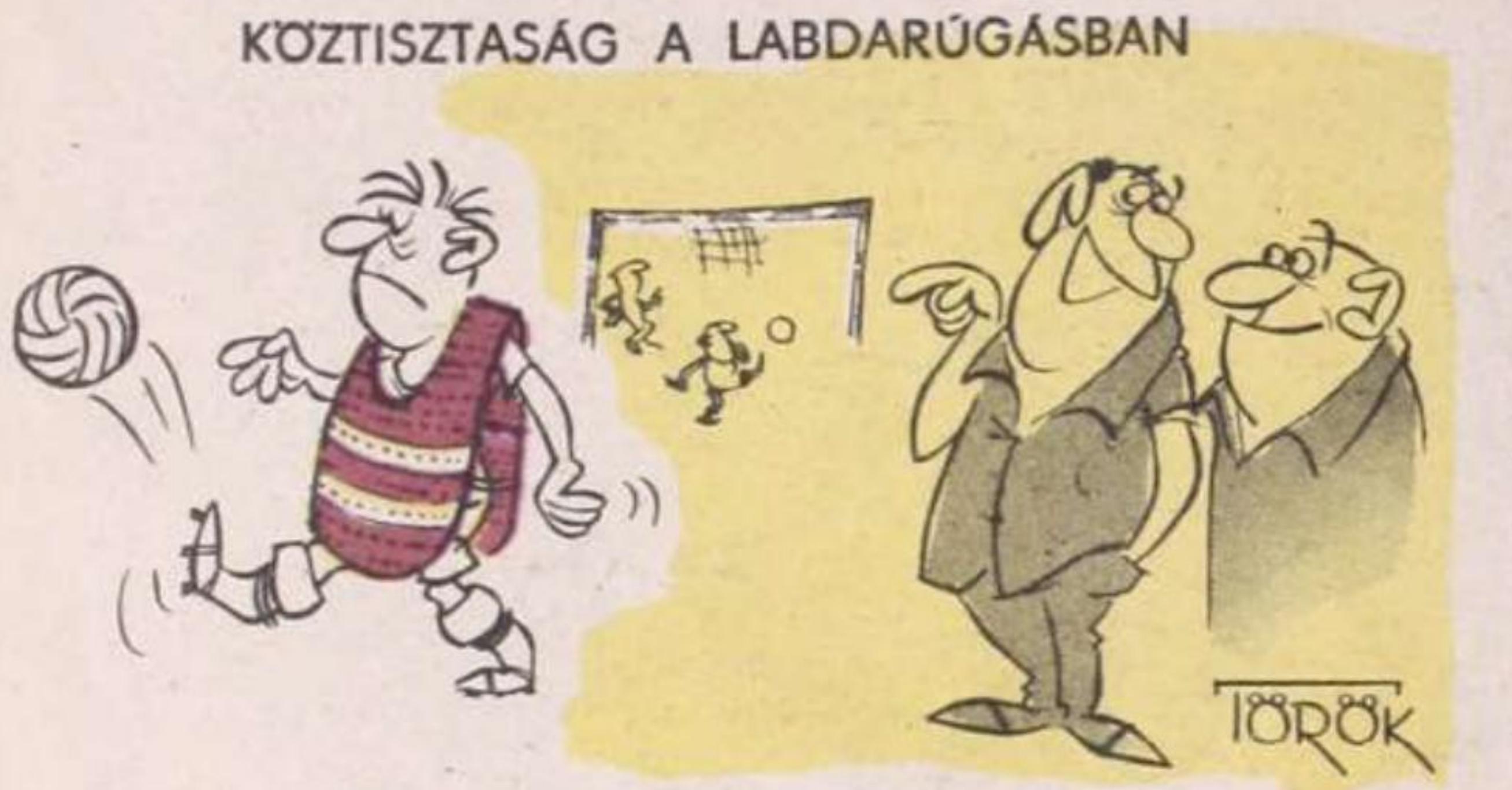

– Így legalább nem felejti el, hogy a védelemben ő a sepregető!

SOK JÓ EMBER KIS HELYEN ELFÉR

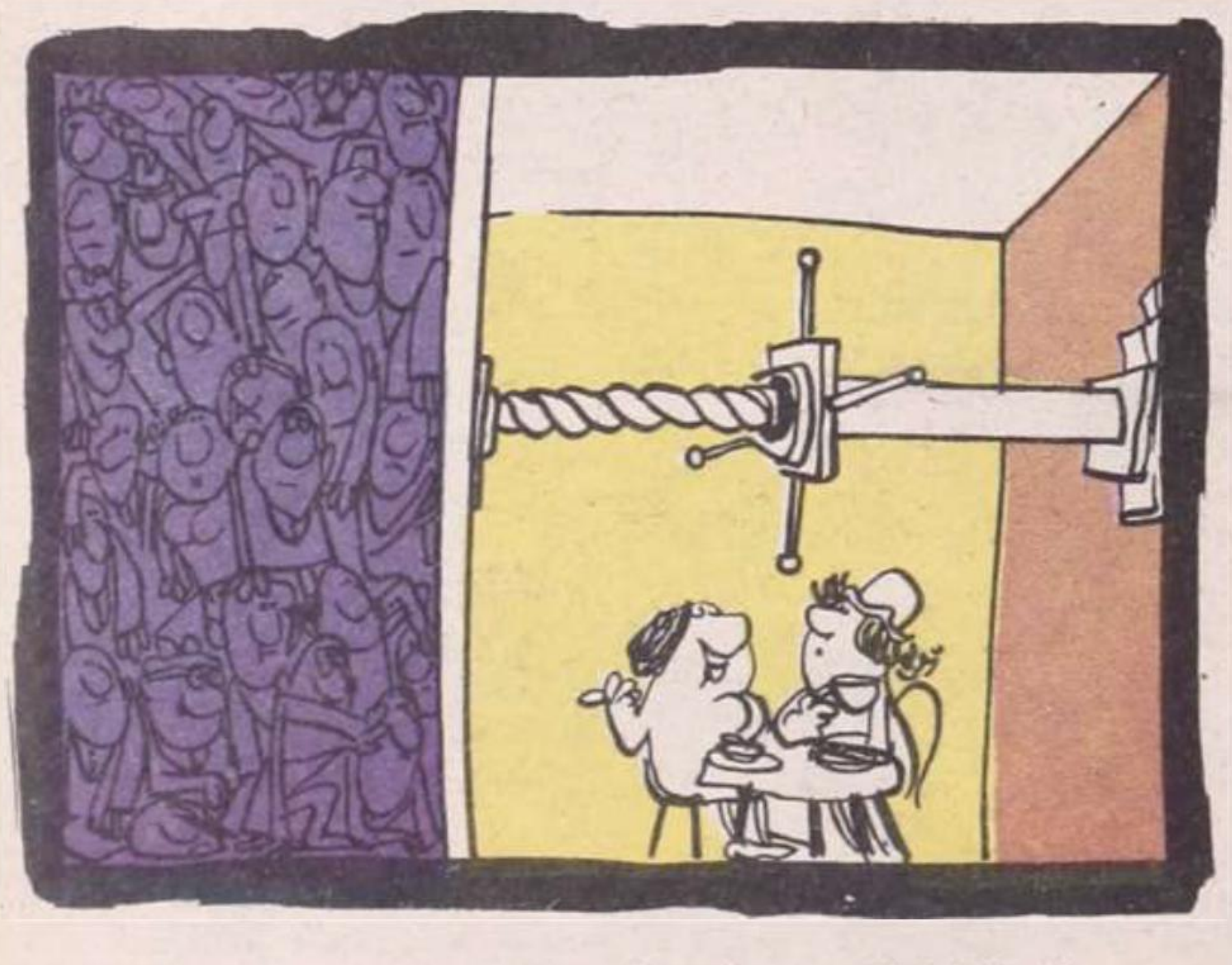

– A szoba másik felét adtuk ki az albérlőknek...

ÉVFORDULÓ

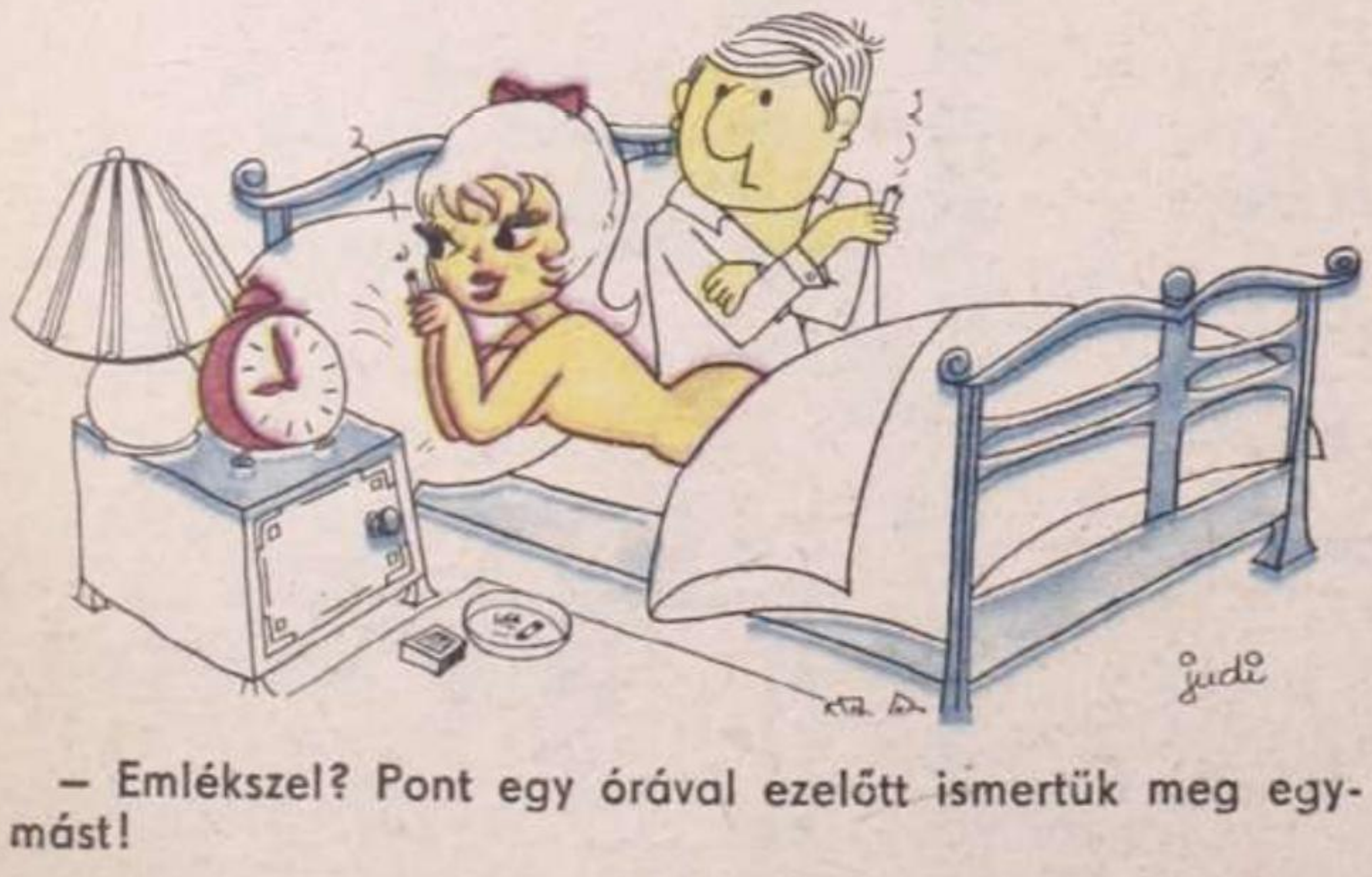

– Emlékszel? Pont egy órával ezelőtt ismertük meg egymást!

TELITALÁLAT

Mészáros András rajza

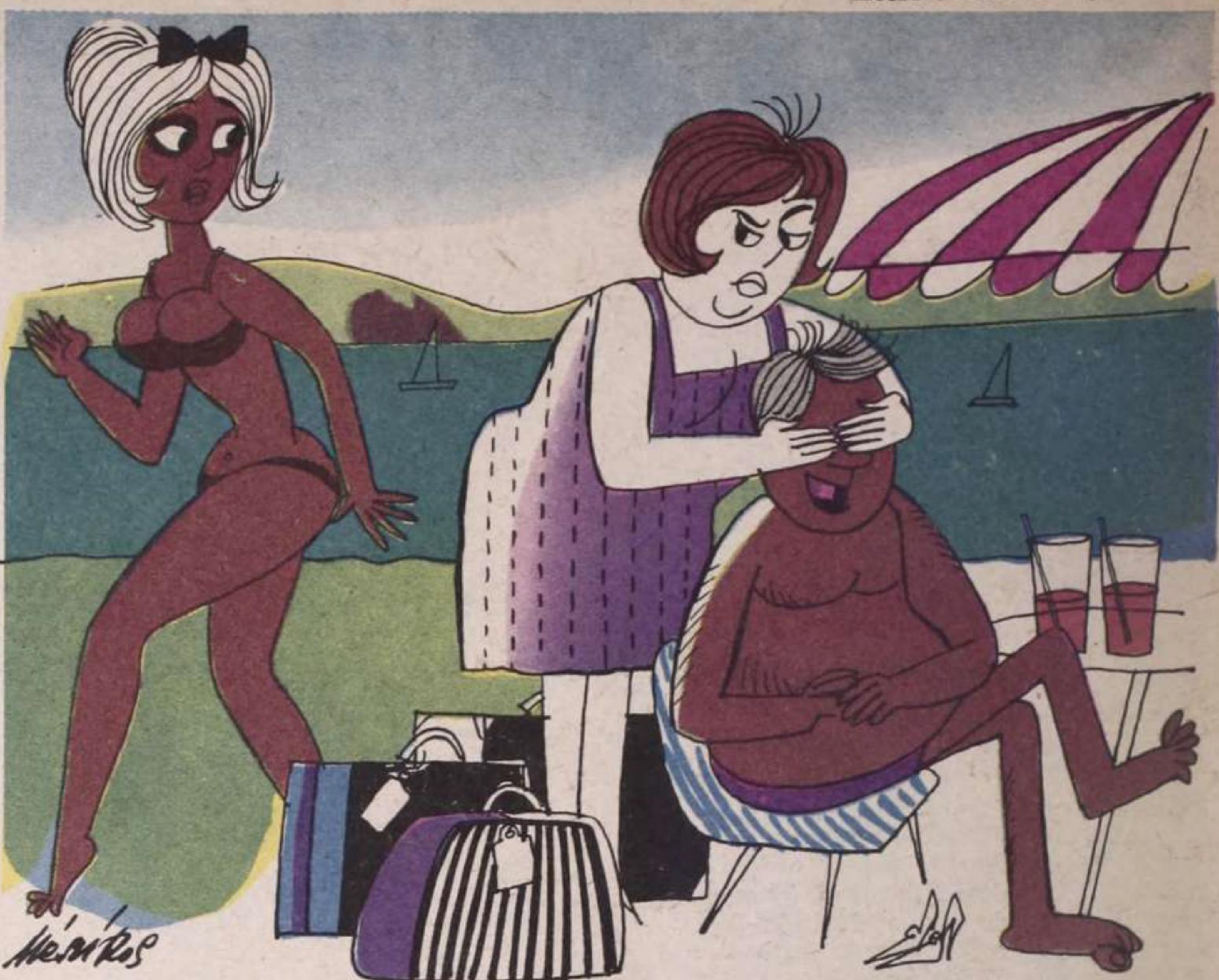

– Ne hülyéskedj! Mindig azt hiszem, hogy a feleségem érkezett meg!

* * *

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Kismarosi sztori

Kismarosi vendéglőben
étkeztünk a napokban,
grízgaluska husi leves
állt ott az étlapokban,
Rendeltünk négy adagot, mit
a főpincér föltálalt,
illat helyett a tányérból
savanyú szag, bűz áradt.
Önkritikus volt a pincér,
visszavitte azonnal –
a visszavitt másnapos lén
vajon milyen haszon van?
Négy pirított májat kértünk,
hozták is mind a négyet,
nekiláttunk végre enni,
kevés csak a kenyér lett.
Jött a pincér, aztán így szólt,
hangja nem volt mogorva:
„Kenyérért most szaladtak át
motorral Nagymarosra!"
Megettük a resztelt májat
kenyér nélkül serényen.
Kismaroson remek a táj,
istenem, az ebéd nem!

Donkó László

KÖZVÉLEMÉNYKUTATÁS

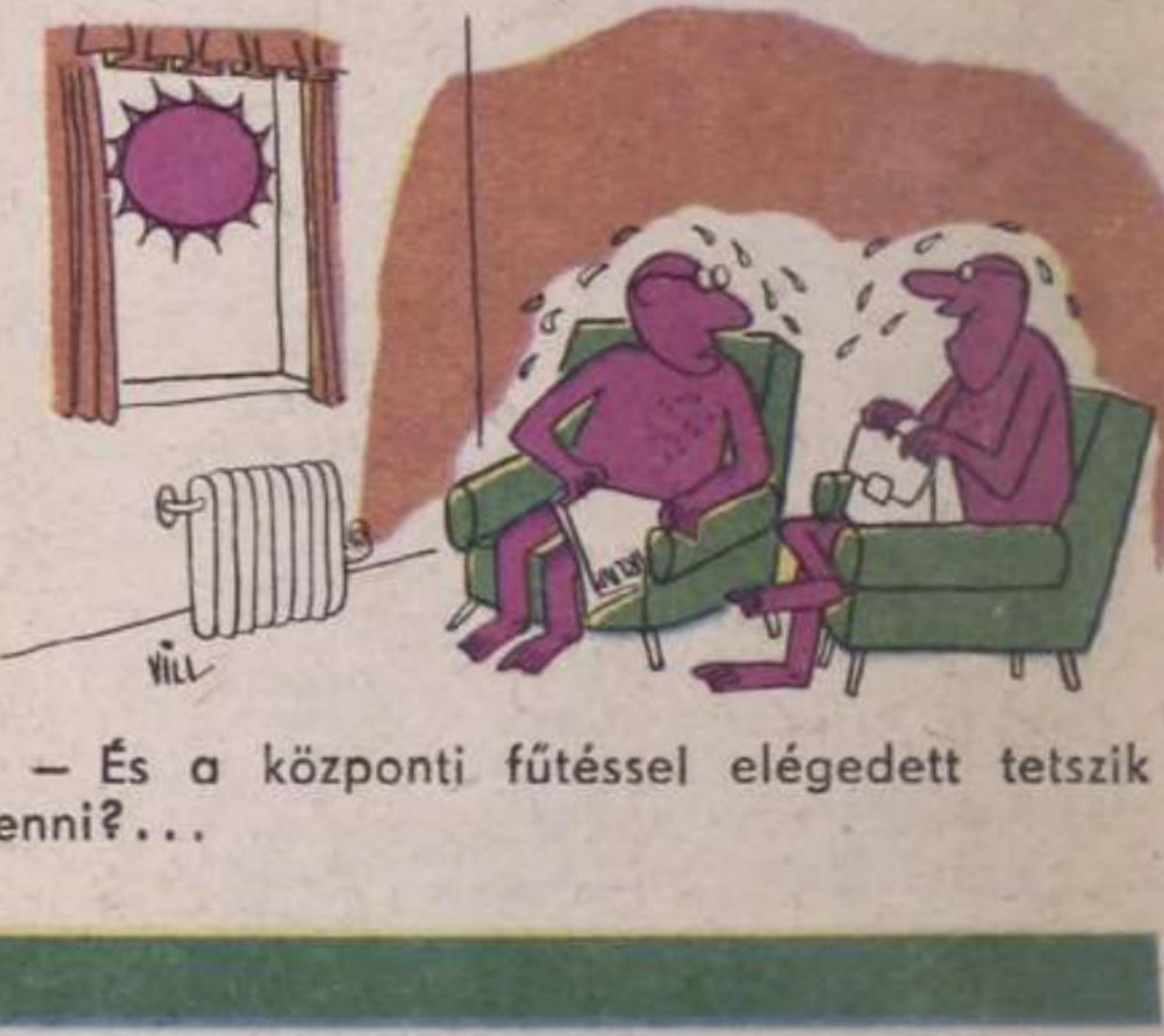

– És a központi fűtéssel elégedett tetszik lenni?...

ROMANTIKA

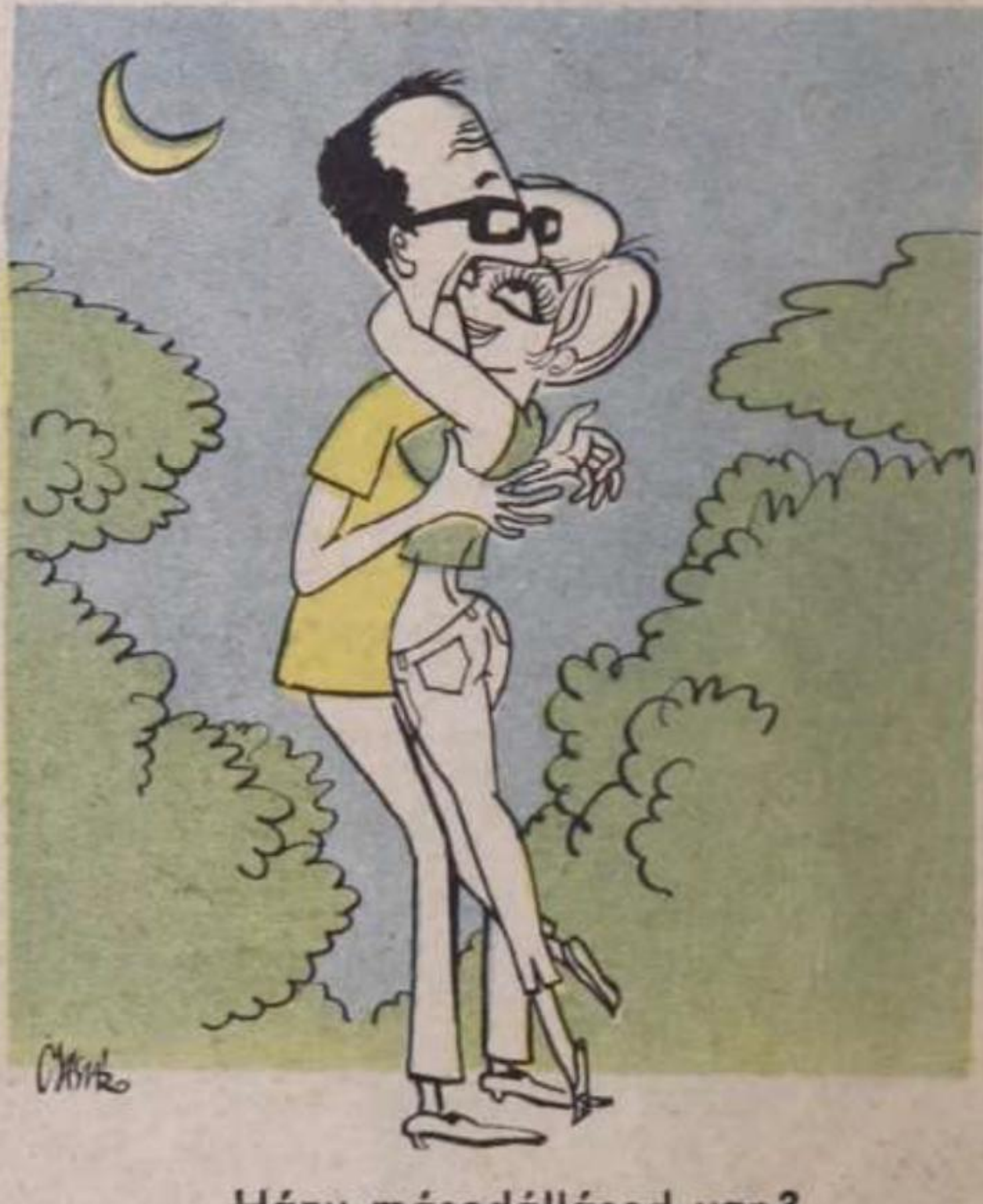

– Hány másodállásod van?

LUDAS MATYI – SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220. – Árusítja a Magyar Posta – INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában –68.02929/2 – Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. – F. v.: Bolgár Imre